

B E S T S E L L E R

Jude Deveraux

EDITURA MIRON

TENTATIVĂ DE SEDUCȚIE

Cea mai bine vândută
autoare, după
New York Times,
Jude Deveraux
ne încântă cu acest
roman glorios
și romantic, imposibil
de lăsat din mîna, o
poveste caldă, amuzantă
și palpitantă, despre
pasiune și încredere,
despre gelozie și iubire
absolută...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

JUDE DEVERAUX

TENTATIVĂ DE SEDUCȚIE

JUDE DEVERAUX

TENTATIVĂ
DE SEDUCȚIE

The Heiress
by Jude Deveraux

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

Traducere:
ANCA NISTOR

Capitolul 1

Anglia
1572

– Moștenitoarea Maidenhall!

Joby abia se putea stăpîni cînd se uită la fratele ei, Jamie, și la sora ei mai mare, Berengaria, care stăteau unul lîngă altul la masa cea înaltă. Nu mai era atît de uluită de frumusețea lor cum fusese în copilărie. Tatăl ei obișnuia să o ridice deasupra capului și să-i promită că, atunci cînd avea să se facă mare, avea să fie la fel de frumoasă ca sora ei, Berengaria.

Dar nu spusese adevărul. Nici în legătură cu asta, nici în legătură cu multe alte lucruri, după cum se dovedise. Nu vorbise adevărul cînd spusese că aveau să aibă întotdeauna suficientă mîncare și că aveau să trăiască întotdeauna într-un loc cald și plăcut. Nu vorbise adevărul cînd spusese că mama ei avea să înceteze curînd să mai stea de vorbă cu spiritele ei.

Dar, mai ales, mințise în legătură cu viața veșnică.

Joby dădu capul pe spate și își privi fratele cu ochi sclipitori. Părul îi fusese tăiat după ce învinsese niște băieți la jocul cu sabia și, drept pedeapsă, ei îi mînjiseră capul cu miere caldă și rășină de pin. Acum, însă, părul îi creștea la loc, cu bucle negre și lucioase, și ea descoperi că avea, într-adevăr, trăsături frumoase.

– Moștenitoarea Maidenhall, repetă ea. Ah, Jamie, gîndește-te la toți banii ăia minunați. Credeți că face baie într-o cadă de aur? Oare se urcă în pat încărcată de smaralde?

– Nu-i nimic în patul ei, spuse încet Rhys, omul lui Jamie. Tatăl ei o ține sub lacăt ca pe aur.

Rhys scoase un geamăt slab cînd Thomas, celălalt slujitor al lui Jamie, îi trase un picior pe sub masă.

Joby știa că acel semn era menit să-l facă pe Rhys să tacă, deoarece considerau că, la doisprezece ani, ea nu știa absolut nimic și voiau ca lucrurile să rămînă așa. Joby nu avea de gînd să le spună ce știa și ce nu, pentru că, după părerea ei, libertatea îi era și așa destul de limitată. Dacă vreunul din adulții din jurul ei ar fi aflat exact cît de mult știa, ar fi început să încerce să descopere de unde învățase tot ce nu trebuia să știe.

Ochii lui Jamie sclipeau.

– Poate nu smaralde, dar o cămașă de noapte de mătase, probabil.

– Mătase, zise Joby visătoare, proptindu-și capul în mîini. Italienească sau franțuzească?

Toți cei de la masă începură să rîdă, iar Joby știu că le atrăsese atenția. Poate că nu atrăgea prin frumusețe, dar știa că poate face oamenii să rîdă.

Chiar dacă erau descendenți din familia Montgomery, nu își puteau permite bufoni la masă și nici cine știe ce masă, dar Joby făcea tot ce putea ca să dea culoare acelei existențe monotone.

Făcu un salt direct pe masă, după care sări pe podeaua rece din piatră a vechiului castel.

Încruntîndu-se ușor, Jamie îi aruncă o privire mamei lui, care stătea atît de tăcută și mîncă atît de puțin, încît nimeni nu își putea închipui cum supraviețuia, dar entuziasmul nonconformist al lui Joby nu străpunse lumea viselor în care trăia mama lor. Aceasta se uita vag în direcția fetei, dar Jamie nu putea să-și dea seama dacă o vedea sau nu. Sau, dacă da, își amintea cine era?

Mama lor îi spunea lui Joby Edward sau Berengaria sau, uneori, pe numele adevărat al lui Joby, Margaret.

După aceea, Jamie se uită din nou la sora lui mai mică, aceasta fiind îmbrăcată ca întotdeauna ca un paj, în pantaloni mulați și vestă. Își spuse pentru a mia oară că trebuia să o forțeze să se îmbrace ca o fată, dar știa că nu avea tăria să o facă. Avea destul timp să crească și să cunoască asprimea vieții. Să fie copil cît putea mai mult.

– Cum credeți că se îmbracă în fiecare zi? întrebă Joby stînd în fața lor.

Nu erau decît cinci persoane la masă și cîțiva servitori, toți cîți le mai rămăseseră, care veneau de la bucătărie, dar lui Joby îi plăcea să-și închipuie

că erau sute și că ea se afla pe scenă înaintea reginei.

Imită o femeie care se trezea dimineța, întinzându-se și căscând.

– Adu-mi olița de aur, porunci ea imperios, smulgându-i un hohot de râs surorii ei.

Dacă ceea ce făcea ea stârnea râsul Berengariei, Jamie avea să-i dea voie să continue.

Atunci, Joby începu să facă niște mișcări oarecum vulgare imitând o femeie care își ridică poalele cămășii de noapte pentru a se așeza pe oliță.

– Of, Doamne, smaraldele astea îmi provoacă o durere absolut delicioasă, zise ea mișcându-se ușor.

Jamie, care îi șoptea ceva Berengariei, ridică o sprânceană în direcția lui Joby, dându-i de înțeles că nu trebuia să exagereze prea mult.

Joby se îndreptă.

– Așa, acum adu-mi rochia. Nu! Nu! Nu pe aia, nici pe aia, nici pe aia. Nu, nu, prostănaco. De câte ori ți-am spus că am mai îmbrăcat rochia asta? Vreau haine noi. Mereu haine noi. Cum? Asta e o rochie nouă? Cum îți închipui că moștenitoarea Maidenhall o să poarte o asemenea rochie? Măta-sea asta e atât de subțire încât s-ar... S-ar îndoi dacă aș pune-o pe mine.

La aceste cuvinte, Rhys începu să rîdă și, pînă și Thomas, care rîdea foarte rar, înălță puțin un colț al gurii. Văzuseră femei la curte care purtau niște rochii atât de țepene de parcă ar fi fost sculptate în lemn.

– Bun, zise Joby dîndu-se înapoi și uitîndu-se la o rochie imaginară, asta e mai pe gustul meu. Haideti, vîrîți-mă în ea.

Acum, pînă și Thomas zîmbi destul de mult încît i se văzură dinții și chiar și Jamie izbucni în râs.

Joby sări ca și cum ar fi intrat în rochia tare, după care așteptă ca aceasta să fie încheiată.

– Acum bijuteriile, zise ea prefăcîndu-se a se uita la o mulțime de giuvaeruri. Da, deci sînt smaralde, rubine, diamante și perle. Pe care să le aleg? Întrebă ea. Să aleg? Cum ar putea cineva să aleagă niște bijuterii? O să le pun pe toate, bineînțeles.

Depărtîndu-și picioarele ca pentru a-și ține echilibrul pe o mare cuprinsă de furtună, Joby întinse brațele.

– Bun, servitori, treceți în spatele meu și țineți-mă. Tu de colo, vino și pune-mi bijuteriile.

Toți cei de la masă rîseră cînd ea întinse întîi un picior, apoi pe celălalt, apoi un braț, după care întinse gîtul de parcă i-l lungise frînghia unui călău. Apoi, continuînd să stea cu gîtul întins, reuși să dea impresia spectatorilor că, acum, capul îi era tras în jos de niște cercei mari și grei. Iar cînd i se puse coroana cu pietre scumpe pe creștet, ea se clătină vizibil.

De acum, toată lumea, servitori, slujitori, rude, toți în afară de mama lui Joby, rîdeau în hohote.

– Dați-mi drumul acum, le zise ea oamenilor imaginari care o țineau din spate și, timp de cîteva momente, se clătină periculos, gata-gata să cadă, întîi într-o parte, apoi în cealaltă, arătînd ca un

marinar beat pe puntea unui vas pe o mare în furtună.

Exact cînd era cît pe ce să cadă, își recăpătă echilibrul și, în cele din urmă, reuși să se țină dreaptă, cu mare demnitate.

Spectatorii făcură un efort să se oprească din rîs, așteptînd urmarea.

– Acum o să-l văd pe cel care o să mă însoțească pe mine, cea mai bogată femeie din toată Anglia, în partea cealaltă a țării, spuse Joby cu gravitate. Voi vedea dacă e demn să mă ducă la cel pe care tatăl meu mi l-a ales să-mi fie soț. Dar stai, povestește-mi despre el.

Toți cei de la masă îi aruncară priviri lui Jamie, care lăsă capul în jos rușinat, ținîndu-i mîna Berengariei aproape de inima lui. Venise acasă doar de cîteva zile și descoperise că nu suporta să scape din ochi sau să nu atingă vreun membru al familiei.

– James Montgomery, spuse Joby. Ah, da, am auzit de familia asta. Puțini bani acolo, nu prea mulți. Dar oricum nimeni nu poate să se compare cu mine în ceea ce privește bogăția, nu? Cum?! Vorbește mai tare! Nu aud. Da, da, așa e mai bine. În adîncul sufletului știu cît de bogată sînt, dar sînt, totuși, femeie și îmi place să aud spunîndu-se acest lucru cu glas tare.

Un moment căzu pe gînduri, admirîndu-și brațul stîng.

– Eh, despre ce vorbeam deci? Ah, da. Despre acest bărbat care are privilegiul, onoarea, de a mă

însoți. E un Montgomery. Ce spui? Face parte din ramura săracă a familiei Montgomery?

Joby strîmbă din nas nedumerită.

– Sărac? Nu cred că știu cuvîntul ăsta. Te rog să mi-l explici.

Cînd rîsetele se potoliră din nou, ea continuă.

– Aha, înțeleg. Oameni care au doar o sută de rochii de mătase și numai bijuterii mici. Cum? N-au bijuterii? Și nici mătase? Cum vine asta? Zici că omul ăsta locuiește într-o casă care are numai o parte din acoperiș și, uneori, n-are carne pe masă?

De data aceasta, Jamie se încruntă, știind că acela era motivul pentru care acceptase sarcina degradantă de a însoți o moștenitoare răsfățată pînă în partea cealaltă a Angliei, la aproape-la-fel-de-bogatul ei logodnic. Dar, chiar și așa, nu-i plăcea să audă acest lucru.

Joby îl ignoră, însă.

– Dacă n-are ce mînca, înseamnă că e... mic, zise ea uluită, făcîndu-l pe Jamie să rîdă și să uite de adevăratele probleme, căci nu era deloc mic.

– Să-l duc într-o cutie? întrebă Joby ridicînd mîinile, fără să uite să se miște ca și cum brațele i-ar fi fost trase în jos de sute de bijuterii.

Ținea degetele răsfire, deoarece inelele imaginare erau atît de mari, încît nu putea să-și apropie degetele unele de altele.

– O cutie încrustată cu pietre prețioase, bineînțeles, zise ea. Ah, da, e o idee bună. Așa o să-mi pot lua mai multe bijuterii. Cum? Cutia nu e gata încă? Te dau afară și pe tine! Și... Aha, înțeleg, nu e mic. Nu mănîncă, dar nici mic nu e. Nu mai

înțeleg nimic. Poate ar fi mai bine să-l trimiți înăuntru, să-l văd pe acest... acest... Care e cuvîntul? Ah, da, sărac. Să-l văd pe acest, ăăă, sărac.

Acum, Joby o imită pe moștenitoarea Maidenhall stînd perfect dreaptă, apăsată de povara sutelor de bijuterii și așteptînd apariția lui James Montgomery.

Din colțul gurii, Joby scoase un sunet ca un scîrțîit de ușa.

– Trebuie să recunosc că balamalele de aur scîrțîie îngrozitor, le spuse ea spectatorilor. De aceea nu vreau să le folosim.

În clipa următoare, pe chipul lui Joby se citi o extraordinară uimire; rămase cu gura căscată, făcu ochii mari și apoi își acoperi ochii cu brațul de parcă ar fi orbit-o lumina.

– Ești prea frumos, exclamă ea.

Jamie se făcu roșu la față, iar cei doi servitori ai săi, care erau sătui să tot vadă femeile leșinînd în fața frumuseții lui extraordinare, nu mai puteau de rîs.

– Nici o bijuterie din lume nu se poate compara cu frumusețea ta, strigă Joby pentru a acoperi hotele de rîs. Ah, trebuie să te am. Trebuie, trebuie, trebuie să te am. Poftim! zise ea și începu să imite îndepărtarea bijuteriilor, scoțîndu-le de pe brațe, din jurul gîtului, din urechi, trecîndu-și mîinile prin păr pentru a și le retrage încărcate și aruncîndu-i-le lui pe toate. Trebuie să te căsătorești cu mine, strigă ea. Nu pot să trăiesc fără tine. Ești omul pe care îl caut de o viață întreagă. Pe lîngă tine, smaraldele sînt întunecate; nu sclipesc ca ochii tăi. Perlele

n-au nici un pic de strălucire în comparație cu pielea ta. Diamantele nu pot...

Se întrerupse pentru că Jamie apucă perna uzată pe care stătea și o azvîrli spre ea, lovind-o în piept.

Ea o prinse și o strînse cu putere.

– Asta e de la superbul meu iubit. El... Oh, Doamne, a stat pe ea. Cea mai delicată parte a trupului său a atins-o. Oare ochii și buzele mele ar putea cunoaște ce...

De data aceasta se opri pentru că Jamie sărise peste masă și îi astupase gura cu mîna. Ea îl mușcă de degetul mic și, luat prin surprindere, el îi dădu drumul.

– Brațele lui mă înconjoară, spuse ea tare. Voi muri de plăcere.

– Vei muri dacă nu taci, zise Jamie. De unde ai învățat asemenea lucruri? Nu, nu-mi spune. Dar, dacă nu te interesează de mine, gîndește-te ce șoc trebuie să fie pentru scumpa ta soră.

Joby se uită pe lîngă el la chipul frumos al surorii ei care era îmbujorată de cît rîsese. Le convenea amîndurora să pretindă că Berengaria era la fel de inocentă și angelică precum arăta. Adevărul era că Joby era cît se poate de sinceră cu sora ei și o ținea trează adesea mult timp povestindu-i despre ultimele ei escapade.

– Plecați! porunci Jamie mișcîndu-și brațul în așa fel încît incluse pe toată lumea. Trebuie să încetezi să-ți mai rîzi de mine. Ia spune-mi, surioară, ce făceai cînd eu nu eram aici ca să faci glume pe seama mea?

Avînd întotdeauna răspunsul pregătit, Joby zise:
– A fost o atmosferă solemnă. Din moment ce tata și Edward...

Se întrerupse brusc, astupîndu-și gura cu dosul mîinii.

Timp de o clipă se făcu liniște în încăperea străveche, din moment ce toată lumea părea să fi uitat că numai cu două zile în urmă, luaseră parte la o dublă înmormîntare. Teoretic, toți erau în doliu în urma pierderii tatălui și fiului cel mai mare din acea ramură a familiei Montgomery. Dar fiul, Edward, nu luase parte niciodată la bucuriile simple ale vieții de familie, iar tatăl lor fusese absent, stînd tot timpul închis în camera lui din turn. Era greu să plîngi niște oameni pe care i-ai văzut foarte rar sau, ca în cazul lui Edward, cărora nu le simțeai lipsa.

– Da, spuse Jamie calm. Cred că ar fi timpul să ne amintim prin ce trecem.

Cu spatele rigid, ocoli masa să o conducă pe Berengaria afară din încăpere.

Peste cîteva minute rămase singur cu sora lui.

– De ce nu mi-a spus nimeni? întrebă Jamie stînd în dreptul ferestrei mici a odăii Berengariei.

Întinzînd mîna, rupse o bucățică de piatră, sfîrîmicioasă din cauza apei. Cu ani în urmă, în absența lui, jgheburile de plumb fuseseră vîndute, așa încît apa se infiltra în piatră.

Întorcîndu-se, se uită la sora lui, care stătea tăcută pe scaunul ei cu pernă, un scaun mai potrivit pentru copila unui țaran decît pentru ceea ce fusese odată foisorul unei proprietăți superbe.

– De ce nu mi-a spus nimeni? întrebă el din nou.

Berengaria deschise gura pentru a-i da explicația pe care și-o propusese să i-o dea, dar, în cele din urmă, îi spuse adevărul.

– De ce nu mi-a spus nimeni? întrebă el din nou.

– Din mîndrie. Din cauza acelei mîndrii care este blestemul familiei Montgomery, zise ea, după care ezită și zîmbi. Mîndria asta care îți tulbură stomacul acum și face să-ți apară broboane de sudoare pe frunte. Spune-mi, te joci cu pumnalul pe care ți l-a dăruit tata?

Pe moment, Jamie nu știa la ce se referea, dar apoi își dădu seama că, într-adevăr, ținea în mînă pumnalul cu mîner aurit pe care i-l dăruise tatăl său cu mult timp în urmă. Pietrele prețioase de pe mîner fuseseră înlocuite cu sticlă de mult, dar dacă țineai cuțitul într-un anume fel în soare, încă se mai putea vedea aurul care acoperea și acum mînerul de oțel.

Izbucni în rîs.

– Uitasem cît de bine mă cunoști, zise el și se așeză pe o pernă la picioarele ei, rezemîndu-și capul de genunchiul ei și închizînd ochii de plăcere cînd ea începu să-i mîngîie părul.

– N-am întîlnit nici o femeie care să se compare cu tine la frumusețe, zise el încet.

– Nu-i un lucru cam vag pe care să-l spui, din moment ce sîntem gemeni?

El îi sărută mîna.

– Eu sînt bătrîn, urît și plin de cicatrici, în timp ce tu ești neatinsă de vreme.

– Neatinsă e adevărat, spuse ea încercînd să facă o glumă pe marginea virginității ei.

Dar Jamie nu zîmbi. În schimb, își ridică mîna în fața ochilor ei.

– N-are rost, zise ea zîmbind ușor și apucîndu-i mîna. Nu văd rămurile aprinse. Nu văd nimic și nici un bărbat să-și dorească o soție oarbă.

Violența cu care Jamie se ridică brusc o sperie.

– Ah, Jamie, iartă-mă. N-am vrut... Nu mi-am dat seama. Te rog, așează-te din nou. Lasă-mă să te ating. Te rog.

El se așează iarăși, dar inima îi bătea cu putere. Îi bătea din cauza sentimentului de vinovăție. El și sora lui erau gemeni, dar Jamie fusese mai mare decît sora lui și durase cîteva ore pînă venise pe lume. Cînd Berengaria a ieșit, în sfîrșit, la lumină, era strangulată cu cordonul ombilical și, în curînd, s-a descoperit că era oarbă. Moașa a spus că era vina lui Jamie, că îi trebuise atît de mult să se nască, așa încît el trăia în permanență simțindu-se vinovat de ce îi făcuse frumoasei lui surori.

Și totdeauna îi fusese aproape, niciodată nu își pierduse răbdarea cu ea și nu se plictisea de compania ei. O ajuta în toate, încurajînd-o să se cațere în pomi, să meargă pe jos mile întregi pe dealuri, ba chiar să călărească singură.

Numai fratele lor, Edward, nu îl considera pe Jamie un sfînt pentru faptul că își ajuta sora oarbă. Ori de cîte ori remărca cineva cît de bun era Jamie că renunța la tovărășia prietenilor pentru a merge cu sora lui la cules de fragi, fratele lor mai mare spunea: doar i-a furat vederea, nu? De ce să nu facă tot ce-i stă în putință pentru a i-o reda?

Jamie trase aer în piept.

– Așa că nimeni nu mi-a spus ce făcea Edward din pricina mîndriei? Întrebă el revenind în prezent.

Încă se mai simțea apăsător de sentimentul de vinovăție. Vinovăție pentru că își părăsise sora care avea atîta nevoie de el, vinovăție pentru ce se întîmplase după plecarea lui.

– Trebuie să încetezi să te mai autopedepsești, spuse Berengaria trăgîndu-l de părul negru și des cu ambele mîini, făcîndu-l să lase capul pe spate așa încît o privea de jos în sus.

Era greu de crezut că acei ochi albaștri perfecți și adumbriți de gene dese nu puteau vedea.

– Dacă te uiți la mine cu milă, te las fără păr, să știi, îi spuse ea trăgînd și mai tare.

– Au! exclamă el și rîse cînd ea îi dădu drumul, după care îi luă mîna și i-o sărută. Nu pot să nu mă simt vinovat. Știu cum erau tata și Edward.

– Da, zise Berengaria strîmbîndu-se. Dacă putea, tata nu scoatea nasul din cărți, iar Edward era un porc. Nu era fată în sat peste vîrsta de zece ani care să fie în siguranță în prezența lui. A murit tînăr pentru că diavolul l-a plăcut atît de mult încît l-a vrut lîngă sine pentru totdeauna.

Jamie rîse fără să vrea.

– Ce dor mi-a fost de tine lunile astea.

– Ani, scumpul meu frate. Ani.

– De ce țin minte femeile amănuntele cele mai neînsemnate?

Ea îl trase de ureche, făcîndu-l să țipe.

– Acum nu-mi mai vorbi de femeile tale și povestește-mi de misiunea asta la care te-ai angajat.

– Ce drăguță ești. Cum faci ca însoțirea unei moștenitoare bogate să pară o sarcină sacră a unui cavaler.

– Așa și este dacă ești tu implicat. Nu pot să-mi dau seama cum tu și Edward ați putut fi frați.

– Din moment ce s-a născut la cinci luni după ce s-au căsătorit părinții noștri, mă întreb uneori cine o fi tatăl lui, zise Jamie cu cinism.

Dacă ar fi spus altcineva acest lucru, Berengaria ar fi sărit în apărarea mamei ei, a cărei minte o luase razna demult.

– Am întrebat-o odată pe mama.

Jamie fu surprins.

– Și ce-a spus?

– A dat din mîină și a zis - *Erau atîția tineri frumoși în vara aceea că mă tem că nu-mi amintesc cine a fost.*

Întîi și întîi reacționează bărbăția din Jamie, făcîndu-l să se înfurie, dar își cunoștea mama prea bine ca să se simtă jignit, așa că se relaxă și zîmbi.

– Dacă ai ei au descoperit că era însărcinată, cu cine altul erau s-o mărite decît cu tata? Parcă o aud pe mama lui „Vino, dragul meu, lasă cartea. A sosit momentul să te însori”.

– Crezi că a citit în noaptea nunții? Ah, Jamie, crezi că noi sîntem...? Întrebă ea făcînd ochii mari.

– Pîină și savanții mai lasă cărțile din cînd în cînd. Și, în plus, uită-te la noi și la verii noștri. Semă năn foarte mult. Iar Joby e leită tata.

– Așa e, deci și tu te-ai gîndit la asta?

– O dată sau de două ori.

– Poate de fiecare dată cînd Edward te împinge într-o balebă de cal? Sau cînd te lega de o cracă de pom și te lăsa așa? Sau cînd îți distrugea lucrurile?

– Sau cînd te făcea pe tine în toate felurile, spuse Jamie încet și, apoi ochii îi licăriră. Sau cînd a încercat să te mărite cu Henry Oliver.

Atunci, Berengaria scoase un geamăt.

– Henry și acum o mai roagă pe mama.

– Omul ăsta are minte de morcov, oare?

– Mai degrabă de ridiche, zise ea indiferentă să vadă cineva cît de disperată era că singura cerere în căsătorie venise din partea unuia ca Henry Oliver. Te rog, hai să nu mai vorbim de Edward și de cum a distrus puținul pe care îl aveam. Și, mai ales, să nu mai vorbim de... de individul ăla. Povește-mi despre moștenitoarea ta.

Jamie dădu să protesteze, dar se răzgîndi. Moștenitoarea „lui” avea o mare legătură cu pasiunea „fratelui” său, Edward, pentru jocurile de noroc, femei și depravare, în general. După părerea lui Jamie, nici o persoană atît de degenerată ca Edward nu merita numele de frate. În timp ce Jamie luptase pentru regină, îndeplinise tot felul de misiuni pentru regină, își pusese viața în primejdie pentru regină, Edward vînduse din ceea ce aparținuse familiei pentru a-și putea permite cai (cărora le rupsese picioarele sau gîturile), haine de calitate (pe care le pierduse sau distrusese) și nesfîrșite jocuri de noroc (la care pierduse în mod invariabil).

În timp ce Edward adusese familia rapid în pragul falimentului, tatăl lor se închisese într-o

cameră din turn pentru a scrie istoria lumii. Mînca puțin, dormea puțin, nu vedea pe nimeni, nu vorbea cu nimeni. Doar scria zi și noapte. Cînd Berengaria și Joby se duseseră să-i spună de comportarea lui Edward, arătîndu-i documente care atestau vînzarea unor suprafețe de pămînt pentru a-și putea plăti datoriile, tatăl lor spusese „Ce pot să fac eu? Totul o să-i aparțină lui Edward într-o bună zi, așa că poate să facă ce vrea. Trebuie să termin cartea asta înainte să mor”.

Dar o febră îi ucisese și pe Edward și pe tatăl lor. Într-o zi erau în viață, iar două zile mai tîrziu, nu mai erau.

Cînd veni pentru funeralii, Jamie găsi ceea ce fusese odată o moșie destul de profitabilă acum incapabilă să-i întrețină. Tot pămîntul fusese vîndut în afară de cel pe care se afla vechiul castel. Casa fusese vîndută cu un an în urmă, împreună cu toate cîmpurile și căsuțele în care locuiau țăranii.

Timp de cîteva zile, Jamie fusese extrem de furios.

– Cum se aștepta el să trăiți? Dacă nu existau arende și recolte, din ce se aștepta să vă hrăniți?

– Din ce cîștiga el la jocurile de noroc, bineînțeles. Întotdeauna zicea că avea să cîștige data viitoare, spusese Joby, părăind maturizată prematur și înduioșător de tînără, în același timp. Poate ar trebui să nu mai pierzi atîta timp agitîndu-te pentru ce nu mai poți schimba și să faci ce poți cu ce mai ai, îi spusese ea aruncînd o privire plină de înțeles spre Berengaria.

Joby voise să spună că nici un bărbat nu voia de soție o oarbă, oricît de frumoasă ar fi fost sau indiferent ce zestre ar fi avut. Deci, Jamie trebuia să aibă grijă de ea.

– Mîndria, spuse el acum. Da, tu și Joby ați fost prea mîndre ca să mă chemați acasă.

– Nu, eu am fost prea mîndră. Joby a zis... Ei bine, poate că n-are rost să mai repet ce-a spus Joby.

– Ceva legat de faptul că am fost un laș că v-am lăsat pe mîinile unui monstru ca Edward?

– Ești mai blînd cu tine însuși decît a fost ea, spuse Berengaria zîmbind și amintindu-și perfect care fuseseră cuvintele lui Joby. De unde a învățat toate cuvintele astea îngrozitoare?

Jamie se strîmbă.

– Nu există nici o îndoială în privința faptului că e o Montgomery. Tata avea dreptate cînd spunea că nici lov n-a pătimit atîta cu copilul lui cel mai mic.

– Tata nu suporta nimic care îl făcea să întrerupă lucrul la neprețuita lui carte, spuse ea cu amărăciune în glas. Dar Joby îi putea citi cu glas tare, ceea ce eu nu puteam să fac.

Jamie îi strînse mîna și, timp de cîteva clipe, se pierdură în vîltoarea unor amintiri neplăcute.

– Ajunge! spuse Berengaria cu severitate. Moștenitoarea. Povestește-mi despre moștenitoarea ta.

– În nici un caz nu-i a mea. O să se mărite cu unul din membrii familiei Bolingbrooke.

– Închipuie-ți ce bogăție, spuse ea visătoare. Crezi că pun pe foc bușteni mari în fiecare zi ca să fie cald în toată casa?

Jamie rîse.

– Joby visează la bijuterii și mătăsuri și tu la căldură.

– Visez la mai multe, zise ea încet. Visez să te însori cu moștenitoarea ta.

Supărat, Jamie îi împinse mîna și se ridică, ducîndu-se la fereastră. Fără să-și dea seama ce face, scoase pumnalul din teacă și începu să se joace cu el.

– De ce văd femeile romantism peste tot?

– Romantism, ha! spuse ea cu însuflețire. Vreau să pun mîncare pe masă. Știi ce înseamnă să mănînci numai linte rîncezită o lună întreagă? Știi ce-ți face la stomac? Știi...

Punîndu-i mîinile pe umeri, Jamie o forță să se așeze la loc pe scaun.

– Îmi pare rău. Am...

Ce ar fi putut să spună? În timp ce familia lui făcea foamea, el mîncase la masa reginei.

– Nu e vina ta, zise ea calmă. Dar gîrgărițele din pîine fac să dispară tot romantismul din viața cuiva. Trebuie să ne gîndim la ce avem. Întîi și întîi am putea să ne ducem la rudele Montgomery bogate și să le cerem de pomană. Am putea să ne mutăm în casele lor și să începem să mîncăm trei mese bune pe zi.

Jamie o privi un moment, ridicînd din sprîncene.

– Dacă asta e o soluție, de ce nu te-ai dus acolo de acum cîțiva ani împreună cu surioara noastră

cea spurcată la gură? Lui Edward nu i-ar fi păsat, iar tata nici n-ar fi observat. De ce ați preferat să rămîneți aici și să mîncăți mîncare mucegăită?

Berengaria zîmbi și, apoi, așa cum făceau de multe ori, spuseră împreună.

– Din mîndrie.

– Păcat că nu putem să vindem mîndria, zise Jamie. Dacă am putea, am fi mai bogați ca moștenitoarea Maidenhall.

Amîndoi izbucniră într-un hohot de rîs, deoarece „mai bogat ca moștenitoarea Maidenhall” era o expresie care circula prin toată Anglia. Ba Jamie o auzise chiar și în Franța.

– Nu putem vinde mîndria, spuse Berengaria rar, dar avem altceva de foarte mare valoare.

– Spune-mi, rogu-te, ce este acest altceva? Există cumva vreo piață pentru castele în paragină? Sau poate ar trebui să spunem că apa din fîntînă ne-a vindecat și așa am putea aduce aici tot felul de oameni avuți. Sau am putea...

– Frumusețea ta.

– Să vindem bălegarul din grajduri, continuă el. Sau să... Ce anume?

– Frumusețea ta. Joby a spus-o. Gîndește-te, Jamie! Ce nu pot cumpăra banii?

– Foarte puține lucruri, dacă, într-adevăr, există ceva.

– Nu pot cumpăra frumusețea.

– Ah, încep să înțeleg. Ar trebui să-mi vînd... frumusețea, cum îi spuneți voi. Dacă eu sînt de vînzare, atunci banii pot cumpăra frumusețea, dacă asta e ceea ce posed, spuse el și ochii îi licăriră ca

de fiecare dată cînd o tachina. De unde știi că nu sînt la fel de urît ca... o grămadă de linte mucegăită?

– Jamie, nu văd, dar nu sînt oarbă, spuse Berengaria ca și cum i-ar fi vorbit unui prost.

Jamie trebui să-și înăbușe un hohot de rîs.

– Crezi că nu aud și nu simt suspinele femeilor cînd treci pe lîngă ele? Crezi că nu aud lucrurile murdare pe care le spun femeile cînd se referă la ce le-ar plăcea să-ți facă?

– Asta mă interesează, spuse el. Trebuie să-mi spui mai mult.

– Jamie! Vorbesc serios.

Apucînd-o de umeri, el își apropie nasul de al ei.

– Scumpa mea surioară mai mică, zise el, deși era mai mare doar cu cîteva minute decît ea, n-ai ascultat ce-am spus. Trebuie să o duc pe această bogată moștenitoare la bărbatul cu care se va căsători. Nu are nevoie de un soț, pentru că are unul deja.

– Și cine e acest Bolingbrooke?

– După cum știi foarte bine, e bogat. Tatăl lui e aproape la fel de bogat ca al ei.

– Atunci, la ce-i trebuiesc și mai mulți bani?

Jamie zîmbi cu indulgență. Frumoasa lui soră trăise toată viața la țară și, pentru ea, bogăția însemna haine groase și mîncare din belșug. Însă, Jamie călătorise și știa că nu există lucruri precum „destui” bani sau „destulă” putere. Pentru mulți, cuvîntul „destul” nu exista.

– Nu mă lua de sus, zise ea furioasă.

– Dar n-am absolut nimic, zise el ridicînd mîinile în semn de protest, ținînd pumnalul în una.

– Așa e, dar ți-am auzit gîndurile. Știi că regina a dat de înțeles că ar putea să i se ofere titluri lui Perkin Maidenhall dacă ar plăti suficient.

– Iar el a refuzat. Zgîrcenia lui e bine cunoscută în toată Anglia. Și, pentru prima oară, mă bucur pentru asta, altfel n-ar fi angajat un om atît de sărac să-i însoțească neprețuita fiică.

– Sărac, da, dar acum ai moștenit toate titlurile tatei.

O clipă, Jamie fu uluit.

– Așa e, zise el gînditor. Așa e. Sînt conte, nu?

– Și viconte și ai cel puțin trei titluri de baronet.

– Hmm, crezi că aș putea s-o fac pe Joby să îngenuncheze în fața mea și să-mi sărute inelul?

– Jamie, gîndește-te la piața căsătoriilor. Ai titluri și ești superb.

El aproape că se îneacă.

– Parcă aș fi o pasăre de preț care se vinde la licitație pentru masa de Crăciun. Lord Gîscan. Pofțiți, doamnelor, și uitați-vă la penele lui splendide. Nu-i așa că ar arăta extraordinar pe masa dumneavoastră? Luați această pasăre acasă, iar soțul și copiii vă vor iubi veșnic.

Berengaria strînse din buze.

– Ce altceva avem în afară de tine? Pe mine? O să se însoare cu mine vreun bărbat bogat? Oarbă și fără zestre? Dar Joby? N-are zestre, n-o să fie niciodată o frumusețe, iar temperamentul ei lasă foarte mult de dorit.

– Ești bună, spuse el șicanator.

– Și tu ești un prost.

– Poftim, zise el cu furie în glas. Când mă uit în oglindă, mă văd pe mine însumi, nu pe acest Apollo pe care se pare că-l vedeți voi două, spuse el apoi și trase aer în piept, calmîndu-se. Scumpă surioară, crezi că eu nu m-am gîndit la toate astea? Nu chiar așa cum ai spus tu, dar știu că o căsătorie bună ar rezolva multe probleme. Și crezi că nu m-am gîndit că această moștenitoare ar fi o cale de rezolvare a problemelor?

Berengaria zîmbi într-un fel pe care Jamie îl cunoștea foarte bine.

El, însă, nu zîmbi.

– Ce-ați pus la cale tu și neastîmpărata aia de soră a noastră? Ce aveți în cap?

Deși se deosebeau foarte mult, Joby și Berengaria erau extrem de unite.

– Berengaria! spuse el cu severitate. N-o să iau parte la nimic pus la cale de voi. Asta e o misiune. O misiune cinstită. Dacă o duc pe această fată teafără pînă la logodnicul ei, o să fiu răsplătit cum se cuvine. Nu-i nimic mai mult și refuz să vă las să...

Se întrerupse și scoase un geamăt. Putea să lupte în războaie, să conducă oameni în luptă, să negocieze contracte între țări, dar numai Dumnezeu putea să-l ajute cînd cădea în mîinile surorilor lui!

– Nu voi lua parte, spuse el. Nu! Mă înțelegeți? Berengaria, nu mai zîmbi așa.

Capitolul 2

– Dacă se îndrăgostește de tine, bineînțeles că tatăl ei o să-i dea voie să te ia de bărbat. E unicul lui copil, așa că i se satisfac toate dorințele.

Pînă și lui Jamie, Joby i se părea convingătoare. Avea cîteva comentarii de făcut, dar nu putea să spună nimic, deoarece gura îi era plină de ace. Stătuse toată dimineața și jumătate din după-amiază în lenjeria de corp, cu picioarele goale, în timp ce Joby îi avea în subordine pe croitorul satului și șase cusătorese care trebuiau să alcătuiască o garderobă menită să cucerească inima unei moștenitoare.

Cu o seară în urmă băuse o cantitate imensă de vin îngrozitor în timp ce ascultase un plan șocant născocit de Joby și Berengaria. Oricît de supărător ar fi fost planul, îl impresiona faptul că ele munciseră atît numai în cîteva zile.

Ascultînd, auzi mai mult decît ar fi vrut să știe despre perfidia fratelui său (sau, așa cum îi plăcea să creadă, fratelui său vitreg). Nu numai că vînduse pămîntul Montgomery, dar îl vînduse unor indivizi care aveau un caracter asemănător cu al lui.

– Împuțîți, mincinoși, criminali... începu Joby.

– Bine, o întrerupse Jamie, dar ce-au făcut, de fapt?

Administrarea averii nu era ceva la care să se priceapă nici unul dintre noii proprietari. Adevărata lor pasiune părea să fie terorizarea țăranilor. Dădeau foc culturilor și caselor, violau fetele, treceau cu caii pe cîmpurile proaspăt însămînțate.

Cînd Jamie auzi că Joby îi potolise pe țărani spunîndu-le că, atunci cînd se va întoarce el, avea să rezolve totul, fu cît pe ce să se sufoce.

– Dar nu mai e pămîntul meu, îi spuse el.

Berengaria ridică din umeri.

– Familia Montgomery a fost proprietara pămîntului ăstuia sute de ani. Cum se face că responsabilitatea ta încetează după numai doi ani?

– Prin vînzarea lui pentru aur, așa se face, aproape că strigă Jamie, dar ele știau că simțea povara acelor sute de ani apăsîndu-i umerii.

– Fiindcă veni vorba de aur, spuse Joby și îi făcu un semn servitorului din spatele lui Jamie.

Mai tîrziu, Jamie se gîndi că, dacă nu ar fi fost beat, ar fi sărit pe fereastră și ar fi rupt-o la fugă. Nu trecuseră decît două săptămîni de cînd acceptase misiunea de a o însoți pe acea tînră extrem de bogată în partea cealaltă a Angliei, dar în acel răstimp, surorile lui organizaseră toate cele trei sate care se aflaseră pe pămîntul Montgomery, pămînt pe care Edward îl vînduse.

Gîndindu-se la ceea ce trebuia să se fi spus, Jamie se făcu roșu la față. Oamenii lui rîseseră atît de tare încît fuseseră nevoiți să părăsească

încăperea. Se părea că cele două surori își „vînduseră” fratele.

– Numai frumusețea ta, spuse Berengaria încercînd să-i liniștească, de parcă acest lucru ar fi fost de vreun folos.

– Știi, ca pe un armăsar sau un taur superb, spusese Joby și apoi izbucnise în rîs cînd Jamie încercase să o prindă.

Cu o seară în urmă, unul cîte unul, cîte un reprezentant al fiecărei case din sat venise la castel să arate ce izbutise să salveze sau, după părerea lui Jamie, să fure. Erau bucățele de lingurițe de argint, mînerul unui ulcior de aur, monede cu chipurile unor regi dispăruți demult, saci cu pene de gîscă care puteau fi vîndute, purceluși (dintre care unul încercase să se îmbete alături de Jamie), piei de animale, o cataramă, cîțiva nasturi de la rochia unei doamne bogate. Lista părea să nu se mai termine.

– Și, rogu-vă, pentru ce sînt toate astea? întrebă Jamie uitîndu-se la maldărul de pe masă și la grămezile de pe jos.

Purcelușul răsturnase toate pocalele de lemn și băuse conținutul. Ceea ce oamenilor nu le plăcuse, el găsise că era delicios.

– O să-ți facem o garderobă minunată, spuse Berengaria. O să te îmbrăcăm ca pe un prinț și moștenitoarea Maidenhall o să se îndrăgostească de tine la prima vedere.

Auzind acea absurditate, Jamie dădu capul pe spate și izbucni în rîs, iar purcelușul, care acum era lîngă încheietura mîinii lui, își ridică privirea spre el.

Cînd se uită în jurul său, Jamie fu surprins să vadă că nimeni altcineva din cei aflați în încăpere, unde acum erau probabil o sută de oameni (dintre care unii nu se spălaseră niciodată), nu rîdeau.

– Jamie, ești singura noastră speranță, spuse Berengaria. Ai putea face orice femeie să se îndrăgostească de tine.

– Nu! spuse el trîntind pocalul cu furie și fiind cît pe ce să lovească purcelușul.

Ținea piciorul pocalului crăpat atît de strîns încît nici nu simți purcelușul cînd se urcă pe mîna lui pentru a-și vîrî fața înăuntru.

– Nu voi face asta! Femeia trebuie să se mărite cu un altul. Tatăl ei nu mi-ar da-o niciodată mie.

I-ar fi plăcut să spună că voia să se însoare din dragoste, dar conții săraci și fără pămînt nu își puteau permite un asemenea lux. Nu avea bani, dar avea titluri. Poate fiica unui negustor bogat...

Ceea ce, bineînțeles, o descria perfect pe moștenitoarea Maindenhall. Nu o văzuseră prea mulți pentru a o descrie în alt fel decît ca „bogată”. Era la fel de iluzorie ca un personaj de basm. Unii spuneau că era frumoasă ca o zeiță, alții că era diformă și hidoasă. Oricum ar fi fost, urma să moștenească milioane.

– Nu pot. Nu o s-o fac. Nu. Categoric nu.

Asta spusese cu o seară în urmă, dar acum stătea să i se ia măsuri și să probeze haine. Nu avea de gînd să întrebe de unde făcuseră rost surorile lui și sătenii de asemenea materiale superbe. Bănuia că prin cuferele lui Edward se umblase regulat și, din moment ce recunoștea

unele femei care lucraseră pe vremuri în casa conacului care fusese al lor, își închipui că și noului lor stăpîn trebuiau să-i lipsească unele articole de îmbrăcăminte.

Dar nu avea să întrebe pentru că nu voia să știe.

– Mmm! spuse el cu gura plină de ace și cu brațele întinse.

Joby îi scoase acele.

– Da, dragul meu frățior?

– Ia afurisitul ăsta de porc de sub picioarele mele!

– Dar te iubește, zise Joby și toți se abținură să nu rîdă.

Erau fericiți pentru că știau că Jamie avea să le rezolve problemele. Cum ar fi putut să nu-l iubească vreo femeie? Înalt de un metru optzeci, o sută de kilograme în greutate, lat în spate, talie subțire, pulpe imense și mușchiuloase, un chip de înger: ochi superbi de un verde-închis, păr negru, piele de culoarea mierii, buze sculptate ca cele ale unei statui din marmură. Nu era ceva neobișnuit ca femeile să amuțească la vederea lui.

– Purcelușul e femelă, spuse Berengaria și atunci toată lumea izbucni în hohote de rîs.

– Ajunge! strigă Jamie pentru a acoperi acel zgomot și trase de haina din catifea neagră care îl sufoca.

Dar imediat țipă, căci două ace îi intraseră în palmă și așteptă nerăbdător să i le scoată Joby.

Luîndu-și repede hainele vechi și uzate de pe un scrin, porni spre ușă, fără să se ostenească să se îmbrace, iar purcelușul alergă printre picioarele lui

fiind cît pe ce să-l facă să se împiedice. Furios, Jamie îl luă de jos și dădu să-l azvîrle pe fereastră de la etajul doi, unde se aflau. Dar, în clipa aceea, se uită în ochii lui.

– Fir-ar să fie, mormăi el și strecură micul animal dolofan sub braț.

După ce trînti ușa în urma lui, auzi hohote de rîs.

– Femeile! bombăni el și coborî treptele din piatră aproape în fugă.

Capitolul 3

Axia nici nu îl văzu, nici nu îl auzi înainte să-i cuprindă mijlocul cu brațul său puternic și să-i astupe gura cu mîna, trăgînd-o în dosul gardului viu. Inima îi bătea cu putere, dar își spuse în sinea ei: trebuie să-mi păstrez calmul, orice ar fi, trebuie să-mi păstrez calmul. Și, în fracțiunea aceea de secundă, îi iertă totul tatălui ei. Acela era motivul pentru care trăise toată viața în dosul unor ziduri înalte, pentru care își petrecuse viața aproape ca într-o închi-soare. Apoi se întrebă: cum a ajuns în grădină? Pe zid erau țepușe de fier ascuțite; cîinii erau liberi pentru a da alarma imediat cum simțeau un intrus; oamenii lucrau peste tot.

Păru să dureze o veșnicie pînă cînd bărbatul o trase în spatele tufelor. Acum îi făcea portretul frumoasei ei verișoare Frances, probabil al două-zecilea portret în anul acela, iar în clipa următoare era răpită. De unde a știut? se întrebă ea. De unde a știut cine sînt?

Bărbatul se opri, ținînd-o pe Axia lipită de el cu spatele, brațul lui puternic înconjurînd-o pe sub sîni. Nu mai fusese niciodată atît de aproape de un bărbat. Casa era plină de spioni ai tatălui ei și,

dacă vreun bărbat, un grădinar, un servitor, oricine, i-ar fi zîmbit doar, peste cîteva zile ea descoperea că acesta dispăruse.

– Dacă dau mîna la o parte, îmi promiți că n-o să strigi?

Ea îi simți răsuflarea în ureche.

– Poate nu mă crezi, dar nu vreau să-ți fac nici un rău. Nu doresc decît niște informații.

Atunci, Axia se liniști. Bineînțeles. Toți bărbații doreau informații de la ea. Cît aur avea tatăl ei în casă? Cîte moșii poseda? Care avea să fie zestrea ei? Dorința oamenilor de a afla cît mai multe despre averea tatălui ei era nemărginită.

Ea încuviință. Bineînțeles că avea să-i spună tot ce știa. Tuturor le spunea tot ce știa, adică nimic.

Dar bărbatul nu își dădu mîna la o parte imediat, și, pentru cîteva secunde, Axia fu conștientă că se uita la ea. Capul îi era dat pe spate, ajungînd cu creștetul sub umărul lui; obrazul lui era lipit de fruntea ei.

– Ești frumușică, spuse el și, pentru prima oară, Axia se temu, începînd să se agite. Termină! N-am timp de prostii. Trebuie să-mi văd de treabă.

Auzindu-l, Axia se întoarse să-l privească. Ar fi trebuit, oare, să-și ceară scuze pentru că îl făcea să întârzie de la răpirea ei?

Dar el stătea cu capul întors, uitîndu-se la Frances printre tufe.

– Nu-i așa că e frumoasă?

În clipa aceea, Axia îl mușcă de mîină, iar el îi eliberă gura, nu însă și trupul.

– Au! De ce ai făcut asta?

– O să fac și mai mult dacă...

El îi acoperi gura din nou.

– Ți-am spus, nu vreau să-ți fac nici un rău. Am venit s-o însoțesc pe moștenitoarea Maidenhall pînă în partea cealaltă a Angliei.

Axia se calmă și înțelese imediat cum stăteau lucrurile. El voia să afle cum arăta acea femeie și era foarte firesc să-și închipuie că Frances, care nu avea o lețcaie, era moștenitoarea. În definitiv, Frances purta veșminte care le întreceau în strălucire chiar și pe ale reginei și trăia așa cum ar fi trebuit să trăiască o femeie bogată. Cu alte cuvinte, dacă lăsa să-i cadă un ac, chema un servitor să i-l ridice.

Da, făcu semn din cap Axia.

– O să taci dacă dau mîna la o parte?

Axia încuviință din nou energic.

El dădu mîna la o parte de pe gura ei și, în același timp, își retrase brațul din jurul mijlocului ei.

Fiind o persoană sănătoasă și cu mintea întreagă, Axia făcu un salt pentru a se depărta, dar el o puse imediat la pămînt. Impactul o lăsă fără suflare.

Cînd își reveni suficient de mult pentru a vedea, își ridică privirea spre el. Doamne, dar era superb. Nu drăguț, ci divin de masculin. Parcă ieșise din paginile unei cărți de povești.

Cît despre Jamie, el văzu o tînră foarte drăguță, nu la fel de frumoasă ca moștenitoarea, dar însuflețirea de pe chipul ei compensa totul. Avea o față în formă de inimă, părul de un șaten-închis, ochi mari, căprui, înconjurați de gene scurte și

dese, nas mic și gura cea mai perfectă pe care o văzuse în viața lui. Îl privea calmă, de parcă ar fi așteptat ca el să dovedească de ce era în stare. Nici o femeie nu-l mai privise astfel vreodată și găsea că acest lucru îl intriga. Cît despre rest, avea un piept plin, un mijloc subțire și șolduri rotunde. Provoca mîncărime mîinilor unui bărbat, sau cel puțin, acest lucru era valabil pentru el.

După ce își reveni de pe urma șocului provocat de frumusețea lui, ea se întrebă de ce angajase tatăl ei un bărbat atît de superb să o ducă la logodnic. Tatăl ei angajase întotdeauna bărbați urîți, care să nu tenteze o tînără bogată. Dar, mai presus de toate, tatăl ei plătea pentru valoare. Și ea învățase de la Frances că oamenii frumoși nu erau buni de nimic. Păreau să creadă că nu era nevoie decît de simpla lor prezență. Atunci, de ce trimisese tatăl ei acel bărbat superb și bun de nimic ca să fie însoțitorul moștenitoarei? Ce o mai fi punînd la cale acum?

– Vrei să mă ascuți, te rog? spuse el.

În timp ce vorbea se uită la trupul delicat și frumos de sub el și ea îi simți mîna urcînd ușor mai sus de mijloc. Nu mai văzuse niciodată acea privire, dar, instinctiv, știu ce era în mintea lui.

– Dacă mă atingi, țiș, zise ea privindu-l cu răceală.

– Nu obișnuiesc să violez femei, spuse el cu mîndria rănită.

– Atunci ia-ți mîinile și trupul de pe al meu.

– Ah, da, zise el și zîmbi într-un fel care sigur că distrusese multe femei.

Dar bărbații frumoși îi zîmbeau întotdeauna fermecător moștenitoarei Maidenhall sau, în acest caz, unei femei despre care el credea că avea legătură cu aceasta.

Totuși, nu se dădu la o parte de pe ea.

– O să taci?

– Numai dacă îți dai persoana la o parte de pe mine. Nu pot să respir.

Jamie se dădu la o parte șovăitor, dar de data aceasta, cînd ea încercă să fugă, era pregătit și o apucă de fustă, trăgînd-o ușor înapoi sub el.

– Nu ești o persoană de onoare, nu-i așa? o întrebă el serios.

– Posed un foarte profund simț al onoarei, zise ea aruncînd fulgere din priviri, atunci cînd am de-a face cu bărbați de onoare. Dar, dumneata domnule, ai intrat pe proprietatea altcuiva.

– Prefer să zic că am venit cu o zi mai devreme, atîta tot.

Din nou, mîna lui lunecă în sus.

Ea făcu ochii mici.

– Dacă mă atingi, nu-ți spun absolut nimic, zise ea de parcă atingerea lui ar fi fost mai respingătoare decît toate păcatele din lume.

Își dădu seama după expresia de pe chipul lui că vorbele ei îl șocaseră. Fără îndoială că nu auzise niciodată alt cuvînt în afară de „da” ieșind din gura unei femei. Din moment ce trăise toată viața cu frumusețea lui Frances, Axia îi cunoștea puterea. Ea ar fi putut să discute o oră întreagă cu un grădinar în legătură cu felul în care trebuiau tăiați merii, în timp ce Frances bătea din gene și

spunea că ea credea că trebuiau tăiați într-un anume fel, iar două minute mai târziu, trei oameni se dădeau peste cap să facă exact ce spusese ea. În grădină, un băiețandru amorezat tunsese tufe de rozmarin în formă de F de la Frances. Și peste tot erau lebede, păsările preferate ale lui Frances.

Poate era prea mult, dar Axia ura oamenii frumoși. Ah, îi plăcea să le facă portretele, dar în ceea ce privea compania, prefera bărbații care arătau ca Tode și intendentul.

– Da, sigur, spuse el dîndu-se la o parte din nou. Dar te rog să nu fugi sau să faci vreun zgomot. Altfel va trebui să...

Axia se ridică în capul oaselor.

– Să pui mîinile pe mine iarăși? Ca să nu-ți mai spun nimic.

Expresia lui de neîncredere față de disprețul din vocea ei o făcu să zîmbească.

Cînd se ridică, îi întinse mîna să o ajute, dar ea o ignoră, ridicîndu-se singură.

– Ce vrei să știi? Cît aur are Maidenhall livră cu livră? Sau vrei să știi cantitatea în căruțe?

– Ești cinică, nu? Nu, vreau să știu despre ea.

– Ah, da, frumoasa Frances, spuse Axia scuturîndu-se de praf.

El era îmbrăcat în catifea neagră, în timp ce ea era într-o rochie de pînză. Dar catifeaua nu era deloc indicată la țară.

– Așa o cheamă? Frances?

– Vrei să-i compui sonete de dragoste? S-au mai compus, dar te previn că e greu să găsești o rimă la numele ei.

Rîzînd, el se uită printre tufe la Frances care stătea pe o bancă la soare, cu o carte deschisă în față.

– De ce stă atît de nemișcată? Cartea aceea o captivează atît de mult?

– Frances nu știe nici să scrie, nici să citească. Zice că cititul îi ridează fruntea perfectă și scrisul i-ar încreți pielea albă a mîinilor.

Bărbatul rîse din nou.

– Atunci de ce stă așa?

– I se face portretul, zise Axia ca și cum el ar fi fost un idiot pentru că nu vedea ceea ce era evident.

– Dar tu ești pictorița și ești aici. Nu ți-a observat absența?

– Îi ajunge gîndul că e privită, spuse Axia uitîndu-se la pieptarul lui. Sîngerezi?

– La naiba, am uitat de vișine, zise el scoțîndu-le din buzunar, unele fiind strivite.

– Deci ești și hoț nu numai delincvent.

El stătea cu spatele spre tufe.

– Ce-i pasă ei? E atît de bogată că n-o să observe lipsa cîtorva vișine. Vrei?

– Nu, mulțumesc. Vrei să-mi spui ce dorești să știi ca să mă pot întoarce la lucru?

– O cunoști bine?

– Pe cine? întrebă Axia prefăcîndu-se că nu înțelege.

– Pe moștenitoarea Maidenhall, bineînțeles.

– La fel de bine ca oricine. Ea te interesează? Tot aurul ăla?

– Da, tot aurul ăla, spuse el privind-o serios și scuipînd un sîmbure de vișină pe pămînt. Dar vreau să știu despre ea. Ce aş putea să fac pentru ea sau să-i dau ca să-i facă plăcere?

Axia îl privi o clipă.

– Și de ce ai vrea să-i faci plăcere?

Expresia de pe chipul lui se schimbă făcîndu-l să devină, dacă acest lucru era posibil, și mai frumos. Dacă s-ar fi uitat la o altă femeie așa, Axia era sigură că aceasta s-ar fi topit ca o lumînare. Aplecîndu-se spre ea, îi șopti cu o voce care era la fel de superbă ca fața și trupul lui.

– Haide, spune-mi, zise el seducător, ce dar să-i fac ca să-i placă?

Axia îi aruncă un zîmbet dulce.

– O oglindă cu două fețe?

Acest lucru însemnînd, bineînțeles, că el se putea vedea pe sine cînd Frances se privea în ea.

Bărbatul începu să rîdă, dar se opri brusc, dîndu-și seama că, făcînd zgomot, ar fi putut atrage atenția asupra lor. Aruncînd ultimele cîteva vișine, spuse:

– Am nevoie de un prieten. De fapt, îmi trebuie un partener în treaba asta.

– Eu? întrebă ea prefăcîndu-se inocentă și, cînd el încuviință, adăugă. Și ce primesc în schimb dacă te ajut?

– Începi să-mi plăci.

– Din moment ce eu nu simt același lucru față de tine, te-aș ruga să spui ce ai de spus ca să ne putem despărți.

– Du-te, spuse el. Du-te și lasă-mă. Mîine voi fi aici. Poate o să te văd atunci. Poate nu.

Axia era intrigată.

– Ce-mi dai dacă te ajut?

Moștenitoarelor nu li se ofereau niciodată bani; ele îi dăruiau.

– Bogății ce nici n-ai visat.

Ah, aurul Maidenhall, și argintul, și pămînturile, și vapoarele, și depozitele, și..., își spuse ea.

– Nu, nu mă privi așa, zise el. Nu-ți vreau răul. Vreau doar să...

Ezită și o privi ca și cum ar fi cîntărit-o.

– Vrei s-o ai pentru tine, nu?

Cînd, pentru o fracțiune de secundă, îi văzu ochii plini de uimire, ea știu că ghicise. Dar n-ar fi fost primul; era unul din miile care voiau să se însoare cu aurul Maidenhall. Se hotărî să-l lase să creadă că era primul care se gîndise la așa ceva. De ce angajase tatăl ei un bărbat care arăta așa? se întrebă ea din nou. Un bărbat care credea că toate femeile ar fi făcut tot posibilul să-i dea orice.

Axia zîmbi.

– Ești, într-adevăr, ambițios. Dar e deja logodită.

– Da, păi..., zise el și scoase puțin pumnalul din teacă.

Axia tresări de spaimă o clipă, dar apoi își dădu seama că era un gest inconștient din partea lui și se îndoia că el era conștient că avea o armă în mînă.

– Înțeleg, zise ea. Ți-ai pus în cap ca, pe drum să o faci să se răzgîndească și să-ți declare dragoste.

– Crezi că acest lucru ar fi posibil? Întrebă el și acesta fu cel dintâi lucru sincer pe care i-l spusese.

Ea fu cît pe ce să-l bată pe braț înțeleghătoare.

– Frances o să te placă foarte mult, spuse ea rîzînd în sinea ei de acea minciună, căci Frances ura orice era la fel de superb ca ea.

Îi plăcea să fie înconjurată de lucruri urîte ca să strălucească și mai mult.

– Deci ai venit să te însori cu moștenitoarea Maindehall? Familia dumitale trece printr-o perioadă grea, nu?

Ochii lui sclipiră.

– Am știut că pot avea încredere în dumneata. Încă de cînd te-am văzut stînd acolo, cu pensula în mînă, am știut că ești o persoană demnă de încredere. O să fim foarte buni prieteni. Vei călători cu ea?

– Ah, da. De fapt, sîntem verișoare.

– Da, spuse el zîmbind. Și eu am veri bogați.

– Spune-mi, ăăă... nu știu cum te cheamă.

– James Montgomery, conte de Dalkeith. Un titlu, dar vai, nici pămînt, nici aur. Iar dumneata ești...?

– Maidenhall, firește, dar vai, eu sînt doar Axia Maidenhall.

– Un nume neobișnuit pentru o tînră neobișnuită. Acum spune-mi ce să fac ca s-o impresionez. Să-i dăruiesc ceva, poate. Sonete închinare frumuseții ei? Un fruct rar? Trandafiri galbeni, poate? Hai, spune-mi, dă-mi un indiciu. Nimic nu e prea greu de obținut.

– Margarete, spuse Axia fără nici un pic de ezitare.

– Margarete? Niște flori atît de umile?

– Da. Lui Frances nu-i plac lucrurile care rivalizează cu frumusețea ei. Trandafirii reprezintă un rival, în timp ce margaretele sînt un cadru perfect pentru a-i scoate în evidență strălucirea.

– Ești foarte deșteaptă, nu?

– Cei ca mine trebuie să fie deștepți ca să supraviețuiască.

El îi zîmbi.

– Da, ne înțelegem foarte bine.

– O mantie căptușită cu margarete, zise Axia. Să-i fie pusă pe umeri cînd stă cu ochii închiși. Nu-i așa că e romantic?

– Da, foarte, spuse el privind-o speculativ. Îmi spui adevărul?

– Jur că moștenitoarei Maidenhall îi plac foarte mult margaretele.

– Și de ce ești gata să mă ajuți?

Ea lăsă capul în jos sfioasă.

– O să mă lași să pictez portretele celor din familia ta săracă?

– Da, spuse el zîmbind. Și o să te plătesc bine. Am o soră geamănă.

Axia continuă să-și țină privirea plecată pentru ca el să nu vadă ce părere avea despre vanitatea lui, bănuind că își trăda propria verișoară doar ca să facă portretul unei frumuseți lipsite de importanță.

– Îmi faci o mare cinste, domnule conte.

– Poți să-mi spui Jamie, zise el și se aplecă de parcă ar fi intenționat să o sărute pe gură, dar ea întoarse capul, așa că el o sărută pe obraz.

– Asta nu face parte din înțelegerea noastră, spuse ea sperînd că o imitase bine pe Frances refuzîndu-și al doisprezecelea pretendent din ziua aceea. Nu încă, adăugă ea, după care se depărtă repede de el, întorcîndu-se la șevalet.

Cu coada ochiului îl văzu alergînd prin livadă, foarte repede pentru un bărbat de talia lui.

Luînd o pensulă, o ținu apropiată de pînză, dar nu putea picta pentru că rîdea prea tare. Abia aștepta să vină a doua zi, cînd el avea să afle adevărul, și anume că era moștenitoarea, în timp ce Frances nu era decît o însoțitoare săracă și plătită.

Dar, în timp ce rîdea, trupul începu să-i tremure. Teama înlocui hohotele de rîs. Dacă acel James Montgomery pătrunsese atît de ușor pe proprietate, la fel puteau să facă și alții, oameni care îl urau pe tatăl ei dintr-un motiv sau altul (și aceștia erau o mulțime), oameni care ar fi vrut să o răpească pentru a cere recompensă. Oameni care...

Acum stătea în fața șevaletului, iar în clipa următoare, se prăbuși la pămînt leșinată.

Așa cum promisese, Jamie le scrisese surorilor sale în seara aceea. Ce să le spun? se întrebă el luînd o pană și apoi zîmbi. Vor o poveste, așa că o să le ofer una. Un bărbat care trebuie să se chinuie să ajungă la fată, aceasta fiind neînchipuit de frumoasă, cum era Frances Maidenhall.

Scumpele mele surori,

Am văzut-o. Ceea ce am învățat cînd încercam să scap de torturile lui Edward mi-a fost de folos cînd m-am folosit de o creangă pentru a sări peste un zid înalt. Cu cîinii m-am descurcat ușor după ce am împrumutat o haină din coliba grădinarului. A fost o aventură demnă de Joby!

Moștenitoarea Maidenhall era în grădină unde stătea să i se facă portretul, nemișcată ca o statuie și la fel de perfectă ca Venus. Nu mă miră că tatăl ei o ține încuiată, căci frumusețea ei extraordinară valorează mai mult decît pietrele prețioase.

Nu i-am vorbit, ci doar am privit-o, scîldîndu-mă în strălucirea ei și bucurîndu-mă de frumusețea ei.

Jamie se opri din scris. Da, era bine. Aventură și romantism. Ce altceva mai trebuia să le facă să nu se mai îngrijoreze? Ah, da, să le asigure că avea să aibă puțin ajutor.

Am stat de vorbă cu fata care îi făcea portretul. Parcă era o vrăbiuță prinsă în capcană, dar era abilă la vorbă și mă va ajuta să o cuceresc pe moștenitoare. După ce se va termina totul, o voi aduce pe această vrăbiuță să vă facă portretele.

Cu toată dragostea,
James.

– Idiotul! exclamă Joby cînd citi scrisoarea. Se gîndește să folosească o femeie ștearsă pentru a cuceri inima uneia frumoase? Știu că eu una nu l-aș ajuta.

De cîteva ori, niște tineri o zăriseră pe Berengaria de la distanță și o rugaseră pe Joby să îi prezinte, lucru care o înfuriase de fiecare dată.

– Fratele nostru e îndrăgostit, spuse Berengaria încet.

– Crezi? Da, da, vorbește tot timpul de frumusețea ei. Mă bucur. Jamie are foarte multe scrupule și o conștiință. Dacă aș fi fost eu...

– Nu, nu, e îndrăgostit de acea vrăbiuță ștearsă.

– Ești nebună, zise Joby.

– O să mai vedem, spuse Berengaria zîmbind. O să mai vedem.

Capitolul 4

– Ei bine! spuse Rhys uitîndu-se la Jamie pe deasupra unei halbe de bere. Ai văzut-o. Cum arată?

Toți trei, Thomas, Rhys și Jamie, erau prieteni de ani de zile. Luptaseră alături, împărțiseră mîncarea atunci cînd o aveau, se descurcaseră fără ea atunci cînd nu o aveau. Jamie avea un fel de a fi care îi făcea pe oameni să-l considere moale, drăguț și ușor de manevrat, dar Rhys și Thomas știau prea bine că, atunci cînd cineva se întrecea cu măsura, Jamie arăta ce putea cu adevărat.

Dar, de-a lungul anilor, Rhys și Thomas descoperiseră că Jamie avea un mare defect: credea că femeile erau îngeri coborîți pe pămînt. Desigur cînd Jamie arăta cum arăta, femeile erau adesea adevărați îngeri. Peste tot pe unde mergeau, în orice țară, fie că erau daneze blonde sau frumuseți brune din Țara Sfîntă, chiar și cea mai arțăgoasă femeie se transforma în miere cînd se apropia de Jamie.

Rhys își amintea cum, odată, în Franța, fusese ținut la distanță cu furca de nevasta unui fermier, dar apoi apăruse Jamie, care îi zîmbise și, cîteva minute mai tîrziu, ea scotea sticle de vin și le oferea paturi moi pentru noapte. Sau cel puțin un pat moale. Lui Jamie. Lui Rhys și lui Thomas le arătase podeaua.

Dacă Jamie ar fi fost alt gen de om, ar fi putut profita de pe urma acestui lucru, dar nu o făcea. Era politicos și curtenitor și refuza majoritatea ofertelor care i se făceau.

– N-ar fi corect față de soțul ei, spusese de multe ori, o afirmație care făcea pe orice bărbat aflat în apropiere să rîdă în hohote.

Cît stătuseră la Curte, Jamie ar fi trebuit să fie foarte ocupat, din moment ce puține fuseseră femeile căsătorite sau nu, care nu încercaseră să-l aducă în paturile lor, dar, de cele mai multe ori, el le refuzase. În nici un caz pentru că ar fi fost înfumurat sau burlac convins, dar, pur și simplu, era precaut.

– Încerc să nu mor pe cîmpul de luptă, așa că de ce să risc să mor pentru o noapte petrecută cu o femeie măritată? Întrebă el. Sau să mă trezesc cu tatăl vreunei fecioare după mine? Și nu-mi pot permite să am amante.

Oricît de apropiat ar fi fost de oamenii lui, oricît de multe ar fi pătimit împreună, ei știau foarte puține lucruri în legătură cu viața amoroasă a lui Jamie. Uneori, patul îi era gol noaptea la rînd și ziua următoare căsca tot timpul, dar el nu spunea nimic nici despre locul unde fusese, nici cu cine.

Acum, faptul că Jamie se gîndea la căsătorie dovedea cît de îngrijorat era în legătură cu situația financiară a familiei.

– Cum arată? Întrebă Rhys din nou.

Moștenitoarea Maidenhall. Un personaj legendar, ca Midas sau Cresus. Încă din ziua în care se născuse, unicul copil al unui om a cărui avere era inimaginabilă, ea fusese obiectul închipuirilor tuturor. *Dacă aș fi la fel de bogat ca moștenitoarea Maidenhall* era ceva ce fiecare persoană din Anglia spusese într-un moment sau altul. Se zvonea chiar că pînă și regina îl întrebese odată pe un ambasador străin dacă era de părere că era la fel de bogată ca moștenitoarea Maidenhall.

Totuși, nimeni nu spusese vreodată „Dacă aș fi la fel de bogat ca Perkin Maidenhall” pentru că nu avea nici un farmec, mai ales că zgîrcenia acestuia era bine cunoscută. Povestirile legate de acest lucru erau legendare. Se spunea că purta același costum de haine pînă cînd îl zdrențuia și era foarte slab, deoarece nu voia să cheltuie bani pentru a se hrăni. Nu avea nici un fel de plăceri, nu își pierdea timpul cu jocuri. Se spunea că se însurase o dată (pentru că tatăl miresei nu voia să-i vîndă o bucată de pămînt care se afla între alte două bucăți care îi aparțineau deja), se culcase o singură dată cu ea și fiica lui rezultase din această singură noapte. Soția i-a murit la cîteva zile după ce născuse.

Nu, puțini îl invidiau pe Maidenhall însuși, o invidiau numai pe fiica lui, o fată fără mamă care nu fusese văzută niciodată în public și care trăia în

spatele unor ziduri înalte din sudul Angliei. Nici chiar sătenii din vecinătatea moșiei unde locuia ea nu o văzuseră vreodată. Iar dacă cineva de pe moșie vorbea despre ea, „dispărea” curînd, fiindcă Maidenhall avea spioni peste tot.

– Da, spune-ne, zise și Thomas.

De obicei, îl lăsa pe Rhys să afle ce voia să știe, dar de data aceasta, tăcerea lui Jamie necesita măsuri drastice.

– E ca o vrăbiuță drăguță, zise Jamie cu privirea pierdută în gol. Ochi mari, căprui, care pot privi printr-un bărbat, piept mare, mișcări iuți și sigure ca ale unei vrăbiuțe, spuse el și un zîmbet i se așternu lent pe față. Și are o limbă la fel de ascuțită ca ciocul unei vrăbiuțe. Ar putea face un bărbat să sîngereze cu limba ei.

Rhys și Thomas se arătară șocați, rămînînd cu gurile căscate. Rhys își recăpătă primul glasul.

– Te-ai îndrăgostit de moștenitoarea Maidenhall?

Jamie se uită la ei de parcă ar fi fost nebuni.

– Axia?

Imediat, însă, își dădu seama că vorbea prea mult. Unele lucruri trebuiau ținute sub tăcere.

– Dragoste? Dragostea n-are nici o legătură cu asta. Trebuie să însoțesc o femeie la...

– Vrăbiuță cu pieptul mare, eh? spuse Rhys rîzînd și trăgîndu-i un ghiont lui Thomas. Cred că o să mîncăm bine iarna asta dacă el a pus ochii pe moștenitoarea Maidenhall.

Thomas nu zîmbi.

– Cine e Axia?

– O să mă ajute să o cuceresc pe moștenitoare, spuse Jamie încruntat.

– Bine, dar credeam că vrăbiuța cea dolofană e moștenitoarea, spuse Rhys nedumerit.

– Nu, spuse Jamie privind în halbă. Pe moștenitoare o cheamă Frances și e frumoasă ca o rază de soare. Nu știu dacă am văzut vreodată o femeie mai perfectă: păr auriu, gene ca niște evantai, obraji trandafirii, o gură minunată, o bărbie perfectă. E o zeiță în alb și roz.

Rhys se chinuia să priceapă.

– Vorbele tale nu coincid cu tonul. Descrii o minune a naturii, dar vorbești de parcă ar fi o zgripturoaică. A, spune-mi, cum ar putea o femeie care arată așa să descurajeze un bărbat?

– Nu știe nici să scrie, nici să citească, spuse Jamie. Îi place să stea să i se facă portretul. E...

Rhys izbucni în rîs.

– O adevărată femeie. Poate o să încerc eu dacă tu ești prea bun pentru ea.

Jamie îi aruncă o privire care îl făcu pe Rhys să încremenească.

– Trebuie să fac ceea ce trebuie. Trebuie să mă gîndesc la surorile mele și, dacă această femeie poate fi cucerită, o voi face.

– Nu cred că e o sarcină chiar atît de îngrozitoare.

– N-ai văzut cît e de frumoasă, spuse Jamie. Va fi nevoie de o curte extraordinară. Cu așa ceva e obișnuită.

– Spre deosebire de vrăbiuța ta cu pieptul mare? întrebă Thomas privindu-l pe Jamie cu atenție.

Thomas era mai mare decît Rhys sau Jamie, ei aveau sub treizeci de ani. El, însă, la cei aproape patruzeci de ani ai săi, văzuse destule pentru a ști să se atașeze de un om ca Jamie. Odată ce James Montgomery se gîndea la o persoană ca fiind a „lui”, avea grijă de ea, făcînd orice sacrificii dacă era nevoie.

Jamie zîmbi.

– Ah, să fii liber, zise el. Să fii fiul unui fermier și să te însori cu cine dorești, spuse el apoi și ridică halba. Pentru libertate, zise după aceea și dădu halba pe gît.

Rhys și Thomas se priviră înainte să bea. Chiar dacă erau de multă vreme cu Jamie, nu îl înțeleseseră niciodată. Era unul din puținii oameni care o văzuseră pe moștenitoarea Maidenhall și se plîngea de faptul că aceasta era frumoasă.

– Pentru libertate, spuseră și ei și băură.

Capitolul 5

– L-ai văzut? Întrebă Axia roșie la față de furie.

– Nu, zise Tode curățîndu-și unghiile cu un cuțit, fără să arate cît de tulburat era.

Cînd unul din grădinari o adusese în casă, lui Tode aproape că i se oprise inima în loc cînd o văzuse nemișcată. O clipă crezuse că era moartă. Pusese să fie dusă în camera ei, unde zăvorîse ușa și trimisese după doctorul din sat. Dar cînd își dăduse seama că Axia doar leșinase, nu îi mai dăduse voie omului să intre la ea. În schimb, îi dăduse Axiei să bea ceva și o pusese să-i povestească totul. În timp ce ea vorbea, el făcea tot posibilul să-și ascundă teama, căci acel individ ar fi putut să-i facă vreun rău.

– Nu merge, umblă țănoș, spunea Axia care acum își revenise complet și se plimba agitată prin încăpere. Se leagănă. Dă umerii înapoi și calcă într-un fel de parcă toată lumea ar fi a lui. De ce? Pentru că e conte? Ha! Tata înghite doi conți pe zi la micul dejun.

– Nu-i de mirare că e coleric, spuse Tode.

Axia nici măcar nu zîmbi.

– Ar fi trebuit să-l vezi cum murea după scumpa verișoară Frances. Ți s-ar fi făcut greață.

Tode se îndoia de acest lucru, dar nu spuse nimic, mai ales că tindea să fie de acord cu ea în legătură cu Frances.

– Ai procedat bine când i-ai spus că ea e moștenitoarea. Ar fi putut să te răpească.

– Nu, nu, nu el. Nu James Montgomery. El vrea să se însoare cu mine. Cu ea. Adică să se însoare cu aurul ei, spuse Axia trîntindu-se pe un scaun. De ce pe mine nu mă vede nimeni? Tata mă ține închisă de parcă aș fi făcut ceva rău. Pînă și criminalii au mai multă libertate decît mine.

– O moștenitoare sau o tînră de condiția ta nu își alege singură soțul, zise el încercînd să strecoare puțină rațiune în furia ei.

– Așa e, dar nici nu sare nimeni zidul să o vadă doar. Adică să o vadă cum sclipește. Uneori îi sînt recunoscătoare tatălui meu. Ce or crede ei, zise ea făcînd un semn cu mîna pentru a indica vag oamenii de dincolo de zidurile grădinii, oameni pe care nu-i cunoscuse niciodată, ce vor ei să fac toată ziua?

Tode știa că, din cînd în cînd, trebuia să-și joace rolul de bufon.

– Că mănînci limbi de păsări colibri cu sos de perle. Că îți petreci după-amiezele numărîndu-ți bijuteriile. Că alegi în fiecare zi mătăsuri pentru toalete noi.

Axia nu rîse, ci îl privi furioasă.

– Tu spui adevărul acum.

– Sînt plătit să te fac să rîzi și ce e mai comic decît adevărul?

El făcu apoi un efort să se desprindă de perete, căci picioarele îl supărau rău de tot în ziua aceea.

– Poftim! Stai jos, spuse ea îmbufnată, știind că lui nu-i plăcea să-i arate compătimire. Mă superi cînd te smiorcăi așa.

– Atunci, te rog să mă ierți dacă te supăr, zise el și se așază pe un scaun în mica încăpere nu foarte sărăcăcioasă.

Perkin Maidenhall cumpărase proprietatea pentru că făcea parte dintr-o bucată mai mare de pămînt pe care o voia. Cînd i se născuse fiica, o trimisese să locuiască acolo, ascunsă în spatele acelor ziduri înalte. În cei nouăsprezece ani care trecuseră de la naștere, ea nu avusese decît doi tovarăși: Tode și Frances. Cînd venise acolo Tode avea doisprezece ani și dusese o viață plină de durere și teamă, așteptîndu-se cam la același lucru și în dosul zidurilor proprietății Maidenhall. Dar Axia, care nu avea decît opt ani și era mai degrabă o mică adultă decît un copil, se atașase de el și îi oferise tot ce avea mai bun moșia. Sub îngrijirea ei iubită el învățase să rîdă și descoperise ce însemnau căldura și bunătatea. Era nepotrivit să spună că iubea.

– Acest Montgomery trebuie să te însoțească, sau, mă rog, pe Frances, mîine? o întrebă Tode și ochii lui, singura trăsătură cu adevărat frumoasă, licăriră cînd o tachină încercînd să-i distragă atenția de la realitățile vieții.

– Pe Frances, pe mine, ori pe tine, spuse ea furioasă. Nu vrea decât aurul Maidenhall. Dacă ți-aș pune o perucă, ar cădea în genunchi și ți-ar declara că te iubește.

– Mi-ar plăcea să văd asta, zise Tode, trecîndu-și degetul mare peste cicatricile de pe gît.

Nu multă lume știa că, de la claviculă pînă la jumătatea pulpei, era perfect, fără nici o cicatrice, fără nimic rupt.

Deodată, Axia se dezumflă și se prăbuși pe un scaun, dînd capul pe spate și luînd o expresie de mare tristețe.

– Oare așa o să fie pe parcursul acestei călătorii? O să fiu curtată și mințită de toți bărbații de-aici pînă la Lincolnshire? Oare tineri frumoși or să mă tragă în dosul tufelor și or să-mi înșire vorbe false de iubire în speranța că vor pune mîna pe averea tatei? zise ea și pufni cu dispreț. Dacă ar ști ei! Tata nu plătește pentru nimic. I se plătește pentru tot. Numai fiul unui bogătaș, ca Gregory Bolingbrooke, ar putea să-și permită să plătească suficient de mult ca să se însoare cu aurul tatei.

Tode nu o întrerupse, căci era cu totul de acord cu ea, însă niciodată nu i-o spusese. Acest lucru ar fi făcut-o să se simtă mai rău. Niciodată în viața ei nu ieșise de pe proprietatea aceea. Crescuse înconjurată de oameni care erau plătiți (cît mai puțin posibil) de tatăl ei. Și unii primeau bani în plus dacă o spionau și îi spuneau lui tot ce făcea. Pentru el, ea era un obiect de preț și nu voia să piardă ceva atît de valoros ca virginitatea ei în favoarea unui servitor amărît.

Drept urmare, în clipa în care Axia părea să țină la vreun bărbat, acesta era îndepărtat. Datorită faptului că prietenii ei cu alte femei ar fi putut să o influențeze, și acestea erau îndepărtate imediat cum vedea vreun semn de atașament. În afară de Frances, numai Tode reușise să rămînă lîngă ea. Poate că nimeni nu își putea închipui că Tode ar fi putut inspira dragostea unei alte ființe omenești. Adevărul era, însă, că Tode era singura persoană pe care o iubea Axia.

– Ah, Tode, spuse ea cu disperare în glas. Știi tu ce mă așteaptă în această căsătorie?

El se bucura că ea privea spre tavan (care trebuia retencuit), căci altfel, i-ar fi văzut disperarea din ochi. Știa de o mie de ori mai bine ca ea ce o aștepta.

– Nu o să fie dragoste. Nu, nu sînt naivă. Faptul că am fost o prizonieră toată viața m-a îmbătrînit. Trebuie să fie ceva în neregulă cu acest Gregory Bolingbrooke de tatăl lui trebuie să-i plătească tatei ca să se însoare cu mine. Nu pot să mă gîndesc la o viață plină de dragoste alături de un tînăr sănătos. Mă întreb dacă vom avea copii.

Cînd ea lăsă brusc capul în jos și se uită la Tode, el întoarse privirea pentru ca ea să nu-i vadă ochii.

– Nu-mi spune! strigă ea. Nu vreau să știu.

Se ridică brusc de pe scaun.

– Aș vrea să trăiesc măcar o dată în viață. Aș vrea să mă uit în ochii unui bărbat și să văd că mă iubește sau mă urăște pentru mine însămi, nu pentru aurul tatălui meu. Nu sînt Frances care abia

așteaptă să spună că e verișoara celei mai bogate moștenitoare din țară. Știi că prefer mai degrabă să stau de vorbă cu bucătăreasa decît cu bătrînii ăia pe care îi trimite tata să mă viziteze.

În ochii lui Tode apărură un licăr.

– Tu, draga mea Axia, ai vorbi cu oricine de dincolo de zidurile astea, ai pune întrebări oricui.

– Ah, să văd lumea, zise ea învîrtindu-se. Asta mi-ar plăcea, să văd lumea. Oh, Doamne, cît mi-ar plăcea să pictez lumea, spuse ea și încetă să se mai învîrtească. Dar, ca s-o văd așa cum trebuie, ar trebui să fiu o persoană obișnuită, ca... ca Frances. Da, să fiu obișnuită, așa ca Frances, asta mi-ar plăcea.

Tode trebui să-și muște limba ca să nu facă un comentariu. Se forță din nou să nu spună ce părere avea despre Frances. Cînd avea doisprezece ani, Axia primise o scrisoare de la tatăl ei în care acesta îi spunea că îi trimite o verișoară de treisprezece ani să-i țină tovărășie. Axia fusese atît de bucurată, încît îl făcuse pe Tode gelos și își petrecuse luni de zile ca să î ntoarcă proprietatea cu susul în jos în vederea pregătirii pentru sosirea lui Frances. Axia se mutase din camera ei, cel mai frumos dormitor din casă, și îl remobilase complet pentru verișoara ei. Cînd Tode protestase în fața acelei extravagante, Axia spusese: „Dacă nu-i va plăcea aici, nu va sta” – de parcă acest lucru ar fi pus capăt discuției. Și, chiar dacă trăia cu teama de a-și nemulțumi tatăl, făcîndu-și o regulă din a nu-i cere nimic pentru sine, nu ezita nici o clipă să ceară ceva pentru o persoană care se afla în grija ei.

Astfel, înainte de sosirea lui Frances, se ceruseră perdele noi, un baldachin nou, perne noi pentru camera acesteia. Și, cu cît ziua se apropia mai mult, cu atît Axia nu-și mai încăpea în piele de nerăbdare.

Dar în ziua sosirii lui Frances, Axia nu se vedea nicăieri. După multe căutări, Tode o găsi cocoțată într-un măr.

– Dacă n-o să-i placă de mine? șoptise ea. Dacă n-o să mă placă, o să-i spună tatei și el o să mi-o ia.

Fusese nevoie de multă muncă pentru a o convinge că nimeni nu putea să nu o placă înainte ca Axia să coboare și să-și întîmpine verișoara.

Dar Frances nu o plăcuse pe Axia. Tode, mai cunoscător decît Axia și mai călit în primii doisprezece ani oribili de viață, vedea că Frances învățase să obțină ce putea cînd putea și, datorită faptului că Axia era dornică să-i facă pe plac, reușea să obțină foarte multe. Nu era de mirare că acel James Montgomery credea că Frances era moștenitoarea, deoarece ea se îmbrăca așa cum credea că era firesc pentru cineva înrudit cu moștenitoarea Maidenhall: se îmbrăca, mîncă, trăia. Și, cu cît dădea mai mult Axia, cu atît Regina Frances părea să creadă că toate i se cuveneau. În cei șapte ani care trecuseră de la sosirea lui Frances acolo, Tode încercase de multe ori să o facă pe Axia să nu-i mai dea atîtea, cerîndu-i tatălui ei orice dorea Frances, indiferent dacă era vorba de portocale iarna sau o nuanță deosebită de mătase, dar Axia dădea din mîină și zicea, dacă o

face fericită, de ce să nu-i dăm? Tata își permite. Tode, însă, știa că Axia, atît de însingurată, după ce trăise izolată toată viața, avea să fie întotdeauna o fetiță care se va teme să nu fie lăsată singură printre străini. Și, în toți acești ani, deși Frances nu-i răspunsese sentimentelor, Axia nu încetase să aibă grijă de ea. Singurul mod în care Axia o pedepsea pentru lipsa ei de recunoștință era să facă remarci înțepătoare și să se prefacă întotdeauna că nu îi pasă. Și, își spuse Tode zîmbind, mai făcea cîte o glumă proastă, din cînd în cînd, ca atunci cînd pictase o femeie urîță pe una din oglinzile lui Frances sau cînd îi pusese margarete sub pernă, fiindcă margaretele o făceau pe Frances să strănute.

Tode reveni brusc la realitate cînd Axia îl privi uimită.

– O să fiu Frances.

– Ah, da firește. O să-ți acoperim toți pereții cu oglinzi ca în camera ei și o să luăm toate cărțile alea îngrozitoare care îți plac atît de mult. Și, desigur, vor trebui să dispară și picturile tale. Și...

Se întrerupse brusc.

– Rogu-te, și Frances cine va fi?

Dar știa răspunsul chiar în clipa aceea.

– Nu! Tatăl tău...

– Nu va ști, nu-i va păsa. O să-i spun că am făcut-o ca să-i protejez avutul. Dacă va fi răpită moștenitoarea Maidenhall, atunci Frances cea lipsită de valoare va fi captivă, nu eu. Și sînt sigură că le va spune adevărul foarte repede celor care o vor captura. Dar asta nu ne va interesa, din

moment ce vom fi protejați. N-o să fie nici un pericol.

– Asta e din cauza celui Montgomery, nu? El ți-a băgat ideea asta în cap.

– După mine, poate să-l ia naiba. N-are nici un pic de onoare, nici pic de respect.

Tode știa prea bine ce simțea Axia pentru bărbații sau femeile care doreau să fie în preajma ei numai datorită banilor. Odată spusese despre Frances: „Cel puțin prietenia ei nu poate fi cumpărată. Am încercat”.

Ducîndu-se lîngă scaunul lui, ea își sprijini mîinile pe brațele acestuia și își apropie fața de a lui. Era singura persoană din lume care nu simțea repulsie cînd îl vedea și, cînd se apropia atît de mult, îl făcea să se simtă cuprins de un val de dragoste.

– Nu-ți dai seama? spuse ea. E singura mea șansă. Unica mea șansă. Aș putea călători ca însoțitoarea săracă a verișoarei mele bogate.

– Într-adevăr săracă dacă ai mai puțin ca Frances, spuse el cu niște ochi blînzi ca de căprioară.

Axia nu era străină de dragostea pe care i-o purta Tode și, cînd era nevoie, se folosea de ea pentru a obține ce voia de la el, căci era principalul spion al tatălui ei. Îi aruncă un zîmbet dulce.

– Totul depinde numai de tine.

– Fugi de-aici, zise el. Crezi că poți să mă convingi să fac orice. E periculos. Furia tatălui tău e...

– Cît de mare ar fi furia lui dacă aș fi răpită de niște tîlhari de drumul mare în schimbul unei

recompense? Întrebă ea și, uitîndu-se la el, își coborî glasul, sperînd că el nu avea să surprindă golul din logica ei, din moment ce, numai cu cîteva clipe înainte, spusese că avea să fie în siguranță. Cum te-ai simți cînd tata ar refuza să plătească și ei m-ar ucide?

Cînd îi văzu licărul din ochi, știi că învinșese. Bătînd din palme, începu să rîdă și să danseze prin cameră.

– Nimeni n-o să știe cine sînt! Bărbații n-or să se mai holbeze la mine așa cum fac cei proaspăt angajați de tata. Nimeni n-o să se mai uite la mîncarea și hainele mele, întrebîndu-se dacă mă îmbrac în mătăsuri la culcare sau nu. Nimeni n-o să-mi mai cîntărească fiecare cuvînt pentru că l-a rostit cea mai bogată moștenitoare din Anglia. N-o să mai primesc cîte trei cereri în căsătorie pe zi.

Tode zîmbi. Axia exagera, firește, dar declarațiile de dragoste erau aruncate peste ziduri în mod regulat. Tineri îi cîntau cîntece de dragoste de partea cealaltă a zidurilor. Scriau sonete în care preamăreau frumusețea Axiei și spuneau că o zăriseră într-un vis sau „de departe” ori se urcaseră în pom, de unde o priviseră și se îndrăgostiseră nebunește de ea. De fiecare dată cînd auzea aceste lucruri, Frances spunea: probabil că m-au văzut pe mine.

– Frances o să fie de acord? Întrebă Tode încet. Știi doar cum îi place să te supere.

– Dacă o să fie de acord? Întrebă Axia uluită. De acord! Mă întrebi dacă o să fie de acord să aibă

tot? Să aibă și aurul și frumusețea? Mă întrebi dacă asta vrea?

Rîse încîntată.

– Las-o pe Frances în seama mea.

– Domnul să se îndure de ea, spuse Tode încet ca să nu fie auzit.

Frances ascultă în tăcere ce spunea Axia. Camera ei, care era pe jumătate cît a Axiei, avea pereții plini de desene și portrete ale ei, fiecare în cîte o ramă scumpă.

– Vrei să fii tu? Întrebă ea cu nasul în vînt. Să-mi risc viața cînd orice tîlhar din țară încearcă să pună mîna pe aurul tatălui tău?

Axia oftă.

– Știi foarte bine că tata nu m-ar fi trimis la un asemenea drum dacă aș fi fost în pericol.

Frances zîmbi ușor.

– Nu-i nici un pericol pentru tine, poate, dar dacă eu o să fii moștenitoarea, o să fii, oare, în siguranță?

– Siguranță? Vorbești de parcă cine știe ce bandiți înarmați cu săbii or să ne atace caravana. Știi că tata trimite niște oameni care să mă însoțească. Să ne însoțească. Nimeni nu ne va cunoaște. Iar cei cîțiva de aici nu vor spune nimic. Nu îi pasă nimănui, zise ea cu amărăciune.

Și, în plus, știa foarte bine că avea să-i lase lui Tode suficienți bani pentru a-i plăti pe toți angajații să nu vorbească nimic.

– Frances, nu va fi un cortegiu regal, continuă Axia. Știi cît de zgîrcit e tata, toată Anglia o știe.

Caravana noastră va fi, fără îndoială, atât de săracioasă, încît nimeni n-o să știe de averea tatei. Or să creadă că eu, tu, ești fiica unui negustor obișnuit, nici mai mult, nici mai puțin. E singura ta șansă...

– Încetează! zise Frances ridicînd mîna și, îndepărtîndu-se puțin de verișoara ei, se uită pe fereastră o clipă, după care se întoarse din nou și pe chipul ei se putea citi răceala. Întotdeauna obții ceea ce vrei, nu-i așa, Axia?

– Cum poți să-mi spui așa ceva? Trăiesc ca o prizonieră.

– Prizonieră! Ha! Habar n-ai ce înseamnă închisoarea pînă cînd nu ești săracă. Așa cum a fost și încă mai este familia mea. Dar tu ai avut întotdeauna totul la nas. Dacă ai vrut ceva, n-a trebuit decît să-i ceri tatălui tău și el ți-a dat imediat. Iar aici cuvîntul tău e lege.

Axia își ținu pumnii încleștați, fără să spună nimic însă. Tot ce spunea Frances era adevărat: Axia nu știa nimic despre sărăcie. În vreme ce oamenii erau înfometați, ea trăia în lux și, totuși, nerecunoscătoare, voia libertate. Frances știa întotdeauna ce să spună ca să o facă să se simtă vinovată.

– Bine, o să te las să vezi cum e să n-ai nici o putere, spuse Frances apoi, cînd Axia nu răspunse.

– Putere? Crezi că eu am putere aici?

Frances începu să rîdă.

– Ești regină aici și tu habar n-ai.

– Tu ești cea care flirtează cu grădinarii, îi tachinează pe grăjdari, cea care...

– Este tot ce am! Nu-ți dai seama? Tu nu trebuie să spui nici măcar „Deschide ușa” pentru ca aceasta să ți se deschidă. Nu vezi că toată lumea știe cine ești și sare să-ți satisfacă toate dorințele.

– Trăiesc cît se poate de modest, dar am auzit...

– Ai auzit! Ah, Axia, ești atât de naivă încît îți închipui că poveștile sînt adevărate. Bine, o să vedem cum o să te descurci ca persoană de rînd, dar te previn, odată ce începem jocul ăsta, o să-l ducem la bun sfîrșit. Eu voi fi moștenitoarea Maidenhall pînă vom ajunge la destinație. Dacă vii la mine peste o săptămînă sau chiar peste o zi să-mi spui că vrei să fii din nou tu însăți, o să neg că știu despre ce e vorba. Numai cu condiția asta voi accepta.

Axia ridică din sprîncene.

– Crezi că e ușor să fii un personaj legendar, să nu știi niciodată cine ți-e prieten și cine, dușman? Acum trei ani aproape că am fost răpită. Crezi că e bine să trăiești cu teamă zi de zi?

– Așa cum trăiesc eu de frica ta? Nu trebuie decît să-i scrii tatălui tău să-i spui să mă trimită de aici și voi fi iarăși săracă. În momentul ăsta, banii cu care tatăl tău mă plătește ca să stau aici sînt trimiși tatălui meu și surorilor mele mai mici. Cînd am venit aici să stau cu tine am renunțat la orice șansă de a face o partidă bună; stînd aici închisă cu tine, n-am cunoscut pe nimeni potrivit. Dar poate că surorile mele or să reușească să o facă datorită sacrificiului meu.

– N-o să te alung, spuse Axia încet, așa cum o făcuse de multe ori pînă atunci, dar Frances nu o credea niciodată.

De fiecare dată cînd avuseseră o neînțelegere, Frances spusese:

– Acum o să mă alungi și familia mea și cu mine o să murim de foame. După cîtva timp, Frances zîmbi strălucitor.

– Poate ar fi bine să încheiem o înțelegere financiară. Nu cred că îți închipui că sînt atît de proastă încît să-mi risc viața degeaba.

Axia zîmbi.

– Dacă vrei să spui că mi-aș fi închipuit că ai face ceva pentru mine din prietenie, nu, sinceră să fiu, așa ceva nici nu mi-a trecut prin cap. Mi-am permis să alcătuiesc o listă de posibile plăți, zise ea desfășurînd un pergament.

Frances își aruncă privirea pe el și apoi zîmbi.

– Nu e deloc de ajuns. Nu-mi risc viața pentru o sumă atît de mică.

Ca întotdeauna, Axia era pregătită pentru acest lucru.

– Nu vrei să ne așezăm? o întrebă ea cu oboseală în glas.

Tîrguielile cu Frances durau mult întotdeauna.

Cîteva ceasuri mai tîrziu, aur, bijuterii, haine și chiar profituri obținute din pămînturi care aparținuseră mamei Axiei, erau în posesia lui Frances. Adevărul era că Axia se așteptase să plătească mult mai mult.

Ridicîndu-se, Axia strînse pergamentul.

– N-o să-ți placă să fii în locul meu, spuse ea în cele din urmă.

– Nici ție să fii în locul meu, zise Frances.

Apoi, șovăitor și foarte, foarte repede, își strînseră mîinile.

Tîrgul era încheiat.

Capitolul 6

Jamie nu era deloc într-o dispoziție bună.

Acasă, rîzînd și glumind cu surorile lui, ideea de a încerca să cîștige mîna unei tinere bogate i se păruse excelentă. Venise vremea să se însoare; nu era împotrivă. Se săturase să tot doarmă pe pămînt sau în hanuri pline de păduchi. Ar fi vrut să răscumpere ce vînduseră tatăl și fratele lui, dar pentru asta era nevoie de bani. Așa că o soluție păruse să fie cea de a face o fată protejată să aibă impresia că îl iubește, că îl iubește atît de mult încît și-ar implora tatăl să o lase să se mărite cu un alt bărbat nu cu cel pe care i-l alesese el.

Și, firește, își spusese Jamie în vanitatea lui, crezuse că era mai bun decît cel cu care urma să se mărite ea. Era un Montgomery, o familie străveche și, chiar dacă nu avea bani, titlurile sale și sîngele aveau să compenseze cu siguranță acest lucru.

Cu o seară în urmă, însă, cînd le dăduse unor copii jumătate de penny ca să culeagă margarete pentru a fi cusute în interiorul unei mantii, începuse să aibă procese de conștiință. Perkin Maidenhall îi dăduse acea misiune pentru că avea încredere în

el. Încredere. Trebuia să apere o femeie de dușmani, nu să devină el însuși dușmanul ei.

Cum putea să le facă așa ceva? se întrebă el. Totuși, nici o clipă nu se întrebese dacă avea să reușească. Oricît de modest se prefăcea a fi, știa că femeile îl plăceau. Dar, de fiecare dată cînd se gîndea să o curteze pe frumoasa Frances, își amintea sentimentul plăcut pe care îl cunoscuse cînd o ținuse pe Axia sub el. Își amintea sînii ei lipiți de brațul lui, își amintea cum îl priviseră cu dispreț ochii ei căprui. Poate asta îi plăcea la ea, faptul că nu leșina cînd îl vedea. Stătuse cu spatele drept de parcă ar fi spus „Valorez ceva!”.

Numai cînd se gîndea la ea îi venea să zîmbească, dar zîmbetul nu persista mult. Cum avea să călătorească săptămîni întregi cu ea încercînd să o facă pe moștenitoare să-l iubească, lucru care, firește, era dezonorant din moment ce nu o iubea și se îndoia foarte mult că avea să o iubească vreodată, mai ales că ea era logodită cu un altul, mai ales că...

– Fir-ar să fie! zise Jamie. Ce naiba e asta?

Ștînd călare pe calul său, Jamie se uită în față și se frecă la ochi. Cu siguranță că ce vedea nu putea fi adevărat. Probabil că lumina soarelui din zori îi juca feste. În definitiv cu o seară în urmă stătuse treaz pînă tîrziu supraveghind coaserea marga-retelor pe mantie (pe care abia putuse să și-o permită), iar acum mantia cu sutele de margarete cusute pe ea se afla împachetată cu grijă și pusă în căruța cu lucruri de care el și oamenii lui aveau să aibă nevoie pe drum. Îi luase foarte mult să se

pregătească să dea ochii cu moștenitoarea Maidenhall.

Acum nu-i venea să creadă ce vedea.

– Cîte sînt? întrebă Thomas de lîngă el.

– Am numărat opt în total, zise Rhys care se afla în partea cealaltă a lui Jamie și, după o clipă, adăugă: parcă ar fi un circ.

Jamie nu putu să spună decît:

– Cum voi putea s-o protejez?

În fața zidurilor de piatră ale proprietății se aflau opt trăsuri, dar nu niște trăsuri obișnuite. Șase din ele erau din scînduri de stejar înconjurate cu benzi de fier groase. Și numele *Maidenhall* era scris cu litere uriașe. Erau niște cufere cu comori pe roți. Nici dacă ar fi angajat un trîmbițaș să anunțe că își transporta averea prin țară, Maidenhall nu ar fi putut fi mai ostentativ.

Cît despre celelalte două mijloace de transport, acestea erau niște trăsuri proaspăt vopsite în roșu și auriu, cu heruvimi pe laturi și perdeluțe. În Țara Sfîntă, Jamie văzuse trăsuri care le transportau pe soțiile sultanului și erau mult mai puțin tipătoare. Nimic nu putea anunța mai clar transportarea moștenitoarei și zestreii acesteia decît acele trăsuri.

– O să atragem toți tîlharii din regat, spuse Thomas.

– Și toți nebunii care încearcă să o cucerească, spuse Rhys, după care îl văzu pe Jamie aruncîndu-i o privire și își dresе glasul. În afară de tine, firește. N-am vrut să spun...

– Într-o bună zi, o să te împiedici în limba aia a ta, Rhys, zise Jamie și dădu pînteni calului.

Thomas îl ținu puțin pe loc pe Rhys.

– E într-o dispoziție îngrozitoare astăzi. Ar fi mai bine să fim mai tăcuți amîndoi, îi spuse Thomas, după care își urmă stăpînul coborînd dealul.

– Probabil că e o criză de conștiință, bombăni Rhys. Conștiința e punctul lui cel mai slab.

Apoi începu și el să coboare dealul.

Într-adevăr, lui Jamie îi era greu să-și păstreze controlul. Știa că Maidenhall nu era decît un negustor, probabil unul foarte bogat, dar, totuși, un negustor. Doar nu te puteai aștepta să se priceapă la militărie și strategie, dar să-ți trimiti unicul copil în partea cealaltă a Angliei însoțit de trăsuri care păreau să fie pline de aur era prea periculos.

Abia se crăpa de ziuă și, în lumina aceea slabă, văzu niște bărbați, evident vizitii, care începeau să se trezească. Unde erau paznicii? Cu siguranță că nici măcar Maidenhall nu putea să se aștepte ca numai trei bărbați să păzească atîtea trăsuri.

Nu îi trebui mult pînă să-i vadă: trei indivizi solizi ieșiră din umbra trăsurilor căscînd și întinzîndu-se și imediat Jamie știu că nu-i plăceau. Se părea că Maidenhall făcuse o greșală obișnuită: credea că statura este egală cu forța. Dar Jamie știa că oamenii nu se angajau așa cum cumpărai carnea, la greutate. Cei trei erau la fel de înalți ca el, dar cîntăreau jumătate din greutatea lui și Jamie își dădu seama, după felul cum se mișcau, că nu aveau nici un fel de pregătire.

Nu voi face asta, își spuse el, dar știa că se minte pe sine. Nu scria în scrisoarea lui Maidenhall, căci nu îl cunoscuse personal, că îl angaja pe

Jamie pentru că era un om de încredere? Nu era de ajuns faptul că Jamie se gîndea să-i înșele încrederea încercînd să-i cucerească fiica? Dar să o lase cu tot acel aur pe mîinile altora era alt lucru pe care conștiința lui nu îl suporta.

– James Montgomery, se prezentă el descălecînd.

Așa cum bănuia ce avea să se întîmple, cei trei îi aruncară niște priviri insolente. Lui Jamie îi veni să geamă, căci acele priviri îi confirmau faptul că avea să fie nevoit să le arate cine trebuia ascultat.

– Numai trei sînteți?

– Nu s-a mai plîns nimeni pînă acum, spuse unul din ei, umflîndu-și pieptul. De fapt, de obicei, unul e de ajuns, adăugă el și se uită la ceilalți, care zîmbiră îngîmfați.

Grași, își spuse Jamie. Grași și la trup și la minte.

– Ați uitat de unul, spuse unul din oameni abia reținîndu-și un hohot de rîs batjocoritor. Sîntem patru.

În clipa aceea, izbucniră toți în rîs, dîndu-le lacrimile. Unul reuși să-și revină suficient de mult ca să arate cu degetul.

– El e al patrulea.

Un băiețandru înalt și slab stătea de o parte avînd alături o sabie care arăta ca și cum ar fi fost adusă în Anglia de romani. Îi aruncă un zîmbet șovăitor lui Jamie.

Atunci, Jamie ridică mîinile disperat și se duse spre copacul unde Rhys și Thomas se opriseră să asiste.

Thomas ridică din sprîncene întrebător.

– O să camuflăm trăsurile cît vom putea de bine, zise Jamie. Mi-ar trebui o sută de soldați ca să le păzesc așa cum sînt acum. O să mă descorosesc de grăsanii ăștia cît voi putea de repede. Deocamdată, însă va trebui să-i suport.

– Și băiatul? întrebă Thomas.

– Îl trimit înapoi la maică-sa. Acum duceți-vă și vorbiți cu vizitii. Iar tu, Rhys, ai grijă să nu te iei la bătaie cu nesuferiții ăștia. N-am chef de temperamentul tău azi.

Rhys îi aruncă o privire furioasă, dar încuviință. Adevărul era că nu îi putuse suferi pe cei trei din clipa în care îi văzuse și tare mult i-ar fi plăcut să taie cîte puțin din fiecare.

– Negustorii! bombăni Jamie ducîndu-se spre căruță.

Poarta din zid era tot zăvorîtă și Jamie sună să i se deschidă. Însă nu apăru nimeni. Sună din nou, dar tot nimic.

Descoperi dezgustat că cei trei veniseră în spatele lui, făcînd tot posibilul să-l acopere. El știa ce voiau să spună trupurile lor: voiau să își declare superioritatea încă de la bun început.

– Trebuie să te prevenim, spuse unul din ei înfumurat. Să te prevenim în privința lui.

Jamie nu avea timp de jocuri.

– Deschideți poarta, strigă el.

Cum putea să apere o femeie singură cînd era înconjurată de căruțe pline de aur... Dacă i se întîmpla ceva Axiei nu, se corectă el, lui Frances,

moștenitoare? Era atât de furat de propriile gânduri, încît abia dacă îi auzea pe indivizii din spatele lui.

– L-ai văzut? întrebă unul din oameni prea aproape de urechea lui Jamie, de parcă ar fi fost confidenți. Nu pot să-l numesc om. E pitic, cu o față numai carne vie. O pocitanie.

Jamie nu se întoarse. Nu îndrăznea. Uneori, oamenii spuneau despre Berengaria că era o pocitanie.

– Dacă o să iasă, abia o să mă abțin să nu vărs, zise unul și ceilalți izbucniră în rîs.

– Nu se poate să vină cu noi. O să-mi fie scîrbă să mă uit la el în fiecare zi.

Unul dintre ei rîse zgomotos.

– Ar trebui să-l aruncăm la cîini împreună cu cerșetorii și orbii.

Jamie bătea în poartă cînd, deodată, îl trînti pe individ la pămînt, proptindu-și piciorul în gîtul lui, în timp ce sabia îi era lipită de gîtul celui alt. Rhys și Thomas apărură din senin, Thomas cu un pumnal la gîtul celui de al treilea, iar Rhys ocupîndu-se de cel aflat sub piciorul lui Jamie.

– Dispăreți, zise acesta printre dinți. Plecați cu toții pînă nu vă tai numai de plăcere.

Văzu că ei ar fi vrut să riposteze și știu că trebuia să-și păzească spatele o vreme, dar ei se făcură nevăzuți în curînd, mormăind înjurături.

– Și acum, cum o să păzim căruțele? întrebă Thomas dezgustat vîrîndu-și sabia în teacă.

Auzise ce spusese oamenii și, cînd se pomenise cuvîntul „orbi”, știuse ce avea să se întîmple.

– Și băiatul? întrebă Rhys, la fel de supărat pe Jamie ca Thomas. N-avem nevoie de copii cînd trebuie să păzim femei.

Deodată, Rhys se trezi pe spate și deasupra lui se afla băiatul, care ținea sabia jalnică și ruginită la gîtul lui.

– Să-l omor, stăpîne? întrebă ei.

Deși Rhys nu vedea nimic amuzant în acea situație, Jamie și Thomas vedeau, ca și vizitii care urmăriseră totul cu atenție. Cînd Rhys se mișcă într-un fel care îi dădu de înțeles lui Jamie că avea de gînd să-i dea o lecție, două băiatului, Jamie îi făcu un semn din mînă.

– Cum te cheamă?

– Smith, domnule.

– Ai luptat vreodată?

Jamie știa că nu, dar voia să-i pună la încercare sinceritatea.

Un moment, băiatul păru gata să spună o poveste complicată, dar apoi zîmbi și chipul îi era la fel de simplu și de inocent ca margaretele din mantia pe care Jamie o avea în căruță.

– N-am făcut niciodată altceva decît să ajut la ferma tatei, domnule.

Thomas și Jamie zîmbiră, iar Rhys aproape că o făcu și el. Nu ținea niciodată supărarea, și băiatul avea curaj.

– Ești angajat, spuse Jamie și, după ce îi ceru să aducă mantia din căruță, sună din nou.

Dar, înainte să atingă clopoțelul, poarta se deschise și, în fața lui apărură doi oameni despre care auzise vorbindu-se. Era tînăr, înalt în partea de sus a

trupului, dar cu niște picioare scurte și diforme. Pe față avea niște cicatrici lungi și adânci, toate pe partea stîngă, ce îi coborau pe gît și sub cămașă. Se vindecaseră în mod ciudat, astfel încît îi transformau fața într-o caricatură grotescă. Era evident că, atunci cînd tăieturile fuseseră proaspete, se pusese ceva pe ele, așa încît să pară veșnic roșii și să aibă un aspect de carne vie. Jamie bănuia că nu se născuse cu aceste metehne fizice.

Jamie nu se înfioră ca cei din spatele lui.

– Cum te numești?

– Tode, îi răspunse el, privindu-l în ochi.

Știa tot ce se întîmplase, tot ce se spusese și ce făcuse Jamie.

– Care e adevăratul tău nume? întrebă Jamie încruntîndu-se și amintindu-și de cîte ori își folosise pumnii pentru a informa oamenii că Berengaria avea un nume în afară de Oarba.

Nimeni nu îl mai întrebaseră acest lucru pe Tode. Singura concesie pe care o făcuse vanității fusese de a schimba ortografierea numelui Toad (om respingător), cum îi spusese tatăl lui.

– Nu știu, dar Tode e destul de bun, zise el sincer.

După aceea se dădu înapoi și le permise lui Jamie și oamenilor săi să intre; cînd trecu pe lîngă el, Jamie îi puse o mîină pe umăr și strînse ușor. În clipa aceea, îl cîștigă pe Tode de partea lui pentru vecie. Numai Axia îl atingeaa astfel și acest lucru se întîmpla rar. Nici un bărbat nu îl atinsese vreodată prietenește.

Tode se grăbi cît putu să țină pasul cu Jamie. Pînă și el își dădu seama că nu era de glumit cu dispoziția în care se afla acesta, dar nu îl putea condamna. Nici lui nu i-ar fi plăcut să străbată țara cu acele căruțe pe care scria *Maidenhall*.

Axia avea să fie într-un permanent pericol. Nu, se corectă el Frances avea să fie, din moment ce ea era acum moștenitoarea Maidenhall. O clipă, Tode își reprimă un geamăt. Axia trebuise să plătească fiecare persoană de pe moșie să mintă în legătură cu cine era ea și cine era Frances. Slavă Domnului că secretul era cunoscut numai cu cîteva ore înainte ca ele să părăsească moșia pentru totdeauna.

Frances îi aștepta în încăperea de lîngă holul de la intrare.

Oprindu-se în fața ușii, Jamie încercă să se calmeze. Sentimentul de vinovăție și teama pentru siguranța femeii dădeau o luptă în interiorul său. Își promise ca, indiferent ce avea să se întîmple, să se poarte frumos cu ea.

Ea stătea în fața unui perete pe care fusese zugrăvită o frumoasă scenă din legendele grecești și era atît de superbă, încît îl făcu pe Jamie să zîmbească. Dar zîmbetul lui fu cauzat mai mult de faptul că Frances arăta exact ca în parodia lui Joby. Rochia ei din mătase grea de un verde-închis trebuia să cîntărească la fel cît un ponei. O broderie de aur îi orna corsajul. Pe pielea albă a pieptului erau smaralde și, dacă perlele baroc imense din urechile ei erau veritabile, ar fi putut fi vîndute pentru a acoperi cheltuielile unui război.

Pînă și părul îi era strîns într-o plasă din pietre prețioase.

– Lord Montgomery, spuse ea întinzînd mîna pe care el i-o sărută cu căldură, observînd inelele de pe fiecare deget. Deci, dumneata trebuie să mă conduci pînă la logodnicul meu.

– Dacă îmi permiteți, spuse el zîmbind și scoase un document din interiorul mantiei sale, întinzîndu-i-l.

Dar, în clipa în care Frances atinse hîrtia, Jamie se făcu roșu la față și o trase înapoi.

– Îmi permiteți să vă citesc eu această scrisoare adresată de tatăl dumneavoastră? „Montgomery”, începe el, „aș vrea să te rog...îi

Frances întinse mîna.

– Poate ar fi mai bine să o citesc eu însămi.

Jamie făcu ochii mari.

– Știți să citiți?

Toți cei din jur încremeniră, stupefiați de remarca prea ciudată.

– Adică... spuse el făcîndu-se și mai roșu și dregîndu-și glasul. N-am vrut să vă jignesc. Mi s-a spus...

– Nu-i vine să creadă că o persoană atît de frumoasă ca tine știe să citească. E ca și cum ai acoperi suprafața unei perle cu diamante. Nu-i așa, domnul meu? întrebă Axia din spatele lui Frances.

Era mai scundă decît verișoara ei și îmbrăcată pe atît de simplu pe cît era Frances de strălucitoare. În veșmintele ei, arăta ca o vrăbiuță pe lîngă o pasăre exotică. Dar rochia ei de un maro-deschis cu broderie albă pe mîneci părea să-i facă

ochii căprui să strălucească mai tare decît toate bijuteriile lui Frances.

Totuși, Jamie îi aruncă o privire Axiei peste umărul lui Frances, dîndu-i de înțeles ce părere avea despre faptul că îl mințise. Și imediat se gîndi la mantie. Fără îndoială că Frances nu suporta margaretele. Nici unei femei care se îmbrăca așa cum o făcea Frances nu putea să-i placă o floare atît de simplă. Dar care femeie putea să urască o floare? Și nu avea nici un alt dar pentru ea. Mai bine să-i dea ceva decît nimic.

– Stăpînă Maidenhall, spuse el zîmbindu-i lui Frances și făcînd tot posibilul să ignore rînjetul de pe chipul Axiei. Am un dar pentru domnia-ta.

– Adevărat? întrebă Frances, părăd sincer încîntată, ceea ce îl făcu pe Jamie să se mire puțin, căci era sigur că moștenitoarea Maidenhall primea daruri zilnic.

Deodată, Jamie ar fi vrut să poată șterge rînjetul de pe fața Axiei.

– E o nimica toată, zise el cu tonul cel mai dulce. Un lucru extrem de simplu pentru o persoană splendidă, cel mai de jos pentru cea mai de sus.

– Acum chiar sînt curioasă, zise Frances încîntată, conștientă de faptul că Axia se agita în spatele ei. Rogu-te, aș putea să văd acest dar?

– Nu încă, zise el. Trebuie să închideți ochii întîi.

– Ah, da, spuse Frances și închise ochii fericită.

Atunci, Jamie îi făcu semn lui Smith să intre în încăpere ținînd mantia de catifea roșie pe brațe. Cu un gest plin de tandrețe, Jamie i-o puse lui Frances pe umeri, sutele de margarete lipindu-se de trupul

ei. Îi trase gluga pe cap, așa încît florile îi înconjură chipul și i-o încheie la gît.

Cînd Frances trase aer în piept, se sufocă puțin.

– Așa, spuse Jamie și se dădu înapoi pentru ca toți să o vadă, căci arăta ca un adevărat personaj de basm, ca o zeiță a primăverii.

Frances privi în jur, dar se simțea atît de ciudat, încît, la început, nu își dădu seama ce se petrecea. Apoi le văzu.

– Margaretel îngăimă ea și reacția ei fu atît de puternică, încît Jamie fu încîntat de sine.

Ducînd mîinile la gît, Frances încercă să deschie mantia, dar nu reuși. Închise ochii, păli îngrozitor și, în clipa următoare, se prăbuși la podea leșinată.

Uluit, Jamie o prinse înainte să atingă podeaua, după care o duse repede pe scaunul de lîngă fereastră.

– Vin! ceru el iute.

Oare era bolnavă? De aceea era ținută ascunsă? Avea vreo boală care îi lua viața încetul cu încetul? Îi dădu gluga jos și îi deschise mantia. Ea stătea cu capul în poala lui, trupul lung și slab fiindu-i întins pe patul de margarete. Părea să pălească din ce în ce cu fiecare secundă care trecea. Dacă murea?

– Aduceți vin, fir-ar să fie! Chemați un doctor.

În clipa aceea, Tode apăru cu un pocal de vin, dar cînd o văzu pe Frances, lăsă pocalul de o parte.

– Scoate-i mantia repede.

– Poftim? întrebă Jamie neînțelegînd prea bine ce voia să spună.

– Florile sînt de vină. O fac să strănute, îi provoacă amețeală. Scoate-o de pe ea!

Jamie reacționează imediat și, în cîteva secunde îi scoase mantia și i-o aruncă lui Smith care ieși în fugă din încăpere. Bănuind că avea nevoie de aer, Jamie încercă să deschidă geamul, dar văzu că acesta era blocat, își folosi piciorul pentru a-l deschide cu forța și o așază pe Frances peste pervaz, cu capul și partea de sus a trupului la aer.

În cîteva clipe, respira iarăși. Era tot cumplit de palidă, dar respira.

Cînd bătăile inimii i se mai potoliră și putu să gîndească din nou, Jamie știu cine fusese de vină: Axia. Și nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama de ce o făcuse: pentru că era geloasă pe verișoara ei mai bogată și mai frumoasă făcuse ceva ce fusese cît pe ce să o omoare pe Frances.

Făcîndu-i un semn din cap lui Rhys să-i ia locul, el se ridică și privi prin mulțimea de servitori care se adunaseră în jurul lor, uitîndu-se după Axia. Aceasta stătea încremenită, cu chipul inexpressiv, dar din cîte își dădea seama Jamie, nu era chinuită de remușcări. Ce plănuiise să obțină prin uciderea verișoarei ei? Oare ar fi moștenit ceva?

Dacă un bărbat ar fi făcut acel lucru, el ar fi scos sabia și l-ar fi provocat la duel, dar nu era vorba de un bărbat. Și, în clipa aceea, în ochii lui, nu era nici femeie.

– Ce crezi că... zise Axia cînd el o apucă de încheietura mîinii și începu să o tragă.

Repede, toți își îndreptară atenția spre Axia, căci, deși fuseseră plătiți să țină secretul, toți știau

că Axia era moștenitoarea, persoana care trebuia ascultată tot timpul.

– Mincinoasă mică ce ești, spuse Jamie așezându-se pe un scăunel și trăgînd-o pe Axia peste genunchii săi, cu fața în jos.

– Încetează, strigă ea. Cum îndrăznești să-mi faci una ca asta? Eu sînt...

O palmă peste șezut o făcu să tacă brusc.

– Gluma ta proastă ar fi putut s-o omoare, zise Jamie dîndu-i încă o palmă.

– O să plătești scump pentru asta, strigă Axia. Tatăl meu o să...

– O să-mi mulțumească! strigă și Jamie. Tatăl tău ar fi trebuit să-ți facă asta demult. Ești o răsfățată mincinoasă și egoistă.

După aceea, o azvîrli de pe genunchi pe podea și dădu să treacă peste ea.

Axia, roșie la față de rușine, se ridică și văzu chipurile tuturor celor din jur. Toți știau cine era ea în realitate și nici unul nu ridicase un deget să o ajute. Și unde era Tode?

În partea cealaltă a încăperii, Frances stătea rezemată de pervaz, încă palidă, dar bucuria de a o vedea pe Axia umilită îi aducea rapid culoarea în obraji. Știa foarte bine că Axia nu vruse să-i facă vreun rău. Îi pusese margarete sub pernă, în dulapul de haine, peste tot, de cînd descoperise că o făceau să strănute. Nici una din ele nu își închipuise că Frances avea să reacționeze atît de violent cînd era înconjurată de margarete. Atunci de ce nu-i spunea Frances acelui individ nesuferit

adevărul, că fusese doar o glumă proastă și nimic mai mult?

– Vrea să pună mîna pe banii tăi! strigă Axia, făcîndu-l pe Jamie să se oprească brusc, rămînînd cu spatele la ea. Are de gînd să te curteze și, cînd o să crezi că ești îndrăgostită de el, are de gînd să te facă să-ți convingi tatăl să te lase să te măriți cu el, zise ea apoi.

Cum îndrăznește s-o umilească! Și îi părea bine că Frances simțea cum era să ți se zîmbească, nu pentru frumusețe, ci pentru banii tatălui ei.

Jamie nu se întoarse, ci rămase încremenit. Cînd o cunoscuse pe fata aceea cu o zi în urmă, o plăcuse, o plăcuse chiar foarte mult. Cum putea să se înșele atît de mult în privința cuiva?

– Atunci sper să reușească, spuse Frances cît putu de tare și toată lumea izbucni în rîs.

Jamie ieși din cameră zîbind. Și continuă să zîmbească pînă cînd ajunse la cea mai apropiată tavernă, unde începu îndelungatul proces de îmbătare.

Capitolul 7

Axia încleștă pumnii și izbi cu ei în pat iar și iar. Nu voise să se întâmple așa ceva! Nu voise s-o omoare pe Frances, așa cum părea să creadă toată lumea. Nu voise decît să o facă să strănute. De unde era să știe că prăpădita de Frances avea să fie gata să se sufocă numai pentru că s-a apropiat prea mult de cîteva margarete? Dar chiar și Tode o privise acuzator.

Și acel Montgomery! Axia se trînti iarăși în pat, cu brațele desfăcute. O plăcuse cînd o cunoscuse prima oară. Era sigură de acest lucru. Nu averea tatălui ei, ci pe ea.

Acum, însă, bineînțeles, atenția lui era îndreptată asupra lui Frances și a căruțelor pline cu ce pusese tatăl ei în ele și nici măcar nu se mai uita la ea. După cele petrecute în dimineața aceea, Axia se retrăsese în odaia ei pentru a-și împacheta pigmentii și periile, batoanele de cărbune și creioanele de ceară și rămăsese acolo tot restul zilei. Poate ar fi trebuit să-și ia rămas bun de la cei de acolo, din închisoarea aceea frumoasă, dar tatăl ei îi schimbase atît de des, încît nu se aștepta la

acest lucru nimeni, în afară de Tode. Și de Frances, dacă se puneau la socoteală legăturile profane.

Ochii i se umplură de lacrimi o clipă, dar își impuse să nu le dea voie să curgă. Absolut nimeni nu înțelegea ce simțea ea. În definitiv, cui ar fi putut să-i fie milă de cea mai bogată femeie din Anglia? Nimănui. Chiar și cînd era mică și plîngea, vreun grădinar spunea: „Șterge-ți lacrimile cu aur”. În viața ei nu fusese cineva lîngă ea pentru că voia să fie. Datorită faptului că nu avusese voie să părăsească niciodată proprietatea, toți cei pe care îi cunoscuse fuseseră plătiți de tatăl ei ca să fie acolo.

Ani de zile fusese prezentată oamenilor și le văzuse privirile schimbîndu-se. De atîtea ori veniseră acolo tineri care, neștiind cine era, o priveau speculativ, fie examinîndu-i trupul, fie ignorînd-o, dacă nu era pe gustul lor. Dar de cum aflau că era legendara moștenitoare Maidenhall, ah, da, nu era chiar atît de izolată încît să nu fi auzit acest lucru, privirile lor se schimbau. Ochii interesați deveneau slugarnici. Cei dezinteresați deveneau alerți. Niciodată nu se întîmplase ca Axia să nu vadă acea modificare din privire. Sau din comportament ori voce. Uneori, oamenii erau nepoliticoși cu ea pentru a arăta că nu le păsa. Cînd era mică, fuseseră cîțiva oameni pe care abia îi cunoscuse care îi spusese că nu aveau s-o lase să se poarte urît cu ei, de parcă s-ar fi bănuir încă de la bun început că avea să fie un monstru. Avusese o profesoară a cărei expresie preferată era „Averea tatălui tău nu-ți permite să...”.

– Averea tatălui meu nu-mi permite să am libertate, spuse ea tare.

Libertatea de a mă plimba printr-un iarmaroc și a mă uita la un spectacol de păpuși, libertatea de a fi plăcută sau nu pentru ceea ce sînt eu însămi.

– Nu-mi dă dreptul de a avea o căsnicie normală, șopti ea și trebui să-și rețină lacrimile.

Nici un om care își ținea ascunsă unica fiică pentru a face să crească misterul din jurul ei ca să valoreze mai mult nu avea să o dea unui bărbat puternic și sănătos. Nu știa ce era în neregulă cu Gregory Bolingbrooke, dar știa că era ceva. De fiecare dată cînd îl întreba pe vreunul din emisarii tatălui ei cum arăta logodnicul ei, omul întorcea privirea. Bănuia că ea nebun. Sau rău. Sau bolnav. Sau toate trei la un loc. Oricum ar fi fost, tatăl lui era dispus să-i dea lui Perkin Maidenhall o avere pentru a o aduce pe moștenitoarea Maidenhall în familie, cu condiția, firește, ca, la moartea lui Perkin, fiica lui să moștenească totul.

Bineînțeles, Axia își cunoștea tatăl mai bine ca oricine. Nu ar fi mirat-o să audă că tatăl ei vînduse tot chiar înainte să moară și ascunsese toate profiturile într-un loc unde nu avea să le găsească nimeni. Poate nu avea cum să le ia cu el, dar îi împiedica și pe alții să o facă. Și Axia știa mai bine ca oricine că îi plăcea tare mult să-și încuie lucrurile de valoare.

Așadar, a doua zi urma să pornească în cea mai senzațională aventură pe care avea să o trăiască în viața ei. Nu își făcuse iluzii că viața ca soție a lui Gregory Bolingbrooke avea să-i ofere mai multă

libertate decît pînă atunci. Cel puțin, tatăl ei îi dăduse voie să picteze. Dacă soțul ei, sau tatăl acestuia, care părea să țină totul sub control, considera că femeile trebuiau să coasă și să se roage și atît?

– Aaaahh! spuse Axia și bătu iarăși cu pumnii în pat.

Pînă acum se descurcase bine. Aranjase să nu mai fie moștenitoarea Maidenhall pe tot parcursul călătoriei. În ultima zi, servitorii nu-i mai deschiseră ușile, bucătarul o gonise din bucătărie, iar una din slugi se răstise la ea să nu-i mai stea în cale, dar nu se întîmplase nimic cu adevărat îngrozitor. Nu, erau doar încîntați că se puteau preface că ea era o persoană „de rînd”.

Dar, în ochii ei chiar era „de rînd”.

– De rînd, ca o buruiană printre flori, spusese Frances odată, cînd erau mici.

– Și la fel de puternică, spusese Axia înainte să o împingă într-un strat de flori în care tocmai se pusese bălegar.

– De rînd, spuse ea acum cu glas tare. De rînd, dar nu liberă.

Deci, ce ar face o persoană de rînd acum? se întrebă ea. I-ar fi cerut scuze lui James Montgomery și ar fi încercat să-i intre în grații. Răspunsul ei imediat la acel gînd fu: „Mai repede aș mîncă pămînt”.

Își înfipse unghiile în palme cînd își aminti cum se uitase el la frumoasa Frances. Cu o zi în urmă se uitase la ea, la Axia, cu interes, iar acum leșina după bogata Frances.

Cît despre ce făcuse după aceea, Axia refuză să-și amintească. Numeroasele chicoteli pe care le auzise ar fi putut avea o legătură cu motivul pentru care se ascundea, ăăă, se odihniise în odaia ei aproape toată ziua.

– Să-l ia naiba! spuse ea tare.

El nici măcar nu întrebese nimic, ci doar bănuise că era geloasă, invidioasă și... și că era capabilă să ucidă!

Ochii i se umplură iarăși de lacrimi, dar ea se forță să se ridice în capul oaselor și să și-i șteargă. Chiar în fața ei se aflau brodate două cuvinte „Carpen diem”. Profită de ziua de astăzi. Era motto-ul ei. Să obții tot ce puteai din fiecare zi. Să iei lumina soarelui; să iei tarta cu zmeură de pe pervazul ferestrei; să furi un sărut, dacă puteai; să stai trează toată noaptea și să lași ziua următoare să se descurce singură. Tode spunea că un asemenea motto avea să-i creeze neplăceri într-o bună zi, dar Axia rîsesese și spusese: sper. Măcar așa nu mă mai plictisesc.

Problema e ce vreau, își spuse ea acum, după care începu să chicotească.

– Ar trebui să apar la ușa lui Gregory, însărcinată. Asta ar anula contractul.

Încetă să mai zîmbească și se strîmbă.

– Sau cel puțin n-aș avea copilul nebun al unui nebun.

Deodată își dădu seama că se întunecase și nimeni nu venise să aprindă lumînările. Bănuia că, în seara aceea, oamenii îi arătau moștenitoarei Maidenhall că erau la fel de buni ca ea.

Încruntîndu-se și autocompătîmîndu-se, Axia se ridică de pe pat, își netezi hainele, își perie părul și dădu să iasă din încăpere, dar, dintr-o dată, se întoarse și înșfăcă o bonetă frumoasă și brodată. Era singurul lucru care îi aparținuse mamei sale: cîteva straturi de mătase albastră pe care erau brodate tot soiul de animale fantastice, cum ar fi dragoni, inorogi și grifoni. În copilărie, Axia își petrecuse ore întregi contemplînd boneta și acum era cel mai de preț lucru al ei. O purta rar și numai atunci cînd simțea nevoia de alinare, ca acum.

Era o seară răcoroasă de primăvară, dar pomii înfloriți umpleau aerul de miresme. Dacă nu avea să ducă dorul nimănui din cei de acolo, cu siguranță că avea să ducă dorul grădinii, își spuse ea alergînd și punîndu-și boneta pe părul bogat. Fiindcă majoritatea oamenilor erau înăuntru la masă, Axia avea aproape toată grădina pentru ea.

Mergînd pe lîngă zidul din partea de nord, cel mai depărtat de casă, observă că o porțiune din partea de sus a acestuia fusese stricată și țepușele de fier dispăruseră. În timp ce își spunea să nu uite să le atragă atenția să-l repare, văzu niște urme proaspete de tăieturi pe creanga unui stejar. O clipă se întrebă uimită ce putuseră să facă grădinarii de lăsaseră asemenea urme.

– Așa a intrat, spuse ea uluită, după care se uită în jur pentru a vedea dacă o auzise cineva, dar nu era nici picior de om.

Observă că aruncase o frînghie în jurul crengii și apoi sărise. Simplu, dacă știai cum să o faci.

Axia nu ezită deloc și, ridicându-și fustele, o rupse la fugă pînă la cea mai apropiată magazie din grădină, de unde luă o frînghie, iar cincisprezece minute mai tîrziu, după foarte puțin efort, se afla de partea cealaltă a zidului.

Timp de cîteva clipe rămase lipită de zidul de cărămidă, care încă mai era cald grație soarelui din timpul zilei, și aruncă o privire în jur. În întunericul care se lăsa din ce în ce mai mult, văzu casele și pășunile de peste cîmpuri. Văzu oameni, străini, oameni care nu erau plătiți de tatăl ei, mergînd pe drumuri. Inima îi bătea cu putere și fu cît pe ce să se agate de frînghie și să se întoarcă la siguranța pe care i-o ofereau zidurile.

Dar teama i se transformă curînd în curiozitate cînd auzi glasuri de după colțul zidului, în stînga ei. Mergînd în vîrfurile picioarelor ca să nu facă zgomot, coti după colț și văzu trei corturi, pe unul din ele fiind arborat un drapel cu trei leoparzi aurii.

– Poate că dacă i-aș vîrî pe gît un butoi cu zahăr, l-aș mai îndulci puțin, auzi ea vocea unui bărbat și se lipi și mai mult de zid, dar nu înainte să vadă că erau cei doi bărbați care fuseseră cu „el”. Cu bărbatul acela care... Nu avea să-și mai amintească asta!

– Cu sau fără butoi? întrebă celălalt.

– Cu. Cu tot cu doage.

Oare despre cine vorbeau? se întrebă Axia. Cine avea nevoie să fie îndulcit? Nu ea? Ah, să nu fi fost vorba de ea. Dar nu, primul se referise la un bărbat.

– Ceva l-a enervat, spuse al doilea, care avea o voce plăcută și care părea mai în vîrstă decît celălalt.

– Nu putea fi moștenitoarea. Ce frumusețe. Liniștită, blîndă, sfioasă. Nu-i de mirare că tatăl ei a ținut-o ascunsă.

Degetele Axiei se încleștară pe cărămida aspră.

– Eu cred că e vorba mai degrabă de cealaltă, spuse al doilea bărbat.

Primul pufni ironic.

– Aia mică și drăguță. E adevărat că are un piept care poate face un bărbat să plîngă, dar ar trebui să fii nebun ca să te pui cu un temperament ca al ei. Uite-l că vine. Să ne ascundem.

Axia făcuse ochii atît de mari, încît o dureau. Un piept care făcea un bărbat să plîngă? Așa era pieptul ei? Ea era „cealaltă”? Se uită în jos de parcă și-ar fi văzut propriul piept pentru prima oară. Era adevărat că nu prea putea să doarmă pe burtă, dar nu avea de unde să știe cum era în comparație cu alte femei.

Acum era aproape complet întuneric, dar ochii ei se adaptară. Îl văzu pe băiatul pe care îl angajase tatăl ei ieșind din cortul cu drapel și pornind grăbit pe drumul care ducea spre sat. Iar un moment mai tîrziu, îl văzu pe el ieșind și dispărînd în beznă.

Copleșită de curiozitate, Axia alergă spre cort fără să facă nici cel mai mic zgomot. Oare cum era acel om? se întrebă ea furișîndu-se înăuntru. Nu era decît o lumînare aprinsă, care dădea naștere la umbre în cortul acela deprimant de gol: o masă pliantă, un scaun pliant și, în spate, un fel de pat,

mai degrabă o saltea de paie cu așternuturi aspre din pînză și o pătură de lînă. Hainele lui erau întinse pe un cufăr mare de piele și ea nu se putu abține să nu se uite la ele, să nu atingă acea catifea moale și acel satîn fin. Știa că tatăl ei nu ar fi dat nimănui bani să-și cumpere asemenea veșminte. Fără să vrea, își spuse: veșminte pentru curtat. Veșminte menite să atragă o moștenitoare.

Dezgustată, dădu drumul unei mîneci de catifea și atunci auzi un zgomot, după care apărură el, intrînd în cort. Imediat, Axia suflă în lumînare.

– Cine e? întrebă el pe un ton amenințător și ea văzu conturul sabiei în mîna lui.

Oare avea s-o omoare pentru că pătrunsese pe teritoriul lui? Înghiți în sec.

– Eu sînt, zise ea cu o voce pițigăiată de spaimă.

– Ah, spuse el simplu. Dezbracă-te și întinde-te. Vin și eu imediat.

Axia rămase cu gura căscată. Oare cine credea că este?

Încruntîndu-se în întuneric, el o întrebă:

– Ești fata trimisă de Smith, nu?

Din cauza întunericului și băuturii îi era greu să se concentreze.

– D-da, îngăimă ea.

Mai bine decît fata pe care se înfuriase el azi dimineată.

– Bun! Atunci dezbracă-te și aprinde lumînarea aia. Îmi place să văd pentru ce plătesc.

Ah, Axia înțelese acum. Dumnezeule. Plătea. Credea că este o...

– Aprinde lumînarea, am spus, se răsti el.

– Nu! strigă și ea, dar apoi o dresă. Nu pot, domnul meu, zise ea cu aceeași voce subțire de mai înainte.

– Și de ce nu poți, mă rog? întrebă el pârînd plictisit.

Axia se gîndi repede.

– Sînt urîtă, domnule. Sînt foarte, foarte urîtă. Vărsat. Sînt oribilă.

Îi simți repulsia.

– Dar, adăugă ea sugestiv (cel puțin așa spera), mi s-a spus că aș avea un piept care face bărbații să plîngă.

Atunci el începu să rîdă ușor.

– Bănuiesc că va trebui să aflu, nu? zise el și făcu un pas spre ea.

Și acum? se întrebă Axia. Să se dezvăluie? Dacă o lovise în public, ce ar fi fost în stare să-i facă în particular? Și, Doamne, ce i-ar fi făcut dacă nu se dezvăluia?

Carpe diem, își spuse ea deodată. Profită de ziua de azi.

El stătea în fața ei, dar în cort era atît de întuneric, încît ea îi simțea prezența, fără să-l vadă, însă. Îi mirosea răsuflarea, ușoară și masculină. Și își dădu seamă puțin șocată că era destul de beat.

– Ei bine? spuse el ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să facă ceva.

Ce să fac? se întrebă ea. Să mă dezbrac complet și...

– Sînt virgină, domnul meu, zise ea.

– Ce ești?

– Da, spuse ea mai hotărîtă, sînt virgină.

Îl simți încruntîndu-se, așa că ridică mîna și îi atinse pieptul cu vîrf degetului.

– Firește, domnul meu, că trebuie să existe o virgină pe care ți-ar plăcea s-o atingi, șopti ea. Una cu un piept care face bărbații să plîngă.

El ezită, dar apoi zise încet:

– Da, există.

Și felul în care o spuse făcu să-i tresară inima Axiei. Acum se putea întoarce în odaia ei cu sentimentul că un bărbat o dorise cu adevărat pe ea.

Cînd se depărtă de el, bărbatul făcu cel mai extraordinar lucru: întinse mîna și îi atinse sînul stîng. Axia fu prea șocată pentru a mai vorbi. Dar, oricum n-ar fi putut s-o facă pentru că el se aplecă și îi sărută gura pe jumătate deschisă.

Sărutul lui fu blînd și delicat, iar cînd dădu să se retragă, ea se aplecă spre el.

– Ești o actriță excelentă, îi șopti el continuînd să țină o mînă pe sînul ei, în timp ce, cu cealaltă îi mîngîia gîtul și, apoi, obrazul. Aș zice că n-ai mai fost sărutată pînă acum.

– N-am mai fost, deci vrei să mă-nveți?

Jamie nu spuse nimic, ci o sărută din nou.

Să fie atinsă, își spuse Axia. Ce divin era să fie atinsă doar. Din ordinul tatălui ei, nimeni, nici bărbat, nici femeie, nu avea voie să o atingă: trebuia ca moștenitoarea să fie sănătoasă. Numai Tode o atingea și asta se întîmpla doar cînd erau singuri și atunci numai mîna ei sau obrazul cu vîrf degetelor.

Nu se putu abține și îi sărută palma, iar el se aplecă să-i sărute ceafa, maxilarul, lobul urechii, făcînd-o să se aplece spre el.

– Numele meu e Jamie, zise el. Pe tine cum te cheamă?

– Diana, șopti ea cu voce întretăiată.

Simțea o bucurie imensă numai cînd fața lui era lipită de pielea ei, cînd îi avea trupul greu deasupra, neatingînd-o complet.

– Da, zeița virgină, spuse el și ea îl simți zîbind.

Îi mîngîie obrazul cu degetul mare.

– Nu pari să ai semne de vărsat. Ai o piele netedă ca marmura.

– Dar mai caldă?

– Ah, da, mult mai caldă.

Începu să-i desfacă șireturile rochiei cu pricepere și ea știa că ar fi trebuit să-l oprească. Dar, apoi, sărutările lui se transformară în mușcături ușoare.

– Îți place asta? o întrebă el. Spune-mi ce-ți place.

– Nu știu, zise ea cu capul pe spate pentru ca el să o sărute pe gît. Totul e nou pentru mine, dar pînă acum îmi place totul.

Îl simți rîzînd ușor și mîinile lui îi mîngîiară trupul; apoi, ca prin farmec, veșmintele ei dispărură și mîinile lui erau pretutindeni, lunecînd pe trupul catifelat și cald, iar atunci cînd o mînă coborî puțin, ea simți o sfîrșeală plăcută provocată de dorință. La început fu șocată cînd mîna lui îi alunecă între

picioare și îi simți degetele în ea. Dar, când el își retrase mîna, ea fu dezamăgită.

– Nu, șopti ea.

El se dădu înapoi și o apucă de umeri.

– Chiar ești virgină.

– E chiar atît de rău? șopti ea.

În cort era întuneric încît nu-i vedea nici măcar conturul feței.

– Îți asumi o răspundere foarte mare când ai o fecioară, spuse el cu seriozitate, dorindu-și deodată să nu fi băut atît de mult. N-o fac.

Te rog, nu mă lăsa, ar fi vrut ea să spună.

– Am... am nevoie de bani. Familia mea e săracă.

Erau cuvinte pe care le citise adesea sau le auzise rostite de tineri.

– Moneda e a ta. Ia-o și pleacă.

Cînd el dădu să se depărteze, ea i se aruncă de gît, lipindu-și trupul gol de al lui, care era complet îmbrăcat.

– Nu mă părăsi, Jamie, te rog, spuse ea într-o șoptă răgușită. Sînt atît de singură și nici habar nu ai ce mă așteaptă în viitor. Va fi oribil, sînt sigură.

Vorbele ei conțineau chiar adevărul.

Timp de o clipă el ezită și, deși le interpretă greșit, simți adevărul din cuvintele ei. Dacă era urîtă și provenea dintr-o familie săracă, probabil că nu avea altă soluție decît să se prostitueze. Și poate că bărbatul care avea să o dezvirgineze nu avea să fie la fel de blînd ca el. Și adevărul era că o dorea foarte, foarte mult, o dorea într-un fel care nu avea nici o legătură cu cantitatea de alcool pe care o băuse.

O îmbrățișă, trăgînd-o spre el, plimbîndu-și mîinile pe spatele ei și strîngîndu-i fesele rotunde și tari. Nu mai avusese niciodată o virgină, o femeie care nu mai fusese niciodată atinsă de un bărbat.

– Vreau să țin minte noaptea asta toată viața, șopti ea. Să mi-o amintesc mereu. Poate ai putea să te prefaci că... că mă iubești? Întrebă ea șovăitor. Nici un bărbat nu m-a iubit vreodată. Și bănuiesc că nici nu o va face vreunul, zise ea cu tristețe.

El bănuia că din cauza feței desfigurate, deși în clipa aceea, Jamie nu își putea închipui că ar fi putut fi ceva în neregulă cu femeia aceea pe care o ținea în brațe. Lui i se părea curată, pură și mai frumoasă chiar și decît Diana, zeița lunii.

– Cred că s-ar putea să te iubesc chiar, se auzi el șoptind și apoi se dezmetici puțin. Cel puțin în noaptea asta.

– E de ajuns.

O ținea în brațe, mîngîind-o, în timp ce ea îi săruta gîtul și bărbia.

– Nu te dezbraci? îl întrebă ea la un moment dat.

Îl simți zîmbind.

– Nu, fă-o tu.

– Pot? întrebă ea cu un asemenea interes și entuziasm, încît el începu să rîdă. Și pot să te ating?

– Da, Diana, scumpa mea, poți să mă atingi, spuse el rîzînd, după care o luă în brațe și se învîrti cu ea. A fost o zi oribilă, cu adevărat oribilă, dar tu ești răsplata mea la sfîrșitul acestei zile.

Și tu, în noaptea asta, ești răsplata mea pentru toată viața, își spuse ea. Strângându-l în brațe, știu că niciodată nu se simțise atât de bine.

– Ah, sărută-mă de o mie de ori. Sărută-mă, sărută-mă pînă cînd or să-mi amortească buzele și n-o să mai pot vorbi.

– Da, zise el rîzînd, o să-ți sărut fiecare părticică din trup.

– Și eu pe tine, dar cum îți scot hainele astea?

El o ajută, nu prea mult, însă, și curiozitatea ei copilărească față de trupul lui îl excită foarte mult cînd ea își plimbă mîinile peste tot, explorînd.

– Pot să te ating și aici? întrebă ea ținîndu-și mîna între picioarele lui, dar Jamie nu putu decît să geamă în chip de răspuns.

Apoi o luă pe sus și o așeză pe pat, unde începu să-i sărute trupul splendid, bucurîndu-se de plăcere pe care o simțea ea la fiecare atingere.

Axia stătea nemișcată, plăcîndu-i enorm tot ce îi făcea el, felul cum o atingea, buzele lui pe sînii ei, mîinile lui pe pulpele și între picioarele ei, degetele lui lunecînd în ea. Cînd el trecu deasupra ei, Axia avu impresia că nu mai simțise niciodată ceva atât de minunat ca greutatea lui pe ea.

– Te iubesc, Jamie, șopti ea. Te iubesc.

El nu spuse nimic, dar cînd dădu să pătrundă în ea, Axia icni de durere și el se retrase.

Înțelegînd greșit și crezînd că îl supăraseră și că avea să renunțe, ea își împinse șoldurile în sus, așa încît el intră în ea complet, făcînd-o aproape să țipe de durere.

– Scumpa mea, zise el, chinuindu-se să se stăpînească în timp ce îi săruta lacrimile care se formaseră în colțurile ochilor, încet. Avem toată noaptea la dispoziție.

Cînd durerea mai scăzu în intensitate, ea descoperi că îi plăcea acea senzație de a-l simți umplînd-o.

– E bine, spuse ea desfăcînd brațele. Ia-mă, Jamie, sînt a ta.

El rîse iarăși. Era diferită de toate femeile pe care le cunoscuse vreodată. Era ca și cum n-ar fi cunoscut nici un fel de regulă de comportament.

– Da, murmură el și începu să se miște înăuntrul ei.

Axia făcu ochii mari surprinsă. Crezuse că faptul de a fi în ea era totul, dar acum... Ah, acum era și mai superb. Închizînd ochii, ea se arcui instinctiv, simțindu-i mișcările mătăsoase. Iar cînd el începu să se miște mai repede și mai adînc, ea îl înconjură cu picioarele și cu brațele, trăgîndu-l cît putu de aproape.

Atunci, el păru să se oprească, se cutremură și, în clipa următoare, se prăbuși peste ea, iar ea se gîndi că era o senzație extraordinară. Fusese atât de greu cu cîteva clipe în urmă, dar acum era ușor ca un copil.

Ea îi mîngîie părul ușor, bucurîndu-se că putuse să-i ofere o asemenea plăcere.

– Te-a durut tare? o întrebă el încet.

– Nu, deloc, zise ea sinceră, după care un gînd oribil îi trecu prin minte. Trebuie să plec.

Probabil că Tode o căuta și, dacă nu o găsea, avea să dea alarma.

– Nu! zise el brusc.

Se mișcase, așa încît era pe jumătate în ea, înconjurîndu-i mijlocul cu brațul. Apoi își slăbi strînsoarea și întoarse capul.

– Da, firește, trebuie să pleci.

Lasă-i să mă caute, își spuse ea. De fapt, de ce îi păsa dacă o găseau? Cum aveau s-o pedepsească? S-o încuie pentru tot restul vieții?

Strecurîndu-și trupul din nou sub al lui, îi mîngîie fața făcîndu-l să se întoarcă spre ea.

– Ce te frămîntă? îl întrebă ea în șoaptă. Spune-mi.

După zile întregi de griji, Jamie se simțea bine să fie atît de relaxat.

– Nu știu cum s-o protejez, spuse el, știind că ea habar nu avea la ce se referă.

– Ah, da, spuse Axia. Moștenitoarea.

Brațul ei era sub gîtul lui, obrazul lui pe umărul ei, una din pulpele lui grele peste ale ei. Cît de intim și, totuși, cît de firesc, își spuse ea.

– E atît de importantă pentru tine?

– Nu pot să dau greș. Mulți oameni depind de mine. Dar căruțele...

Se simțea somnoros.

– Da, căruțele, spuse Axia strîmbîndu-se.

Visase o călătorie prin Anglia fără oameni care să se holbeze la ea, sau acum la Frances, din cauza numelui de Maidenhall. Dar tatăl ei trimisese acele căruțe care, fără îndoială, erau pline de bogății nespuse și, pe tot parcursul drumului, aveau să stîrnească curiozitatea. Oftă adînc.

– Dacă aș fi moștenitoarea Maidenhall aș vrea să fiu altcineva.

El zîmbi somnoros.

– Și cine ar putea fi mai mare ca ea? Regina Angliei?

– Nu, firește că nu. Aș fi... o persoană de rînd. Poate o nevastă de negustor. Să stau la hanuri sau într-un cort ca ăsta. Aș vrea ca nimeni să nu știe cine sînt.

– Bine, dar oamenii au văzut-o.

– Cine? întrebă ea. Am auzit că a fost închisă toată viața. Nu i s-a dat voie niciodată să iasă pe poartă. Presupun că niciodată n-a văzut lumea, că n-a văzut niciodată un spectacol de păpuși, că n-a văzut niciodată o catedrală, că n-a cunoscut niciodată pe nimeni care să nu-i fi fost prezentat cum se cuvine, că n-a...

Jamie rîse ușor.

– Dar ai imaginație. Frances e atît de frumoasă încît ar atrage atenția oriunde s-ar duce. Dacă aș călători singur cu ea, mi-ar fi greu s-o păzesc.

– Să-i dau puțin vărsat? întrebă Axia și Jamie rîse din nou.

– Aș vrea să te pot lua cu mine. Îmi placi. Mă faci să mă simt bine.

– Oh, da! Mi-ar plăcea tare mult, zise ea vorbind ca un copil.

– Din păcate, nu pot, zise el cu tristețe.

– De ce? Pentru că sînt așa urîță? Ți-ar fi rușine cu mine?

El nu știa cum s-ar fi simțit văzînd-o la lumina zilei, dar nu despre acest lucru era vorba.

– Ar putea încerca să te ucidă.
 – Cine? De ce să încerce cineva să mă ucidă?
 – Verișoara moștenitoare. Frances, moștenitoarea, e o femeie blândă și liniștită, dar are o verișoară roasă de invidie.

– Ah, zise Axia. De unde știi că nu are un motiv pentru... pentru faptele ei? Uneori, femeile apar într-un fel în ochii unui bărbat și în alt fel în ochii unei femei.

– Ca tine? Mie îmi pari atrăgătoare și, altora, urâtă?

– Uneori. Dar mai povestește-mi despre verișoară. Nu pledează nimic în favoarea ei?

– Mi s-a părut că ar avea, dar nu, nu e așa cum a crezut. Nu-mi plac oamenii care mint.

– Dar poate că a avut unele motive pentru care a mințit, șopti ea.

Jamie se ridică într-un cot.

– Vorbești de parcă ai cunoaște-o.

– Nu, firește că nu. Cum ar putea să o cunoască cineva ca mine? Dar știu cum e să ai o soră mai mare frumoasă.

– Și de unde știi că verișoara nu e frumoasă?

Axia strânse din buze.

– Din felul în care vorbești despre ea. Glasul cu care vorbești despre superba Frances e diferit de cel pe care îl folosești când vorbești despre verișoara ei. Toată viața am auzit tonul ăsta când oamenii vorbeau despre sora mea. Dar nu l-am auzit niciodată folosindu-se referitor la mine.

– Uneori, unei femei îi trebuie mai mult decît frumusețe, spuse el gîndindu-se la Berengaria și

Axia sesiză schimbarea din el. Te vei duce la sora mea, spuse el apoi, de parcă ar fi fost o foarte mare onoare.

– Să mă duc la sora ta? De ce? Ce...?

– Nu te las așa în voia soartei. Mă simt răspunzător față de tine după noaptea asta. Da, spuse el și ea îl simți zîmbind încîntat de idee. Îi voi lăsa bani și o scrisoare intendentului familiei Maidenhall și mîine voi pleca. Le voi scrie surorilor mele ca să le anunț sosirea ta.

O clipă, Axia fu copleșită de atîta generozitate. Nimeni nu făcea cadouri cuiva atît de bogat ca ea. De Crăciun, toată lumea se aștepta ca ea să facă daruri tuturor, dar numai Tode îi dădea ceva în schimb. Frances nu îi dăruise niciodată nimic. Dar bărbatul acela, un străin, de fapt, voia să fie răspunzător de toată viața ei. Oare toți oamenii săraci erau atît de buni și de generoși între ei? Mereu se întrebuse cum era viața celor săraci, care se iubeau unii pe alții, se ajutau reciproc. În fiecare an, Frances se ducea acasă, la ai ei, timp de o lună, iar Axia își închipuia cum era să ai o familie.

– Sora ta e frumoasă? întrebă ea. La fel ca tine?

– De unde știi cum arăt? o întrebă el cu mîna pe burta ei, atingînd-o, pipăindu-i pulpele, avansînd spre sîni.

Axiei îi era greu să gîndească.

– Te-am văzut. Ești...

El o sărută.

– Nu spune. Nu vreau să fiu judecat după înfățișarea mea, așa cum nu vrei nici tu.

Ea zîmbi și îl înconjură cu brațele.

– Hai să facem dragoste din nou. Te rog.
 – Da, fu tot ce spuse el înainte să-i acopere gura cu a sa.

De data aceasta, el făcu totul mai lent și Axiei îi plăcu unirea lor foarte mult, dar și mai mult îi plăcea apropierea, sentimentul că nu era singură.

Cînd, în cele din urmă, el se prăbuși peste ea, Axia știa că avea să cadă pradă unui somn profund, dar mai știa și că ea trebuia să plece. După ce îi acoperi chipul cu sărutări, se eliberă de sub brațele lui puternice care o țineau tot atît de strîns cum tatăl ei își ținea aurul. Mișcîndu-se în liniște, își găsi hainele și se îmbrăcă, dar oricît ar fi căutat, nu își găsi boneta. Boneta mamei ei, își spuse ea cuprinsă de panică. Ar fi preferat să piardă orice numai boneta nu. Inclusiv virginitatea, își spuse ea și nu putu să nu chicotească.

– Ce-a fost asta?

Axia încremeni cînd auzi vocea bărbatului din fața cortului.

– Tot aurul ăsta mă face să fiu extrem de nervos. Dacă se mișcă o umbră, s-ar putea s-o ucid înainte să văd ce e.

Cuvintele acelea o făcură pe Axia să-și dea seama că trebuia să iasă repede. Acum, că nu mai era în brațele lui Jamie, începea să se întrebe ce ar fi făcut tatăl ei dacă ar fi aflat că își dăruise virginitatea unui bărbat care nu fusese ales de el. Dacă Jamie avea să lase bani pentru femeia pe care o cunoștea sub numele de Diana, poate avea să lase și boneta.

– Adio, dragul meu, zise ea și ieși din cort pe neșimțite.

Își obișnuia ochii cu întunericul și, datorită faptului că paznicii nu aveau felinare, putu să treacă pe lîngă ei fără să fie observată. Cînd nu găsi frînghia care atîrna pe zid intră în panică, dar, după ce o găsi, trebui s-o arunce de trei ori pînă atinse înălțimea necesară. Știa că făcuse zgomot și îi auzi pe paznici, dar era deja de partea cealaltă a zidului, rezemată de el, și inima îi bătea cu putere.

– Trebuie să fi fost vreo veveriță, zise unul.

– O veveriță de statura unui om, spuse celălalt și se depărtă.

Cînd fu din nou liniște, Axia alergă prin beznă, traversă livada și ajunse în odaia ei.

Nu îl văzu pe Tode ridicîndu-se din locul unde stătuse ghemuit, în cel mai întunecat colț al zidului și pornind încruntat spre patul lui, cu capul plecat și îngîndurat.

Capitolul 8

– E aici! exclamă Frances dînd buzna în odaie și dînd la o parte perdelele patului.

Fiindcă draperiile de la ferestre nu fuseseră trase cu o seară în urmă, razele soarelui căzură direct pe fața Axiei.

– Ah, e divin, atît de bun și de atent. Se poartă ca un prinț. Și e cel mai splendid bărbat de pe pămînt.

Nu era nevoie să spună despre cine era vorba.

– Și e iubitul meu, mormăi Axia fără chef să se trezească.

– Poftim? Ce a spus verișoara mea cea săracă?

– Nimic, Frances. De ce te-ai trezit așa devreme? Și cu ce ești îmbrăcată?

– În mătase galbenă. Nu-i așa că e divină? Am păstrat-o.

Axia se strîmbă. Tatăl ei folosea adesea proprietatea ca loc de oprire pentru căruțele cu mărfuri care străbăteau țara. Ori de cîte ori venea cîte un transport de mătăsuri din Franța sau de piele din Italia, Frances se servea. Bineînțeles că îi spunea intendentului să anunțe că materialul respectiv fusese folosit pentru moștenitoare. Cît despre Axia

ea considera că mătasea o împiedica să urce scara ca să culeagă mere. Vopseaua nu mai ieșea de pe satin. Adevărul era că veșmintele nu o prea interesau.

– Ai păstrat-o? întrebă ea căscînd. Cîte rochii ai mai „păstrat” pentru călătoria asta? Cît garderoba reginei, poate?

Amîndouă știau că Axia era la curent cu fiecare bănuț pe care Frances îl cheltuia sau îl lua.

Frances se privi în oglindă.

– Ar trebui să auzi ce plan are, spuse ea privind-o pe Axia în oglindă. Eu o să-i fiu soție.

Spre imensa satisfacție a lui Frances, Axia se ridică brusc în capul oaselor.

– Ce o să-i fii?

Întorcîndu-se, Frances îi aruncă un zîmbet ipocrit.

– Vai, s-a făcut tîrziu. Trebuie să fug. Mă bucur că ai dormit mai mult pentru că astfel ne-ai lăsat timp mie și lui James să devenim prieteni atît de buni în dimineața asta, zise ea și ieși repede.

Axia se uită în jur după ceva cu care să azvîrle după ea și nu găsi decît pantofii, care făcură un zgomot extrem de urît cînd se izbiră de ușă. Totuși, Frances trebuia să fi ascultat, căci rîsul ei se auzi foarte clar înainte ca ea să se depărteze pe hol.

Dînd așternutul la o parte, Axia se întrebă: Soția lui? Ce-o mai fi punînd la cale Frances acum? Și cum poate cineva să creeze atîtea probleme într-un timp atît de scurt?

Se îmbracă repede, legîndu-și singură șireturile, aruncă o privire plină de regret spre locul unde

stătea de obicei boneta mamei ei și apoi ieși în fugă din odaie. Cît de mult i se schimbase viața! Întîi noaptea precedentă și acum ziua aceasta! În ziua aceea urma să pornească în cea mai minunată călătorie a vieții ei. În timp ce cobora scările în fugă, strîngîndu-și părul, se întrebă: ce voi vedea în călătoria asta? Pe cine voi întîlni? Ce mîncare nu am gustat niciodată? Ce miresme îmi vor fi noi? Ce sunete mai sînt de auzit?

Cînd deschise ușa salonului, se opri brusc. El era acolo, stînd în așa fel încît razele soarelui îi mîngîiau capul, dansînd pe buclele lui negre și apoi alunecînd pe gîtul pe care ea îl sărutase de atîtea ori noaptea trecută, pe umerii lui, atît de lați și puternici. Stătea lîngă o masă cu o hartă în mîini.

Cînd îi văzu mîinile și și le aminti, Axia trebui să se rezeme de tocul ușii. Oare avea să o recunoască? Oare sufletul lui avea să știe cine era ea?

Clipi de cîteva ori și își luă privirea de la Jamie, care stătea aplecat asupra hărții, și văzu că Tode și Frances o priveau fix, Frances cu un zîmbet disprețuitor pe față. Axia se forță să-și alunge expresia de pe chip, căci nu voia ca cineva să știe ce simțea.

– Bună dimineața, spuse ea veselă.

Tode dădu din cap tăcut, continuînd să o privească într-un mod ciudat. Frances continuă să zîmbească, iar Jamie își ridică privirea încruntat.

– Observ că dormi pînă tîrziu, zise el fără nici o inflexiune în glas.

Din felul în care o privi, ea își dădu seama că nu o recunoștea din noaptea precedentă.

– Nu mereu, spuse ea, fiindcă el o făcea să pară leneșă. De obicei...

– N-are importanță, o întrerupse el și își îndreptă din nou atenția asupra hărții. Ne vom întîlni cu căruțele aici și aici...

– Ce faci? întrebă Axia aplecîndu-se deasupra hărții, cît putu de aproape de Jamie.

Tode se duse de cealaltă parte a ei.

– Lord James are un plan minunat, murmură Frances. Ah, te rog, spune-i și ei.

Fără să vrea, Axia zîmbi. Frances ar fi făcut orice ca să atragă atenția unui bărbat, ar fi pretins că era proastă, neputincioasă, orice. Axia o văzuse rugînd bărbați mai scunzi decît ea să-i dea anumite lucruri. Frances putea păcăli pe oricine, dar bărbaților părea să le placă orice făcea ea.

Acum bătu din gene uitîndu-se la Jamie.

– Te rog, repetă ea.

Evident fără chef, Jamie se întoarse spre Axia.

– Am trimis un mesager la rudele mele ca să trimită paznici pentru căruțe. Oricine o să-i vadă o să creadă că o însoțesc pe moștenitoarea Maidenhall și zestrea ei. Dar, în realitate, am angajat pe altcineva să-i ia locul.

– Nici prin cap nu-ți trece cine o să fie în locul meu, spuse Frances punînd mîna pe brațul lui Jamie.

– Eu? întrebă Axia șovăitoare.

Oare avea să fie nevoită să fie moștenitoarea care juca rolul cuiva care juca rolul cuiva care juca rolul moștenitoarei?

– Firește că nu! exclamă Jamie ca și cum s-ar fi simțit jignită. Nu pun în primejdie viața unor femei și orice femeie care călătorește în trăsurile alea tipătoare e în primejdie.

Axia se bucură că el nu voia ca ea să pătească vreun rău, dar din felul cum o privea, își dădu seama că o ura.

– Smith! exclamă Frances. Băiatul cel înalt pe care l-a angajat tata, el o să fie în locul meu.

Axiei îi trebui un moment să-și aducă aminte că „tata” era, de fapt, tatăl ei. Schiță un zîmbet slab, dar nu îi plăcu felul în care o privea Jamie.

– Spune-i și restul, îl îndemnă Frances. E un plan atît de splendid.

Jamie începu să strîngă harta, evident nevrînd să-i spună Axiei totul.

– Eu și cei doi oameni ai mei vom merge cu alte două căruțe. Vom trece drept negustori de țesături, iar domnia-sa Maidenhall va călători ca soție a mea. Astfel voi putea să o protejez, fără să se știe că poartă numele de Maidenhall.

Vîrîndu-și harta sub braț, se uită la Axia, aproape rînjindu-i.

– Mai vrei să știi ceva?

Axia înghiți în sec. De ce o privea cu atîta furie?

– Eu cum voi călători?

El o măsură din cap pînă în picioare.

– Nu vei călători. Vei rămîne aici.

O clipă, Axia nu putu să scoată nici un sunet. Era ca și cum fundul lumii ei ar fi căzut brusc. Să nu meargă? Să rămînă acolo?

– Nu e nevoie de dumneata, spuse Jamie. Am fost angajat să ofer protecție moștenitoarei Maidenhall, iar dumneata reprezintă unul din pericole. Ai dovedit pînă unde poate merge invidia dumitale.

Axia era atît de șocată, încît era ca și cum sufletul i-ar fi părăsit trupul și, plutind deasupra încăperii, s-ar fi uitat la toți și toate. Să nu meargă? Fusesse închisă între zidurile acelea de la vîrsta de trei săptămîni și, pînă cu o seară în urmă, nu trecuse niciodată de ele. Și știa că, după călătoria aceea, avea să fie închisă iarăși. Dar acum bărbatul acela spunea că pînă și acea fărîmă de libertate îi era interzisă.

Îi văzu chipul lui Frances. Pe nici un chip nu se putuse citi vreodată o bucurie mai mare decît cea pe care o simți Frances la auzul veștii că Axia nu avea să meargă în acea călătorie.

Poate că James Montgomery nu mai ținea minte noaptea precedentă, dar ea știa că-i dăduse darul cel mai de preț, îi spusese că îl iubea, și, acum, el zicea că nu exista nici un motiv pentru care să i se acorde acele cîteva săptămîni de libertate. Îi refuza ceea ce ea își dorea cel mai mult pe lume.

Fu cuprinsă de o furie cum nu mai cunoscuse vreodată și, năpustindu-se asupra lui Jamie, îl zgîrie pe față cu unghiile. Atacul ei fu atît de neașteptat, încît toți amuțiră. Nimeni nu mai făcu nici o mișcare. Jamie se clătină în spate stupefiat, încercînd să-și acopere fața de mîinile ei. Încleștînd pumnul, Axia îl lovi în față și îi trase un picior în același timp, strigînd:

– Te urăsc, te urăsc, te urăsc.

Tode își reveni primul. Era singurul din încăperea care știa ce simțea Axia. Înconjurînd-o cu brațele, îi ținu mîinile pe lîngă trup și o trase departe de Jamie. Acum și oamenii aceștia își reveniră destul cît să se strecoare între el și acea pisică sălbatică.

– Șșș, gata, spuse Tode ținînd-o pe Axia cît putea de strîns. Firește că o să mergi. N-o să rămîi aici.

Jamie își ridică privirea, ținîndu-și dosul mîinii pe fața zgîriată. Un ochi părea pe cale să se învinețească. Uitîndu-se la sîngele de pe mîna, zise:

– E nebună.

Cînd îl auzi, Axia începu să se zbată din nou, dar Tode strigă deodată.

– Frances! Spune-i!

Frances oftă adînc, fiindcă știa foarte bine ce voia Tode să spună ea.

– Nu plec nicăieri fără verișoara mea Axia, zise ea obosită, evident nevrînd ca Axia să meargă, dar spunînd, totuși, ceea ce i se cerea.

Jamie se uită de la Frances la fata aceea nebună pe care o ținea Tode. Ce însemna asta? Ce influență avea fata aceea cu porniri criminale asupra moștenitoarei?

– Nu ești obligată să faci asta, îi spuse el lui Frances.

Zgîrieturile de pe față începeau să-l usture.

– E nebună. A încercat să te ucidă, să mă ucidă. Trebuie s-o transport închisă într-o cușcă?

Tremurînd din tot trupul din cauza furiei, Axia habar nu avusese că era capabilă de așa ceva. Dar să nu meargă? Să nu meargă?

Tode își slăbi strînsoarea cînd o simți calmîndu-se.

– Frances, dacă nu spui ce trebuie spus, o să-i spun eu totul, zise el atunci și Frances se strîmbă.

Știa foarte bine că Tode, acel monstru oribil, avea să-i spună Lordului James că, de fapt, nu ea era moștenitoarea și, atunci, ea, Frances, ar fi fost cea care ar fi rămas. Trase adînc aer în piept.

– Axia nu a încercat să mă omoare ieri, ci a vrut doar să mă facă să strănut. Nimeni nu știa că margaretele...

Făcu un semn din mîna. Deși spunea adevărul, vorbea fără nici un fel de inflexiune în glas.

– Și? spuse Tode, dîndu-i de înțeles că nu avea să o lase să omită nimic.

– Axia e furioasă pentru că vrea să meargă.

În clipa aceea, Rhys izbucni în rîs și pînă și Thomas zîmbi. Furie? Așa numeau ei ceea ce tocmai văzuseră? Furie? Bărbați în luptă, încercînd să-și salveze propriile vieți, se băteau cu mai puțină pasiune decît văzuseră la tînăra aceea.

Rhys se uită la Axia acum, al cărei păr lung pînă la brîu, des și strălucitor, o învăluia ca o mantie bogată de culoare arămie și al cărei piept tresălta agitat încă. I se păru puțin mai atrăgătoare decît la început.

Cînd Jamie ezită să-și dea acordul, Frances se uită la Tode și văzu că acesta era pe cale de a spune cine era adevărata moștenitoare.

– Te rog, zise ea și păru să fie sinceră. Poate să meargă trecînd... drept slujnica mea.

– Mai repede aş mînca..., începu Axia, dar Tode o întrerupse.

– Nu e satisfăcător, îi spuse el lui Frances.

Aceasta se strîmbă ușor dezgustată.

– Bine, atunci, poate să fie verișoara mea, sora mea, orice.

– Dar sînt verișoara ta, strigă Axia.

– Așa e, spuse Frances măsurînd-o din cap pînă-n picioare, Frances în rochia ei de mătase galbenă cu mii de fluturași albaștri brodați, Axia într-o rochie simplă de lînă.

Privirea aceea spunea că Frances nu înțelegea deloc cum puteau fi rude.

Văzînd acea privire, Rhys pufni din nou în rîs, dar Thomas îi astupă gura cu mîna ca să-i ascundă zîmbetul.

– Ești sigur că Maidenhall te-a plătit suficient? îl întrebă Rhys încet pe Jamie.

Acesta ridică mîna pentru a pune capăt acelei agitații.

– Dacă trebuie să vă iau pe amîndouă, aş vrea să vă pot pune în caravane separate, dar nu pot, spuse el privind-o furios pe Axia. Vei trece drept sora mea, zise el și, apropiindu-se de ea, aproape că își lipi nasul de al ei. Și, dacă o să-mi faci necazuri, o să te trimit înapoi cu escorta. Ai înțeles?

Axia nu se temea de el și nu avea de gînd să-l lase s-o intimideze. Ridicîndu-se pe vîrfuri, îl privi drept în ochi.

– Jur aici și acum că o să fac tot ce-mi va sta în putință să-ți fac viața cît mai îngrozitoare și, dacă vei încerca să mă pedepsești în vreun fel, vei regreta.

Jamie, care pînă atunci nu mai întîlnise ostilitate din partea unei femei, o privi doar. Frances fu cea care îl scoase din transă.

– El merge? întrebă ea arătînd din cap spre Tode, dar din tonul ei se înțelegea perfect că nu dorea ca Tode să meargă.

Jamie își trecu mîna peste ochi. Odată îl prinsese pe mare o furtună care distrusese celelalte patru vase de lîngă ei; el, Rhys și Thomas se luptaseră odată cu doisprezece turci în același timp; își petrecuse șapte luni într-o închisoare plină de șobolani și mizerie. Dar, Dumnezeule, în clipa aceea ar fi preferat să treacă prin oricare din acele momente decît să aibă de-a face cu cele două femei.

Trase adînc aer în piept.

– Da, Tode merge cu noi. Maidenhall a cerut ca el să rămîină alături de fiica lui, spuse Jamie privind-o pe Axia cu ochii îngustați. Cît despre tine...

Nu știa ce să-i spună, căci, dacă deschidea gura, se temea de ce ar fi putut să-i iasă de pe buze.

– Vopsește căruțele... ca pentru un negustor de țesături. Poate că poți fi de folos într-un fel.

După aceea ieși din încăpere ca vîntul, urmat de cei doi oameni ai săi.

Lumînarea era singura lumină din odăița aceea goală și Jamie se gîndi că sora lui mai mică nu ar fi vrut să audă că proprietatea Maidenhall era confortabilă, dar că nu poseda luxul pe care și-l închipuise el. Adevărul era că numai Frances strălucea așa cum își închipuise. Dar trebuia să le scrie o scrisoare și să le asigure că totul era bine.

– Femeia asta, Axia, e nebună, îi scrisese Jamie surorii lui. Dar Frances, moștenitoarea...

Lăsa jos pana. Frances ce? O iubea pe verișoara ei nebună? Jamie își pipăi zgîrieturile de pe față și se strîmbă cînd își atinse ochiul învinetît și umflat. Nu, fata aceea, Axia, avea o anumită putere asupra lui Frances. Ce anume putea să fie? Ce secret ar fi putut să aibă o moștenitoare în vîrstă de nouăsprezece ani pentru care prefera să facă orice ca să nu se afle?

Și ce anume era între Tode și Axia? Să fi fost amanți?

În clipa aceea, Jamie strivi vîrfurile penei și trebui să-și folosească pumnul pentru a face altul.

Nu îl privea pe el ce era între verișoara moștenitoarei Maidenhall și... orice ar fi fost Tode în casa aceea ciudată.

Se apucă din nou de scris.

Dar Frances, moștenitoarea, nu vrea să-și lase acasă verișoara. Cred că nu își dă seama cît de periculoasă poate fi aceasta.

Vom călători deghizați, Frances trecînd drept soția mea, iar eu mă voi da drept negustor de țesături. N-o să fiu unul grozav cu

noile mele haine? Axia, verișoara, e foarte invidioasă pe Frances, așa că va trebui s-o urmăresc îndeaproape. Va călători dîndu-se drept sora mea. Nici o trupă de actori ambulanți nu s-a gîndit la o asemenea farsă.

Trimit o fată la voi. Numele ei e Diana și e rău însemnată. Purați-vă la fel de bine cu ea cum s-a purtat ea cu mine.

Vă iubesc pe amîndouă. Fie ca Domnul să vegheze asupra voastră.

Fratele vostru iubitor,
James

– Ei bine, spuse Joby. Tot mai crezi că e îndrăgostit de această Axia?

– E îndrăgostit de cineva, altfel n-ar fi atît de trist, zise Berengaria. Cine o fi această Diana și în ce fel s-o fi purtat bine cu fratele nostru?

– La fel cum se poartă toate femeile cu bărbații care sînt frumoși ca el, zise Joby.

Berengaria întinse mîna și așteptă pînă cînd Joby îi dădu scrisoarea. Jamie spunea întotdeauna că Berengaria simțea ceea ce nu era scris într-o scrisoare.

– Da, spuse ea ținînd scrisoarea, după care o întoarse cînd pe o parte, cînd pe alta. Ceva îl frămîntă foarte mult. Este..., zise ea și chipul i se lumină. Caută ceva.

– Probabil și-a pierdut pumnul, spuse Joby încercînd să pară ironică, dar adevărul era că voia ca Berengaria să spună mai mult.

Sora ei mai mare nu se lăsa prostită.

– Caută pe cineva, dar ea e ascunsă.

Văzînd că Berengaria nu mai spune nimic, Joby zise:

– Ar trebui să încerce în pivnițe. Ce crezi că a vrut să spună cu faptul că această Diana e rău însemnată?

– Va trebui să așteptăm să vedem, nu? spuse Berengaria, știind că Joby avea să fie ochii ei.

Continuînd să țină scrisoarea, se încruntă. Ceva îl frămînta pe fratele ei foarte mult.

Capitolul 9

Zorile tocmai se iveau și cei de pe moșia Maidenhall începeau să se trezească în timp ce Axia intră în casă căscînd. Intendentul se îndrepta spre ușa din față.

– Ți-a dat cumva ceva pentru o fată pe nume Diana? îl întrebă ea privindu-l drept în ochi.

Omul se pregătea să spună că, potrivit celor ce i se spusese, ea nu mai era moștenitoarea și, prin urmare, nu mai trebuia ascultată. Dar cînd se uită în ochii ei, văzu că era, într-adevăr, fiica unui om despre care se spunea că s-ar fi priceput la afaceri mai bine ca oricine altcineva. Atunci, intendentul scoase o scrisoare din pieptar și i-o dădu.

– N-a fost și o bonetă albastră? întrebă ea, iar cînd el clătină din cap, zise: atunci dă-mi mie banii pe care i-a lăsat pentru această Diana.

El îi puse în palmă cîteva monede.

Axia se uită la bani și apoi la intendent.

– Îți sugerez ca, în timp ce citesc scrisoarea asta, să-mi pui restul monezilor în palmă.

Scumpelor mele surori Berengaria și Joby,
Ea este Diana. Aveți grijă de ea și fiți
atente cu ea. Nu lăsați pe nimeni să-i facă rău
în vreun fel. Ea e darul meu pentru voi, căci
sufletul ei e fericit. Sper să vă ofere tot atîta
bucurie cît mi-a oferit mie.

Cu toată dragostea mea,
James.

În timp ce citea, Axia simți monezile căzîndu-i în
palmă și le strînse în pumn cînd intendentul ieși din
casă. Ținînd scrisoarea și monezile, urcă în odaia
ei și, zîmbind, se prăbuși în pat, încă îmbrăcată în
hainele murdare de vopsea. După calculele ei,
putea să doarmă cel puțin o oră înainte să se
descopere ce făcuse. Zîmbind, adormi imediat.

Dar, după vreo zece minute, o treziră niște
strigăte.

– Unde e? auzi ea strigîndu-se de jos și știu că
acel zgomot nu putea fi decît inconfundabilul urlat
al lui James Montgomery.

Zîmbind strîmb, Axia vîrî scrisoarea și banii în
buzunar și, fără să fie deloc îngrijorată de furia lui,
adormi din nou.

Cînd ușa se deschise brusc, se trezi.

– Axia! spuse Tode cu severitate, dar, de
asemenea, în glasul lui, se simțea și oarecare
exasperare.

– Da, da, murmură ea somnoroasă. Sînt gata.

Se dădu jos din pat căscînd și trecu pe lîngă el.

– De ce ai făcut asta? întrebă Tode coborînd
scările în urma ei. De ce îl enervezi? Crede că ești

periculoasă, că vrei să-i faci rău lui Frances. De ce
nu poți să...?

Ea ajunsese jos, unde îl văzu pe Jamie, a cărui
față era roșie de furie. Cel puțin o parte din față era
roșie, sub cele trei zgîrieturi albastrii de pe un
obraz și sub ochiul învînețit de deasupra celui alt
obraz.

– Ai încercat să te razi, nu? îl întrebă ea calmă
trecînd pe lîngă el și ieșind pe ușa din față.

Bineînțeles că știa de ce era furios, dar ea nu
făcuse altceva decît să-i îndeplinească porunca,
nu? Toată noaptea precedentă, la lumina feli-
narului, ea împreună cu un ajutor de bucătar, două
ajutoare de grădinar și soția intendentului, picta-
seră una din căruțele care urma să fie folosită în
deghizarea lor ca negustori de țesături. Ea pictase
fețele și contururile, iar băieții umpluseră spațiile.
Soția intendentului pictase literele potrivit indicațiilor
Axiei.

Acum, stînd în fața căruței, la fel ca aproape toți
angajații casei plus vizitii trimiși de tatăl ei și
paznicii nou sosiți de la rudele lui Jamie, Axiei i se
păru că arată bine. Oh, da, foarte bine. Și, după
expresiile de uimire de pe chipurile celor aflați în
jurul căruței, fiecare dîndu-i roată încet, își dădu
seama că și lor le plăcea.

Îl pictase pe Jamie în armură, mai mare decît
era în realitate, înjunghiind un balaur imens, în timp
ce Frances stătea cu ochii mari de groază și cu un
picior legat de un par. Dacă Jamie nu o salva într-o
clipă, avea să fie ucisă. Coada imensă și solzoasă
a balaurului înconjura căruța...

Și se transforma în coada unui leu cumplit pe partea cealaltă. Aici Jamie apărea iarăși, numai că, de data aceasta, purta foarte puține haine, doar un fel de fustă scurtă de piele și o cămașă albă care îi atârna zdrențuită pe trupul mușchiulos. În spatele lui, Frances, complet îmbrăcată stătea legată cu mâinile de un par.

În ansamblu era cel mai extraordinar și cel mai frumos lucru pe care majoritatea oamenilor de acolo îl văzuseră vreodată. Iar Axia reușise să redea în mod remarcabil chipurile lui Jamie și Frances.

– Te omor, Axia, strigă Frances când văzu căruța și dădu mîna în spate pentru a-și lovi verișoara.

Însă Jamie îi prinse brațul și Frances, care nu pierdea niciodată o ocazie, se întoarse în brațele lui și îi „plîns” la piept. Bineînțeles că nu și-ar fi înroșit niciodată ochii cu lacrimi adevărate, dar îi plăcea efectul.

Legănîndu-se pe călcîie, Axia zîmbi, știind foarte bine că lui Frances nu-i plăcea să i se picteze chipul undeva. Ceea ce nu-i plăcea erau cuvintele scrise pe căruță.

Priviți-o pe Frances, cea mai frumoasă femeie din țară. Cumpărați țesături și priviți-o. Nu cumpărați, nu priviți.

Erau cuvinte scrise pe toată căruța. Priviți-o! Înăuntrul! Reală!, Priviți-l pe Jamie, singurul bărbat din lume suficient de frumos pentru a se potrivi cu ea. Priviți-i cum mănîncă. Priviți-i cum respiră.

Cei care știau să citească le spuneau celorlalți ce scria și, încetul cu încetul, toată lumea se

întoarse să se uite la Jamie și la Frances cu uluire pe chipuri.

– Ai făcut din mine o caricatură! zise Frances întorcîndu-se și aruncîndu-i Axiei o privire încărcată de dușmănie. O să fiu vîrîtă într-o cușcă al cărei capac o să se dea la o parte de fiecare dată cînd cineva o să vrea să cumpere un centimetru de stofă?

Axia era gravă.

– Frances, chipul tău valorează pe puțin treizeci de centimetri din cea mai bună țesătură.

Din nou, Jamie trebui să o țină pe Frances să nu sară la Axia.

– Acoperă! porunci Jamie apoi. Tot. Pictează peste asta.

În jurul căruței se lăsă o liniște plină de groază. Să picteze peste ceva atît de frumos?

– Ba n-o s-o fac! zise Axia indignată, cu mâinile în șold, privindu-l furioasă peste capul lui Frances. Asta o să vîndă multă marfă.

Jamie vorbi printre dinți.

– Scopul acestei călătorii nu e să vindem marfă ca niște... ca niște...

Nu găsi un cuvînt destul de aspru.

– Ca niște negustori, ci să o ducem pe ea teafără la destinație.

– Negustori? întrebă Axia făcînd să pară ca și cum el ar fi considerat că era un cuvînt murdar. Mai e nevoie să-ți amintesc, Lord James, că tatăl meu..., dar se întrerupse și o dresă repede, că Perkin Maidenhall este exact asta, un negustor?

În clipa aceea, Thomas făcu cîțiva pași înainte.

– Dacă îmi permiți, stăpîne, zise el și Jamie, bucuros că i se oferea o scuză să scape, i-o dădu pe Frances în grijă lui Tode, spunîndu-i:

– Păzește-o.

După care îl urmă pe Thomas departe de mulțimea de gură-cască, ce erau din ce în ce mai numeroși.

– Poate aș putea să-ți dau un sfat.

– În clipa asta aș aprecia un sfat și din partea diavolului. Această... această fată, diavolul în persoană, mă face să nu mai pot gîndi.

Thomas își dresе glasul. Acest lucru era evident pentru toată lumea. Îl cunoștea pe Jamie de multă vreme și întotdeauna îi admirase calmul chiar și în cele mai groaznice împrejurări. Dar tînăra aceea părea să facă ce nu putuse să facă războiul.

– Căruța e chiar frumoasă.

– Frumoasă? întrebă Jamie uluit. Ai văzut ce a pictat? Pe mine.

Se strîmbă cînd furia îl făcu să-l usture fața, după care se forță să se calmeze.

– Thomas, n-ai mai vorbi așa dacă ar fi fața ta acolo.

– Cu fața mea nu s-ar vinde nici măcar un sac de cenușă.

– Iar eu nu am de gînd să permit ca fața mea sau a lui Frances să fie folosită pentru... a vinde ceva, încheie el dezgustat. Cînd chipul unei femei frumoase va fi folosit pentru a se vinde o marfă, va însemna că lumea s-a sfîrșit.

– Las sfîrșitul lumii în seama Domnului, zise Thomas. Totuși, știu că vom călători împreună timp

de săptămîni întregi, așa că te implor, nu face din această fată un dușman și mai mare decît este deja. Lasă imaginile, pune-o să șteargă ce e scris. A stat toată noaptea să picteze și, în definitiv, i-ai poruncit să picteze căruța, fără să specifici cum.

– Chiar trebuie să-mi amintești fiecare cuvînt? întrebă Jamie și dădu să-și treacă o mînă peste față, dar îl durea prea tare. Da, înțeleg ce vrei să spui. Spune-le ce trebuie să facă, zise el făcînd un semn din mînă. S-ar putea, dacă mă apropii de ea, să vreau din nou s-o omor. Apoi încarcă toate căruțele. Plecăm mîine dimineață.

Se întoarse și văzu că oamenii verilor săi rîdeau și arătau cu degetul, iar el știa foarte bine că aveau să li se dea toate amănuntele în legătură cu căruța aceea.

– Thomas! Pune-o să-l mai acopere pe bărbatul cu... cu...

– Leul?

Jamie ridică mîinile în semn de dezgust și se depărtă.

– Mă înțelegi?

Stînd înțepată pe un scaun, Axia strînse din buze uitîndu-se la el.

– Da, domnul meu, zise ea strecurînd cît putu de mult sarcasm în acele cuvinte.

Jamie se întoarse și îi aruncă o privire furioasă. De treizeci de minute încerca să o facă să înțeleagă exact cît de serioasă era călătoria în care urmau să plece. Începea să se teamă că ea va

anunța lumii întregi că Frances era moștenitoarea Maidenhall.

Îi trebuise ceva timp să se calmeze în dimineata aceea și, în vreme ce căruțele erau încărcate, el vorbise cu oamenii de pe moșie. Din câte își dădea seama, se părea că acea micuță Axia deținea controlul absolut. Indiferent despre ce întreba, de la cheltuieli la polenizare încrucișată, răspunsul era „Axia face asta”. Frances era întotdeauna stăpîna Maidenhall, în timp ce Axia era Axia pentru toată lumea, fie tineri, fie bătrîni, de la menajeră la porcari.

Și Axia conducea totul. Era ca și cum ar fi fost intendent și mare vizir în același timp. Și nu era de mirare că Frances se temea de ea. Axia deținea controlul atît de mult, încît oamenilor le era teamă să facă ceva fără să-i ceară întîi permisiunea.

– N-aș îndrăzni s-o fac fără s-o întreb pe Axia, auzise el de mai multe ori.

Pe măsură ce ziua trecea, Jamie se întrebă cum de putuse să se înșele atît de mult în privința ei. În acea primă zi îi plăcuse felul în care îl privise, felul în care păruse să spună „Valorez ceva!”. Dar acum el își spusese „Nu-i de mirare că are o părere atît de bună despre sine, cînd deține controlul asupra finanțelor moștenitoarei Maidenhall”.

Ei bine, pe el nu avea să-l controleze, își promise în sinea lui, uitîndu-se la ea.

– Ce înțelege? o întrebă.

– Că nu trebuie să creez probleme pe drum, altfel o să... Cu ce m-ai amenințat? Că mă legi de o roată?

– Nu chiar. Că te leg în căruță.

– Ah, da, știam eu că te-ai gîndit să folosești violența față de o femeie care e pe jumătate cît tine.

Jamie se strîmbă. De ce nu înțelegea nimic?

– Nu pentru mine mă tem, ci pentru Frances, spuse el cu o răbdare exagerată. Nu poți să înțelege cum o vede lumea.

Cu un anumit grad de vinovăție, își aminti de pantomima lui Joby.

– Din cauza banilor tatălui ei, oamenii nu văd omul din ea. Dacă ar ști cineva cine e, m-aș teme pentru viața ei.

– Și bineînțeles că viața ei e totul, din moment ce tu însuți ți-ai pus în cap să te însori cu banii ei.

– De ce oi fi crezut vreo clipă că pot avea încredere în tine? izbucni el. Dacă nu ți-aș fi spus...

– Frances ar fi crezut că o placi cu adevărat! zise Axia. Cel puțin acum e prevenită în privința ta, adăugă ea și se ridică, rînjindu-i disprețuitor. Zici că nu poți să suferi oamenii care mint, dar tu ești cel mai rău dintre ei. Le minți pe toate femeile despre iubire și onoare. M-ai atacat în ziua aceea și te-ai uitat la mine așa cum nu s-a uitat alt bărbat vreodată, dar în același timp tînjeai după aurul lui Frances. Apoi furi virginitatea unei sărmane fete și...

Se opri brusc, uluită. Nu voise să spună asta, dar acum era prea tîrziu. Își ascunse pumnii în cleștați în dosul fustei.

– Ce știi despre ea? se răsti Jamie.

– A venit la mine, din moment ce știa că ești pe moșia Maidenhall. Sărmana fată, ce oribil, semnele de pe față...

Axia trase aer în piept.

– Prostuța, credea c-o iubești. Dar tu nu iubești decît aurul Maidenhall, nu-i așa?

Jamie îi întoarse spatele ca să nu-l poată vedea. Noaptea aceea pe care o petrecuse cu fata îl obseda. Părea să-și amintească parfumul părului ei, pielea ei.

– Ce s-a întîmplat cu ea? I-am lăsat bani, zise el încet.

– Crezi că aveam s-o las să se ducă la familia ta? Am trimis-o la...

Unde? se întrebă Axia, dar atunci își aminti că trebuia să fie Frances.

– Am trimis-o la familia mea, la tatăl meu și la surorile mele.

Acum îi cercetă chipul cu atenție. De ce nu-și dădea seama că ea era Diana? Și ce simțea pentru ea? De ce era atît de bun cu Diana și atît de aspru cu Axia?

Trăgînd aer în piept, Axia îi aruncă o privire extrem de rece.

– Cît despre predica pe care mi-ai ținut-o cu privire la comportarea mea, da, o să mă țin departe de tine. Dar, referitor la Frances, ea e în grija mea de ani de zile și, după cum vezi, n-a pățit absolut nimic. Cît despre tine, adevărul e că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decît să uit că ești, zise ea și, cînd trecu pe lîngă el, își ținu fustele să nu-l atingă. Pentru mine, domnule, ești mort.

După aceea ieși din odaie.

Jamie se prăbuși pe scaunul de lîngă fereastră. Toată viața avusese noroc să nu aibă probleme cu

femeile. Absolut nici una. Sora lui, Joby, care îi supăra pe toți bărbații pe care îi cunoștea, pe Jamie doar îl amuza, iar cînd devenea prea supărătoare, el nu trebuia decît să ridice o sprînceană ca să o pună la punct. Berengaria era un înger. Regina, care crea atîtea probleme atîtor bărbați, îi zîmbea lui Jamie și dansa cu el.

Se părea că, pretutindeni în lume, femeile îi zîmbeau. Nu și cea fată cu ochi mari, căprui și cu un păr care trebuia să fie cel mai des, cel mai bogat, cel mai...

– Fir-ar să fie! spuse el și își atinse ochiul umflat, așa încît o durere acută îi străbătu toată fața.

Nu era o ființă omenească! Încercase să-și ucidă verișoara mai frumoasă, îi făcuse de rîs pe amîndoi în fața oamenilor, își bătuse joc de el, îl șicanase, îl pusese în posturi jenante. Lista părea să nu se mai sfîrșească.

Și acum se băgase în problema cu Diana, dulcea și simpatica lui Diana care îi oferise un dar minunat.

– Naiba s-o ia! spuse el tare.

Nu voise decît cuvîntul ei de onoare, dacă știa ce însemna acest lucru, că se va comporta cum trebuie pe parcursul călătoriei. De ce trebuia, oare, să dramatizeze totul? Și ce voise să spună că el era mort pentru ea?

Cînd se deschise ușa și îl văzu pe Rhys, Jamie înțelese că timpul său de gîndire se încheiase. Frances, își spuse el. Trebuia să se gîndească la Frances și la ce îi trebuia familiei lui. Nu îl ajuta nimic din ce spusese afurisita aceea de Axia

despre sentimentele lui, despre faptul că făcea curte aurului Maidenhall.

– Căruțele sînt gata pentru a le verifica.

– Da, firește, zise Jamie ridicîndu-se.

Aveau să plece a doua zi foarte devreme și erau multe lucruri de făcut pînă atunci. Cînd ajunse la ușă, se opri.

– Rhys, tu te pricepi cît de cît la femei?

– Absolut deloc, spuse el cu un ton plăcut. Și, dacă vreun bărbat zice că se pricepe, e un mincinos.

– Mmmm, mîrîi Jamie și ieși din odaie.

Capitolul 10

Trei zile, își spuse Axia, întinzîndu-se în lumina minunată a soarelui. Stătea pe o stîncă, iar căruțele erau dedesubt și în spatele ei. Înaintea ochilor ei se întindea un sătuleț. Dacă ar fi fost o pictoriță de peisaje, asta ar fi pictat, dar acum nu voia decît să stea acolo singură și să privească lumea, sau cel puțin acea fărîmă care se vedea din ea.

Avusese trei zile și două nopți de libertate, în care văzuse și altceva în afară de ceea ce era între zidurile de piatră. Sate cu case ale căror nivele superioare planau deasupra străzii. Prăvălii pline de bunătăți cum nu mai văzuse niciodată, ca de exemplu moaște sfinte și jucării pentru copii.

Mîncare: prăjituri cu cremă, prăjituri cu miere, cozonaci cu stafide. Bucătarii familiei Maidenhall fuseseră buni, dar nici unul din ei nu avusese imaginație. Cînd văzuse o brutărie în a cărei vitrină era o pîine sub forma unui urs ridicat în două labe, Axia aproape că leșinase de încîntare.

Și Rhys îi cumpărase acea pîine. Dragul de Rhys, își spuse ea acum. Și el și Thomas fuseseră atît de buni și de generoși cu ea în acele zile.

După acea predică oribilă ținută de trădătorul James Montgomery, în ajunul plecării, Axia jurase să nu-i mai vorbească acestuia decât dacă era neapărată nevoie. Și, deocamdată, nu-i adresase nici un cuvânt. În prima trăsură erau Frances, slujnica acesteia, Violet, și vizitiul, George. În cea de a doua erau Axia, Tode și vizitiul lor, Roger. Jamie și cei doi oameni ai săi călăreau pe lângă trăsură.

Încă din prima zi, călătoria fu foarte plăcută pentru Axia. Prima jumătate a acelei zile nu scosese nici o vorbă, ci doar se uitase la oameni și la case, la drumurile desfundate, la carele amărâte încărcate cu bunuri. În prima după-amiază, se opriseră să adape caii și acolo erau trei băieți care se jucau cu un cerc. Un alt copil ținea o cană de lemn cu o bilă prinsă pe sfoară; și tot încerca să facă bila să intre în cană. Curioasă, Axia se duse spre copil și, pentru că era mărunțică și nu cu mult mai mare ca vîrstă decât ei, în curînd începu să ia lecții de la toți patru. Cînd se duse după ea, Rhys îi informă pe toți că el era campion la bilă și, după puțin timp, le demonstrară acest lucru. Cînd se duse după Rhys, Thomas spuse că putea învîrți cercul mai bine decât oricine și începu să le arate. Cînd se duse după toți, Jamie găsi patru copii și trei adulți rîzînd în hohote și jucînd jocuri copilărești. Zîmbind, se duse spre ei, dar Axia încremeni, îi dădu cana înapoi copilului și se depărtă, ținînd spatele drept. Acest lucru puse capăt brusc veseliei.

După ziua aceea, Axia, Rhys și Thomas deveniră foarte buni prieteni, cei doi bărbați călărind de cîte o parte a ei, răspunzîndu-i la toate întrebările.

Lui Tode îi plăcea să mîne atunci cînd nu erau oameni în jur, astfel că Roger intra în trăsură și dormea. Toți patru alcătuiau un grup vesel, rîzînd, spunînd ghicitori, încercînd să-și amintească toate jocurile de copii pe care le știau. Datorită faptului că Axia își petrecuse primii cîțiva ani din viață printre adulți, dusesse dorul tuturor activităților specifice copilăriei. Primul copil pe care își aducea aminte să-l fi văzut era Tode cînd acesta avea doisprezece ani și al doilea, Frances, care, firește, nu fusese niciodată amuzantă.

Seara le făcea portretele. În fiecare seară opreau pe un cîmp și, sub indicațiile Axiei, vizitii aprindeau un foc și atîrnau oala de fontă plină cu o mîncare din carnea cumpărată din satul cel mai apropiat.

În timpul zilei, Rhys și Thomas o hrăneau pe Axia. Cînd drumul trecea printr-un sat, unul din ei se ducea la brutărie sau la magazinul de dulciuri, la măcelărie, sau chiar la magazinul de băuturi pentru a vedea dacă puteau găsi ceva ce Axia nu mîncase ori nu băuse niciodată. La început, cumpăraseră din fiecare lucru cîte două bucăți și îi oferiseră una lui Frances; în definitiv, ea era moștenitoarea, cea care fusese ținută închisă toată viața. Dar ea se uitase la ei de parcă ar fi fost niște proști.

– Cum să mînc asta ? întrebasese ea bosumflată. O să am mîinile lipicioase după aceea.

După aceea nu mai încercaseră să-i dea nimic lui Frances, dar le plăcea să o hrănească pe Axia cu orice găseau. Iar seara, ea îi răsplătea desenînd

evenimentele zilei. Era ca și cum mintea ei ar fi memorat totul în cele mai mici amănunte. Era Rhys întinzînd mîna după cozonac și lingura pe care o ținea soția brutarului, cobora pentru a-l lovi. Era Thomas, care se uita nedumerit la o jucărie de lemn, în timp ce o fetiță îl privea nerăbdătoare, pentru că el nu-și dădea seama cum funcționa jucăria. Era Tode pe capră, arătîndu-și numai partea nevătămată a feței și zîmbind. Era Roger, care dormea și sforăia și o muscă zbura deasupra buzelor lui.

– Și Jamie? întrebă Thomas încet, minunîndu-se de desenele ei.

După ce îi aruncă o privire scurtă lui Jamie, care stătea la cîțiva metri mai încolo, Axia își înmuie penelul în cerneală și făcu repede o schiță. Peste cîteva minute le arătă desenul. Se vedea fața frumoasă a lui Frances, dar trupul îi era ascuns complet de niște saci cu aur. Jamie se apleca spre ea, rînjind, sărutîndu-i degetele care i se vedeau ieșind dintre saci și ținînd la spate un certificat de căsătorie.

Nimeni nu voi să rîdă. Era un desen urît și știau acest lucru, dar lui Roger, vizitiul, i se păru extrem de comic și, cînd el izbucni în rîs, toți făcură la fel.

Și, firește, Jamie veni să vadă de ce se amuzau atît.

Zîmbind ușor înfumurat, Axia îi dădu desenul, chiar dacă Tode fu cît pe ce să cadă în foc cînd încercă să-l prindă înainte să ajungă în mîinile lui Jamie.

– Deci asta crezi tu despre mine, spuse el înainte să-i dea desenul înapoi, după care se depărtă.

Așadar, Axia era singură acum, bucurîndu-se de libertatea ei și i se părea că avea furnicături în tot trupul. Sprijinindu-se în brațe, își lăsă capul pe spate și inhală aerul curat și răcoros. Cît de diferit era acel aer de cel din interiorul zidurilor proprietății tatălui ei.

Carpe diem, își spuse ea. Profita de această zi, pentru că, cu fiecare clipă prețioasă care trecea, se scurta și perioada ei de libertate. Deja se scurseseră trei zile și i se părea că făcuse foarte puțin în afară de faptul că mîncase jumătate din proviziile Angliei. Întinzînd brațele, se gîndi că ar fi vrut să încerce mai mult, să zboare.

– Da, zise ea tare, aș vrea să zbor. Aș vrea să...

Da, ce își dorea cel mai mult pe lume?

– Aș vrea să dovedesc că sînt mai mult decît niște saci cu aur, spuse ea, sperînd că vîntul îi va purta vorbele.

Încă din fragedă copilărie i se spusese tot timpul că era moștenitoarea Maidenhall. Frances nu pierdea nici o ocazie.

– Dacă te place, sînt sigură că asta se întîmplă datorită banilor tăi, îi spusese ea de o sută de ori. E drăguță cu tine datorită banilor tăi.

Iar și iar, întotdeauna banii tatălui ei!

– Oare nu valorez mai mult decît averea tatei? întrebă ea. Oare de ce se gîndește toată lumea că cineva nu poate să vrea nimic de la mine în afară de aur? De ce...?

Tăcu pentru că auzi fluieratul lui Tode, semn că o chema. Așa că începu să coboare panta încet, îndreptându-se spre trăsuri.

– Ce caută acolo sus? îl întrebă Jamie pe Tode, simțindu-i-se supărarea în glas. E cea mai ciudată persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Într-o clipă o urăsc și în cealaltă...

– În cealaltă simți că te intrigă, continuă Tode, după care îl văzu pe Jamie încuviințînd șovăitor. Axia a fost izolată toată viața; nu cunoaște lumea. Totul e nou pentru ea.

– A dovedit asta bătîndu-și joc de oamenii mei, spuse el încordat.

Tode clătină din cap.

– Cred că vei descoperi în Axia o persoană chiar, aăă, utilă.

– Ah, da, e de ajutor pe-aici.

Tode zîmbi, ceva ce făcea foarte rar, deoarece acest lucru îl făcea să pară și mai grotesc decît de obicei.

– Cred că vei descoperi că Axia poate să facă și alte lucruri nu numai să pună mirodenii în mîncare. E foarte pricepută în ale banilor.

Jamie pufni neîncrezător.

– Numai un nebun ar lăsa-o pe lunatica asta să se atingă de banii lui.

– Sîngele va vorbi.

– Ce-ai spus? întrebă Jamie repede.

Tode își dresе glasul.

– Am spus că numai timpul va vorbi.

Jamie se strîmbă și se depărtă, dar vorbele lui Tode îl afectară. Din nefericire era adevărat că Axia îl intriga. Și, de asemenea, era adevărat că nu semăna cu nici o altă femeie din cîte cunoscuse vreodată. Mai întîii de toate, părea să nu înțeleagă deloc sistemul împărțirii în clase. Relația ei cu un om atît de bogat ca Maindehall îi oferea, firește, unele drepturi, dar ea nu părea să priceapă asta. În vreme ce Frances părea să își înțeleagă perfect rolul de actriță principală într-o piesă, Axia părea să facă doar ce era nevoie, fie că era vorba de spălat vasele în rîu, fie că trebuia să o ajute pe Frances să caute un inel rătăcit.

Ceea ce făcea Axia, își spuse el, ușura viața tuturor. În prima seară cînd se opriseră, el îi găsise pe cei trei servitori făcîndu-și treburile în tăcere și cu eficiență. Experiența îl învățase că niște servitori noi stăteau degeaba pînă cînd le spunea cineva ce să facă. Cînd îi întrebasese, ei îi spusese că Axia le dăduse instrucțiuni înainte să oprească pentru a înnopta.

La început, lui nu îi plăcuse îndrăzneala ei. Nu avea să dețină controlul asupra lui așa cum o făcea cu sărmana Frances, așa jurase în sinea lui. Dar apoi, descoperise că friptura de iepure fusese condimentată cu cimbrisor adunat de Axia în timpul popasului de la prînz și, întotdeauna la cină era plîne proaspătă, așa că uită de „control”.

Și cel mai ciudat lucru era felul în care ea avea grijă de Frances. După cîte văzuse și auzise, Jamie se temuse că Axia avea să se furișeze în trăsura lui Frances noaptea să-i facă rău, dar lucrurile stăteau

exact invers. Axia îi spunea slujnicei lui Frances ce îi plăcea acesteia să îmbrace, să mănînce și chiar cum îi plăcea să i se aranjeze patul. Jamie ar fi zis că Axia era o excelentă doamnă de onoare, dacă n-ar fi făcut remarcile înțepătoare pe care le făcea la adresa lui Frances.

După trei zile îi era din ce în ce mai greu să pună de acord ceea ce știa despre Axia și ceea ce vedea. Și ceea ce auzea. Deja, toată lumea începuse să zică „întreab-o pe Axia”. Părea să știe unde era pus fiecare lucru, știa că lui Rhys îi plăcea carnea de vînat și lui Thomas carnea albă. Cînd se aducea pîinea, insista să i se dea lui Frances cozonacii cu chimen. Și Tode! Nici prinților nu li se acorda atîta atenție cît îi acorda Axia lui.

Singura persoană pe care ea o neglija era Jamie. Deși Axia supraveghea ridicarea cortului în care stăteau Rhys și Thomas, Jamie trebuia să dirijeze în fiecare seară ridicarea propriului cort. În fiecare dimineață, Axia le peria puțin hainele celorlalți bărbați, în timp ce Jamie avea praf pe el de cîteva zile. Îi desena pe ceilalți, chiar și pe Frances, dar Jamie era ca și inexistent pentru ea.

Și tocmai faptul că îl neglija, îl făcea să nu-și poată lua ochii de la ea. Firește, acel sentiment nu era susținut de nici un gînd rațional, dar el observa tot ce făcea ea pentru ceilalți și îi displăcea faptul că nu o făcea și pentru el.

Pentru prima oară în viața sa, Jamie se trezi încercînd să atragă atenția unei femei. Și se părea că cel mai sigur mod de a-i atrage atenția Axiei era

să-i acorde atenție lui Frances, își spuse el zîmbind ușor.

O oră mai tîrziu, stînd lîngă foc, Jamie se întoarse spre Frances și, zîmbind, spuse degajat, vrînd să sune a tachinare.

– Mă întreb dacă moștenitoarea Maidenhall seamănă cu Perkin Maidenhall.

Frances era atît de îngîndurată încît nici nu își dădea seama ce spunea, astfel că vocea îi fu sarcastică.

– De unde să știe cum arată? Nu și-a văzut tatăl niciodată.

Imediat se lăsă o tăcere adîncă și Frances încercă disperată să repare greșeala.

– Adică, eu nu mi-am văzut niciodată tatăl.

– Nu ți-ai văzut tatăl niciodată? Întrebă Rhys. Absolut niciodată?

Frances își coborî privirea ca să nu vadă ceilalți cum îi străluceau ochii. O supărase faptul că acel Rhys o ignorase încă de la bun început și, în schimb, îi acordase toată atenția Axiei. Într-o dimineață îi oferise o prăjitură dezgustătoare de parcă ar fi fost un copil, dar, de atunci, nici nu se mai uitase la ea.

Cînd își ridică privirea, ochii îi erau triști.

– E adevărat, scrie scrisori și trimite mesageri, dar n-a venit niciodată personal.

Jamie nu putu să nu se bucure cînd o privi cu compătimire, așa cum făcea toată lumea.

– Întotdeauna i-am invidiat pe cei care aveau familie, din moment ce eu n-am avut nici mamă, nici tată, spuse Frances. Singura familie pe care am avut-o vreodată a fost Axia. Și Tode, firește.

În clipa aceea, Axia deschise gura să spună ceva, dar Tode îi atinse brațul și îi aruncă o privire care spunea că ea fusese cea care dorise să joace acel joc.

Axiei nu-i plăcea ca cineva să-i vorbească tatăl de rău. Orice ar fi făcut, ea era convinsă că avea motivele lui. Dacă ea nu știa care erau acestea, era problema ei, nu a lui.

– Moștenitoarea Maidenhall a avut alte lucruri care să compenseze aceasta.

– Ca de pildă dragostea? întrebă Frances brusc, după care se întoarse spre Jamie cu ochii plini de lacrimi. Nu am nevoie de compătimire, dar verișoara nu i-a făcut niciodată un cadou de Crăciun moștenitoarei, în vreme ce moștenitoarea i-a dăruit întotdeauna ceva verișoarei. Nu-i așa, Axia? Tode? Poți să juri că ceea ce spun e adevărat, nu? întrebă ea uitându-se direct la Tode.

– Da, Frances, așa e, spuse el cu răceală. Verișoara nu i-a dăruit niciodată nimic moștenitoarei. Nici măcar nu a arătat recunoștință pentru tot ce-a făcut moștenitoarea pentru ea.

Axia simți acum privirile tuturor asupra ei și își dădu seama că trebuia să se apere. Sau acum o apăra pe Frances? Părea să nu-și mai dea seama.

– Poate că verișoara nu-și putea permite să-i facă un cadou moștenitoarei. Ce ar fi putut ea să-i dăruiască fiicei celui mai bogat om din Anglia?

Era ceea ce Frances îi spusese Axiei de o mie de ori.

Spre uimirea Axiei, Frances începu să rîdă.

– N-ai bani! Vai, Axia, dar ești cea mai bogată persoană de pe moșie.

Uluită, Axia nu putu să scoată nici măcar un cuvînt. Frances avea de gînd să le spună tuturor adevărul?

Frances se întoarse spre Jamie, încă rîzînd.

– N-ai văzut niciodată pe cineva ca ea. Ce crezi că a făcut cu toate merele din livadă? Cu zmeura? Le-a trimis în sat ca să fie vîndute, asta a făcut, zise ea și făcu o pauză pentru efect, uitîndu-se la Jamie. Axia a tăiat absolut toate florile și a încercat să facă parfum din ele. Îți spun eu, are inima și sufletul unui mic negustor lacom. Nu-i o doamnă!

Calmă, Axia puse farfuria jos și se ridică.

– Frances, mai degrabă aș înghiți ace decît să mai stau încă un minut în compania ta, spuse ea, după care dispăru în întuneric.

Cînd Frances se uită la ceilalți triumfătoare, văzu că nimeni nu-i zîmbea și nu înțelese de ce. James Montgomery era conte și nu spusese el cuvîntul „negustor” cu dezgust? Văzuse cît de jignit se simțise cînd zărise căruța pictată. Ura clasele de jos, negustorii, nu?

Thomas fu cel care vorbi primul. Ridicîndu-se, se întinse și zise că avea să se ducă la culcare, deoarece a doua zi urmau să plece devreme, iar după cîteva minute, Rhys făcu același lucru.

Cînd rămase singură cu Jamie, Frances își acoperi fața cu mîinile și spuse încet:

– Nu mă plac. Știu asta.

Jamie îngenunche în fața ei; nu suporta să vadă o femeie plîngînd.

– Ba sigur că te plac. Sînt convins că te plac chiar foarte mult.

– Nu, o plac pe Axia. Încă de cînd aveam treisprezece ani, toată lumea a plăcut-o mai mult pe ea decît pe mine. Nici nu poți să-ți închipui ce viață am dus. Tatăl meu m-a ținut închisă și izolată de lume, iar pe oameni nu-i interesau decît banii, nimic altceva.

– Ca mine? Întrebă el încet. Știi că intenționez să mă însor cu banii tatălui tău.

Ea îi înconjură gîtul cu brațele și își apropie fața de a lui.

– Într-adevăr, nu te interesează decît aurul tatălui meu? Nu mă găsești nici măcar puțin atrăgătoare?

– Ba da, desigur, zise el și își apropie buzele de ale ei ca să o sărute.

Însă buzele lui nu reușiră să le atingă pe ale ei, fiindcă Axia dădu cu piciorul într-o creangă, care ardea, și o făcu să zboare prin aer și să cadă lîngă piciorul lui Jamie, unde imediat îi aprinse un colț al pieptarului.

Izbucni un adevărat vacarm cînd Tode și unul din vizitii săriră să-i stingă hainele lui Jamie, iar Thomas și Rhys ieșiră din cortul lor cu săbiile scoase.

Cînd, în cele din urmă, fu în siguranță și nevătămat, tremurînd de furie, Jamie se uită la Axia.

– Îmi pare foarte rău, zise ea zîmbindu-i. Trebuia să fi lovit mai tare. Sper că nu te-am deranjat în timp ce îți făceai curte bogatei mele verișoare.

– Axia, o să-mi plătești pentru asta, spuse Frances printre dinți.

Jamie începea să-și recapete glasul.

– În noaptea asta o să dormi în cortul meu. O să te țin sub supraveghere ca să nu mai poți face nici un rău nimănui.

Ea îi zîmbi.

– Mai degrabă aș sta o săptămînă îngropată pînă la gît în bălegar de cal decît să petrec o noapte în același cort cu tine.

Jamie făcu un pas spre ea, dar Tode se strecură între ei.

– O voi supraveghea și o voi apăra eu.

– S-o aperi? Întrebă Jamie. Și pe noi cine o să ne apere de ea?

– Eu unul n-am nimic, zise Rhys. Tu ești rănit, Thomas?

Thomas zîmbi ușor. Și tatăl său era negustor, meseria la care Frances moștenitoarea se referise cu atîta dezgust, așa că voia să fie de partea Axiei.

– Nu sînt rănit în nici un fel. Poate că numai o persoană de aici a fost rănită de această fiică-de-negustor.

Clipind, Axia se uită la cei doi cu ochii plini de dragoste.

Jamie ridică mîinile.

– Duceți-vă la culcare cu toții. Puțin îmi pasă care unde doarme.

Și, cu acestea, se răspîndiră cu toții, intrînd în două corturi și două trăsuri.

Capitolul 11

– Trezește-te, îi șopti Axia lui Tode, care dormea sub trăsura pictată lângă vizitiul Roger, în timp ce Axia avea tot interiorul pentru ea.

Avea un pat peste cupoanele de stofă pe care le pusese acolo ca făcând parte din „recuzita lor de negustori”.

Tode se trezi somnoros.

– Axia, încă nu s-a luminat de ziuă. Și am impresia că mai sînt cîteva ore pînă atunci. Du-te înapoi la culcare.

– Unde merg toate căruțele astea?

Cu ochii pe jumătate închiși, Tode se uită la căruțele care treceau pe drum la cîteva metri de ei.

– Nu știu. N-am mai fost aici niciodată. Du-te la culcare.

– Dacă nu-mi spui, mă duc să-i întreb pe ei.

Ceea ce însemna că avea să facă agitație și să trezească pe toată lumea, după care nimeni nu avea să mai doarmă.

– Bănuiesc că e zi de tîrg în satul ăsta și se duc să-și vîndă mărfurile, spuse el, după care se întinse la loc.

Ridicîndu-se, Axia se uită la căruțe. Zi de tîrg! Întotdeauna își dorise să vadă o zi de tîrg într-un sat. Ceea ce spusese Frances cu răutate era adevărat: Axia trimitea, într-adevăr, produse în sat și, după aceea, îi puneă sute de întrebări vînzătorului.

Aplecîndu-se, ea îl trezi pe Tode din nou.

– Scoală. Mergem la tîrg.

– Eu..., începu el încruntîndu-se.

Ea știa ce anume îl îngrijora. Nu-i plăcea să fie văzut de oameni.

– Ah, nu-ți face griji. O să stai în trăsură, n-o să te vadă nimeni.

El ieși încet și cu greu de sub trăsură.

– Nu poți să faci asta. El o să se înfurie foarte tare.

– El mă urăște deja, așa că ce mai contează?

– Axia..., spuse el prevenitor.

– Te rog, șopti ea. Știi doar ce mă așteaptă. Crezi că soțul meu o să mă lase să merg în sat cînd e zi de tîrg? Sau că o să mă arate lumii ca pe o ciudățenie? Moștenitoarea Maidenhall! spuse ea și ultimele cuvinte le rosti de parcă ar fi fost ceva urît și murdar.

Cuvintele „arată” și „ciudățenie” îl făcură pe Tode să fie de acord.

– Dar el o să audă și...

– N-o să audă din cauza zgomotului făcut de celelalte căruțe. Ah, Tode te rog. Nu pot să-i dau voie acestui om să mă țină departe de viață. Poate că o să audă, dar cel puțin, putem să încercăm.

Tode zîmbi, și făcea asta numai în prezența Axiei.

- Putem încerca să profităm de ziua asta, nu?
- Deodată, ea îl luă de gît și îl îmbrățișă cu putere.
- Îți mulțumesc atît de mult.

Axia nu pierdu timpul să vadă cum îl afectase pe Tode îmbrățișarea ei, ci ieși de sub trăsura pentru a-l trezi pe Roger și încercă să scape de sub supravegherea atentă a lui James Montgomery.

- A plecat, zise Jamie printre dinți.

Furia nu-i permitea să vorbească prea tare, altfel ar fi urlat de ar fi căzut și stelele de pe cer.

Rhys, care tocmai ieșea din cortul său, se uită la locul unde, cu o seară în urmă, fusese trăsura pictată. În ultimele zile ajunsese să-i placă balaurul care scotea flăcări pe nări și leul pe care Jamie, tot pe jumătate dezbrăcat, era gata să-l ucidă. În alte împrejurări și-ar fi făcut griji, s-ar fi gîndit la o răpire, dar acum știa că, dacă era o problemă de gospodărie, Axia avea să o rezolve. Căscînd, se întrebă ce lucru delicios avea să aducă pentru cină.

– Oare unde s-o fi dus? întrebă Thomas uitîndu-se în jur de parcă trăsura ar fi putut să fie ascunsă în dosul vreunei pietre.

Numai Jamie era turbat de furie.

– Văd că nici unul din voi nu crede că ce s-a petrecut nu e în regulă.

– E cu Tode, zise Thomas. O să aibă el grijă să fie în siguranță. Și sînt sigur că o să vină înapoi curînd.

Jamie se uită la ei de parcă și-ar fi pierdut mințile. Nu păreau foarte îngrijorați de faptul că el fusese însărcinat să o ducă pe moștenitoare tea-fără la logodnicul ei, dar acea... acea Axia îi puneă piedici la fiecare pas.

– Trebuie s-o găsim, spuse el și, întorcîndu-se spre slujnica ce tocmai puneă pîine și brînză pe mesicioara din cortul lui, adăugă: trebuie să-ți trezești stăpîna ca să...

Se întrerupse, căci Frances ieși încet din trăsura și el își spuse că nu arăta prea grozav dis-de-dimineată.

– A furat o trăsura și a dispărut, zise el fără să explice despre cine era vorba. Trebuie s-o găsesc și s-o aduc înapoi.

Lui Frances nu-i plăceau orele matinale și nici să afle de năzbîtiile Axiei de cum se trezea.

– S-a dus în sat, spuse ea întinzîndu-se după cana de cidru pe care i-o dădea slujnica.

Rochia îi era șifonată și era supărată că Axia nu avusese grijă să fie împachetată cum trebuie.

Jamie era prea ocupat cu înșeuatul calului și prea furios ca s-o audă, dar Rhys și Thomas, cu mîinile pline de pîine și brînză, se întoarseră să se uite la ea.

– De ce ar fi vrut să se ducă în sat? întrebă Thomas.

– Ca să scoată un ban, firește, spuse Frances.

Cînd cei trei bărbați o priviră consternați, ea strînse din buze. Cînd devenise paznica Axiei? Arătînd din cap spre oamenii care mergeau pe

drum la cîțiva metri distanță de ei, călare sau pe jos, spre satul care se zărea, ea spuse:

– E tîrg, nu? Se vînd și se cumpără lucruri, nu? Vocea îi era sarcastică.

– Dacă e un loc unde se cîștigă bani, atunci acolo e Axia, spuse ea și se uită la Jamie făcînd ochii mici. Ți-am spus doar că are inimă și suflet de...

Nu mai termină de rostit toată fraza, căci Jamie încălecaser deja și pornise în grabă spre sat, ascuns într-un nor de praf.

Călărind, Jamie se gîndi că nu era sigur că o credea pe Frances. De ce să vrea o fată care locuia cu moștenitoarea Maidenhall să se ducă într-un sat într-o zi de tîrg? Și, chiar dacă își amintea că Tode îi spusese că Axia era pricepută în ale banilor, el tot nu credea că zgripturoaica aceea se pricepea la altceva în afară de desen. Cum ar fi putut, cînd fusese închisă toată viața?

Nu, se corectă el, Frances fusese ținută departe de lume. Axia avea un tată și surori alături de care trăise cîțiva ani buni și pe care îi vizita în mod regulat.

– Ați văzut cumva o trăsură cu...? începu el să întrebe imediat cum ajunsese la marginea satului, dar se întrerupse cînd cineva arătă cu degetul și spuse:

– El e. Cel care omoară balaurul. Cel care ucide leul. El e!

Jamie strînse din dinți și se depărtă de acel om, intrînd în mulțime. Era evident că ea se afla acolo și oamenii îi văzuseră chipul pictat pe laturile trăsurii.

Se părea că Axia reușea întotdeauna să-l umilească. Timp de douăzeci și opt de ani trăise cu demnitate și mîndrie, dar, de cînd o cunoscuse, viața lui devenise o farsă.

– O tragedie greacă, spuse el printre dinți trecînd cu calul printre cele cîteva sute de oameni care cumpărau, vindeau sau doar se vizitau unii pe alții.

– Ucigătorul balaurului! auzi el strigîndu-se de mai multe ori.

Se întrebă cu cinism cum de îl recunoșteau cînd zgîrieturile încă i se mai vedeau pe obraz și ochiul îi era încă vînat.

Într-un capăt al satului se vedea o mulțime de oameni și pe deasupra capetelor, el zări culorile trăsurii pictate. Și, incredibil, auzi glasul Axiei. Cum putea o femeie atît de de mărunțică să aibă o voce atît de puternică?

Ca să ajungă lîngă trăsură, trebui să ocolească mulțimea și numai datorită faptului că se afla călare putea să vadă ce se petrecea.

Luase acele trăsură doar ca acoperire, fără să se gîndească la ce erau folosite. Tode îi spusese că erau stofe în pivnițe, așa că Jamie se hotărîse să folosească o parte din ele ca parte a deghezării lor. Acum, însă, văzu că acel vehicul fusese construit pentru a servi la ceea ce îl folosea Axia. O latură, aproape toată burta Balaurului, fusese ridicată, formînd o ușă deasupra capului, și proptită în doi pari fixați în niște inele de fier de o parte și de alta. Un raft, care probabil că fusese atașat în

interior, era întins în dreptul deschiderii, servind drept tejghea.

Axia atîrnase un cupon de stofă înăuntru și Jamie știa că Tode era ascuns acolo, departe de ochii oamenilor. În trăsură se aflau Axia și Roger, acesta din urmă grăbindu-se să taie și să măsoare, după cum îi spunea ea.

Dar ceea ce îl nedumeri pe Jamie la început fu numărul mare al celor din jurul trăsurii. Oare nu mai văzuseră niciodată un negustor de țesături? Sau de vină era felul în care era pictată trăsura? Își închipuia că acest lucru ar fi putut atrage atenția oamenilor, dar mulțimea aceea cumpăra tot atît de repede după cum tăiau Roger și Tode. Jamie știa că, numai cu cîteva ceasuri în urmă, fuseseră o mulțime de cupoane înăuntru, iar acum nu mai erau decît cîteva. Totuși, înăuntru se vedeau o roată imensă de cașcaval, cîteva saci de făină, o bucată de carne de vacă și, dacă nu se înșela, vreo două găini. Nu avea nici o îndoială că pe jos, unde el nu putea să vadă, mai erau și alte lucruri.

Tocmai dăduse pînteni calului, cînd auzi glasul Axiei și se opri brusc.

– Înaintașii mei au fost cei mai mari negustori care au existat vreodată, strigă ea, chiar dacă părea să-i vorbească numai celui care se afla la mai puțin de un metru în fața ei. Mai repede aș da stofa asta pe degeaba decît să accept ce-mi oferi dumneata. Vezi sclipirea asta? Solzi de balaur, asta o face să strălucească așa. Nu v-ați întrebat niciodată ce s-a întîmplat cu balaurii uciși pe vremuri? Marii cavaleri i-au ucis, e foarte adevărat,

dar străbunii mei i-au jupuit și le-au pus pieile la sărat cu tot cu solzi. Le-au păstrat timp de generații întregi, neștiind ce să facă în privința lor, dar apoi, bunica mea, binecuvîntat să-i fie numele, a descoperit un mod de a transforma solzii în fire de țesătură și sfîntul de bunicul meu a supravegheat imensele războaie de țesut care au transformat fibrele în stofe. Acum vedeți cum sclipesc la soare? Stofă de balaur, strigă ea. Stofă de balaur de vînzare. Nu se tocește niciodată.

Lui Jamie îi trebuia cîteva clipe ca să-și limpezească mintea de minciunile pe care tocmai le auzise. Stofă de balaur? Nu se tocește niciodată?

Toate jurămintele cavaleresti făcute se răzvrătiră în el. Cum putea să mintă în asemenea hal? Cum putea să...?

Nu mai pierdu nici o clipă gîndindu-se și dădu pînteni calului, împrăștiind mulțimea.

– Ce...? Începu Axia și apoi scoase un geamăt, cînd văzu despre cine era vorba. Închidem prăvălia, oameni buni. Diavolul a înghițit soarele, le strigă ea lui Roger și lui Tode în spate.

– Vino încoace imediat, îi spuse Jamie strîngînd din dinți.

Un bărbat care stătea lîngă piciorul lui, cu o gîscă dolofană sub braț, își ridică privirea spre el și dădu să spună „Ucigăto...”, dar privirea pe care i-o aruncă Jamie îl făcu să-și țină gura.

– Acum! îi porunci Jamie, Axiei. Coboară din trăsură și lasă bărbatii să se ocupe de ea, zise el apoi întorcîndu-se spre Roger și Tode, știind că

acesta din urmă asculta. Și trăsura ar face bine să se întoarcă imediat în tabără.

Roger încuviință, iar Axia deschise ușa și coborî.

– Ar putea cineva să-l întrebe pe acest om de ce este furios acum? Întrebă ea îngustînd ochii din cauza soarelui și uitîndu-se la cei din jur, fără să-și ridice privirile spre Jamie. Sau poate că îl deranjează simplul fapt că trăiesc și respir?

Jamie nu avea chef să se facă de rîs mai mult în fața locuitorilor aceluia sat și celor care veniseră din împrejurimi.

– Tu de acolo! îi spuse el unui individ mușchiușos. Ridic-o pe cal.

Nici nu avea de gînd să descalece și să se apropie de acei oameni care comparau pictura cu realitatea.

Chipul omului se luminează de parcă i s-ar fi înmînat cheile regatului și, într-o clipă, o apucă pe Axia de sub brațe săltînd-o în șa în fața lui Jamie. Dar, cînd dădu să-i dea drumul, simți vîrfurile ascuțite ale pumnalului lui Jamie chiar sub bărbie.

– Dacă vrei să-ți păstrezi degetele, ai grijă ce atingi cu ele, îi spuse Jamie.

Omul păru pus la punct, dar oamenii, a căror curiozitate fusese deja stîrnită de trăsura și de cuvintele Axiei despre stofa de balaur, găseau că scena era atrăgătoare. Un individ din spate, departe de Jamie, strigă:

– Ucigătorul balaurului!

Iar, în cîteva clipe, toți făcură același lucru.

– Ucigătorul balaurului! Ucigătorul balaurului! Ucigătorul balaurului!

Dînd ochii peste cap, Jamie întoarse calul și porni să iasă din sat. Fu nevoie de ceva efort ca să scape de mulțime și să se îndrepte spre cîmpurile din direcția taberei. Dar nu porni direct într-acolo, căci voia să mai încerce o dată să-i bage mințile în cap acelei tinere.

– Atragi atenția asupra noastră, începu el intenționînd să aștepte să ajungă într-un loc unde puteau să descalece, dar nu putu să mai aștepte. Ce rost mai are o deghizare dacă tu ne dai în spectacol în fața atîtor oameni, făcîndu-ne de rîs?

Ea nu scoase nici un cuvînt.

– N-ai nimic de spus? o întrebă el. N-ai niciodată o explicație pentru lucrurile pe care le faci? Nu gîndești niciodată înainte să faci ceva?

Axia stătea în șa în fața lui, cu ambele picioare de o parte, brațele lui înconjurînd-o pentru a ține hăturile, și toată partea stîngă a ei era lipită de trupul lui. În ciuda faptului că spusese că îl ura pentru tot ce-i făcuse și, mai ales, pentru faptul că nu o recunoscuse ca fiind Diana, se simțea bine, totuși.

– Axia, ce ai de spus în apărarea ta? o întrebă el.

Ea lăsă capul în jos.

– Calule, tu auzi pe cineva vorbind? Nu? Nici eu. Trebuie să fie vîntul printre pomi.

Jamie oftă exasperat.

– Cînd am primit scrisoarea lui Perkin Maidenhall, în care eram întrebat dacă voiam să-i însoțesc fiica, m-am gîndit că era o modalitate ușoară de a cîștiga niște bani, spuse el ca și cum ar fi vorbit cu sine. Dar acum știu că, mai degrabă

aș urmări criminali la munte în Scoția decît să am de-a face cu... cu...

Ca de obicei, nu găsea nici o caracteristică potrivită pentru Axia.

Trase adînc aer în piept pentru a se calma.

– Axia, spuse el pe un ton mai blînd, căci acum, ținînd-o astfel, își amintea că este femeie.

Mai tot timpul îi era greu să-și aducă aminte că era altceva în afară de un drăcușor pus pe pămînt pentru a-l chinui pe el.

– Nu poți să iei trăsura și să dispari cu ea cînd dorești. Tu și verișoara ta sînteți în grija mea. Trebuie să știu unde sînteți și ce faceți în orice moment. Înțelegeți?

Din nou așteptă un răspuns, chiar dacă ar fi fost adresat calului, dar cînd se uită la ea, văzu că adormise. Capul îi era culcat în scobitura umărului său, mîinile îi stăteau în poală și ea adormise rezemată de el.

Și nu era de mirare, își spuse el. Muncea de două ori mai mult ca oricine din grupul lor. Nu că ar fi făcut vreodată ceva pentru el, dar vedea tot ce făcea pentru ceilalți. Și acum, după ce văzuse în interiorul trăsorii ce văzuse nu mai era nevoie să cumpere de mîncare în cursul săptămînii următoare. Poate că Tode avusese dreptate, își spuse el cam fără inimă, și Axia, ei bine, se pricepea la problemele legate de bani.

Totuși, trebuia să-i vorbească despre minciunile îngrozitoare referitoare la „stofa de balaur”.

La cîteva sute de iarzi în față văzu tabăra și știu că ceilalți îi așteptau. Dar era sigur că, în curînd,

Tode și vizitiul aveau să aducă trăsura, pe care Rhys o numea trăsura balaur și, la puțin timp după aceea, aveau să-și continue drumul.

Știind că ar fi trebuit să se ducă la ei cît mai repede, Jamie ieși, totuși, de pe drum și urcă o colină spre un stejar uriaș care oferea o umbră extrem de plăcută. Nu fu simplu, dar reuși să descalece ținînd-o pe Axia în brațe fără să o trezească, după care, ducînd-o ca pe un copil, se așeză la umbra stejarului, ținînd-o ghemuită lîngă el.

Ea dormi aproape o oră în poziția aceea, el ținîndu-i mîna. Pînă acum nu-și dăduse seama cît de micuță era. Poate doar caracterul ei era mare, își spuse el, căci acum, uitîndu-se la mîna ei mică și simțind cum capul nu îi ajungea pînă la bărbie, se simți foarte protector. Într-un fel, în clipa aceea, se simțea de parcă ar fi fost cu adevărat bărbatul pe care ea îl pictase pe pereții trăsorii.

Cuprinzînd-o cu brațele, o trase lîngă el, se rezemă cu capul de copac și ațipi și el.

Cîteva minute mai tîrziu, se trezi speriat.

– la-ți mîinile astea murdare de pe mine! strigă Axia lovindu-l cu cotul în coaste. Crezi că sînt o femeie ușuratică și poți să-ți permiți tot felul de lucruri?

Jamie se uită la ea, pe moment neștiind unde se afla sau ce se petrecea. În ultima vreme se părea că nedumerirea era o stare obișnuită. Devenise un mod de viață încă de cînd escaladase acel zid și o cunoscuse pe acea tîină extraordinară.

Deși încă mai era ghemuită lîngă el, Axia era furioasă pe el, așa cum părea să fie mereu.

– Crezi că sînt o altă Diana? Îl întrebă ea, cu nasul foarte aproape de al lui.

Dacă ar fi fost orice altă femeie și s-ar fi trezit cu ea în poală, ar fi sărutat-o, dar Axia era diferită de orice altă femeie.

Fără pic de ceremonie și fără să scoată un cuvînt, el o împinse pe pămînt și se duse la cal.

La rîndul ei, Axia era derutată. Oare le pipăia pe toate femeile pe care le cunoștea?

– Desfrînatule! spuse ea, totuși, fără veninul pe care îl necesita o asemenea acuzație.

Apoi se ridică și se scutură de praf.

– Nu vreau să... zise ea cînd îl văzu apropiindu-se, dar el îi înconjură mijlocul atît de strîns încît o lăsă fără aer, și o săltă în șa.

Totuși, o ridică puțin cam mult și ea ateriză zdra-văn de pe șaua din piele și lemn exact pe partea cealaltă.

Cînd o auzi gemînd de durere, el zîmbi ușor și încălecă la rîndul său.

Imediat cum calul porni, Axia se rezemă de el la fel ca înainte, ceea ce îl făcu pe Jamie să zîmbească. Și, deși el nu o văzu, și ea zîmbi. Nu credea cu adevărat că era un desfrînat. Își dorea să o sărute.

După un timp, ea zise încet:

– Am putut să aleg între mai multe feluri de cașcaval, așa că am luat din acela tare și alb care-ți place ție cel mai mult.

– Zău? întrebă el încercînd să-și calmeze vocea, dar inima îi tresălta de bucurie.

Era pentru prima oară cînd făcea ceva pentru el. Dar, mai ales conta faptul că ea observase ce anume îi plăcea.

Căută să spună ceva.

– Maidenhall mi-a dat o anumită sumă pentru a o cheltui și cu ce ai cîștigat astăzi, am făcut economie.

Răsucindu-se în brațele lui, ea îl privi.

– Ah, Jamie, aș vrea să ajut la făcutul economiei. Mi-a plăcut să cumpăr și să vînd azi. Ah, a fost atît de amuzant și...

Își coborî privirea.

– Și poate că m-am priceput s-o fac.

El zîmbi deasupra creștetului capului ei.

– Ai fost magnifică.

– Adevărat? Chiar crezi asta?

– Da, cea mai bună. Ești la fel de talentată la vîndut cum ești la desen.

Ea îl privi cu ochii mari.

– Dar nu sînt chiar atît de bună la desen. Sînt sigură că ai văzut alte desene mai bune.

– Niciodată. Nicăieri în lume.

Deschizînd și închizînd gura timp de cîteva clipe, Axia păru să nu știe ce să mai spună, lucru care îi făcu o mare plăcere lui Jamie.

– Am observat că-ți plac migdalele, așa că o să împănerez o rață cu migdale și uite..., zise ea scoțînd din corsaj cîteva rămurele de salvie sălbatică. Am găsit astea și m-am gîndit că or să fie bune la garnitură.

Jamie îi zîmbi.

– O să savurez fiecare înghițitură, zise el cu un glas scăzut.

Pe moment, Axia nu știa ce voise el să spună, dar apoi roși pentru că își dădu seama că se referea la locul de unde scosese ea salvia. Fiind încă roșie la față, întoarse capul și se rezemă iarăși de el.

Cînd începu să se zărească tabăra, ea spuse:

– Pot să încerc să dau o mîna de ajutor la cheltuieli? Îmi place atît de mult să fiu utilă.

– Dacă vrei, zise Jamie. Dar fără minciuni. Fără alte promisiuni de stofe care nu se tocesc nicio-dată. Și fără alte dispariții așa încît să nu știu unde ești. Nici nu-ți închipui ce îngrijorat am fost azi-dimineață cînd m-am trezit și nu te-am văzut acolo.

– Și eu care credeam că o să te bucuri, zise ea. Viața ți-ar fi mult mai ușoară dacă aș cădea într-o groapă și aș rămîne acolo.

El rîse și o strînse în brațe.

– Axia, cred că mi-ai lipsi dacă ai dispărea. Știu că nu-mi faci decît necazuri, dar mi-ai lipsi.

Ea știa că el nu-i putea vedea fața, așa că își permise un zîmbet larg.

– Am napi, morcovi și o bucată imensă de unt. Ah, da, și cepe mici. Și aș putea să jumulesc gîsca să încep să fac o pernă.

– Asta ar fi foarte frumos, spuse el încet cînd intrară în tabără, iar Rhys întinse brațele pentru a o ajuta să descalece. Chiar foarte frumos.

Capitolul 12

Imediat cum o văzu pe Axia stînd pe cal în fața lui Jamie, Frances își dădu seama că lucrurile se schimbaseră între cei doi. Și, firește că acest lucru urma să se întîmple, din moment ce Axia avea un mod al ei de a se purta cu bărbații. Frances nu era sigură, dar bănuia că era vorba de felul în care Axia îi hrănea tot timpul.

– Sînt bărbați, nu porci pe care să-i îngrași ca să-i scoți pe piață, spusese ea de nenumărate ori. Dacă aș fi în locul lor, m-aș teme că nu urmărești decît să pui mîna pe ficatul meu.

Acum, uitîndu-se la Axia care sărea de pe calul lui Jamie, Frances oftă adînc. Călătoria aceea nu era așa cum sperase ea. Cînd acceptase să fie moștenitoarea Maidenhall în locul Axiei, își închipuise că toată lumea avea să știe cine era ea. Astfel, bărbații i-ar fi dat atenție și ea plănuiise să-și aleagă un soț. Poate că nu ar fi fost bine să-l facă să creadă că era moștenitoarea, pentru ca, după ce se căsătoreau, să-i spună că era mai săracă decît el, dar spera că frumusețea ei avea să facă un bărbat să o iubească. Frances știa că, dacă era

să pună mîna pe un soț bun, trebuia să o facă acum, în călătoria aceasta.

Axia știa ce o aștepta la capătul călătoriei, dar Frances nu. În felul ei caracteristic, Axia refuza să se gîndească la apropiata ei căsătorie, dar Frances știa că, undeva în sufletul ei, Axia se gîndea. Cît despre ea, Frances habar nu avea ce îi va rezerva Perkin Maidenhall. Oare avea să o aștepte o scrisoare în care avea să fie anunțată că nu mai era nevoie de ea ca „însoțitoare” a Axiei? Oare avea să fie trimisă înapoi la „familia” ei? Oare avea să fie trimisă la acei oameni pe care întotdeauna i-i descria Axiei ca fiind niște îngeri, dar care, în realitate, îi cereau mereu mai multe lucruri, mai mulți bani, mai mult din orice de pe moșia Maidenhall?

Frances știa că Axia credea că viața ei în „frumoasa închisoare” era cea mai oribilă existență de pe pămînt, dar Axia nu prea știa ce era viața. Era protejată, apărută, nu o cunoscuse niciodată cu adevărat.

Frances, însă, știa ce se întîmpla cu femeile fără avere. Mama ei fusese frumoasă, după spusele tuturor mai frumoasă decît spera Frances să fie vreodată. Dar mama ei se căsătorise din dragoste. Renunțase la o căsătorie cu un bancher prosper, dar bătrîn și plicticos, pentru a se mărita cu un terchea-berchea frumos, care refuza să aibă o ocupație mai mult de cîteva luni. După cinci ani, mama ei nu mai era frumoasă, ci sleită de puteri din cauza nașterilor și cusutului.

Cînd mama ei mai trăia încă, Frances, purtînd haine peticite și uzate, obișnuia să se plimbe pe lîngă locuința bancherului bogat și se întreba cum de putuse mama ei să se mărite cu tatăl ei. Obișnuia să se uite la copiii bancherului îmbrăcați în haine curate și călcate, se uita la jucăriile lor și jurase că nu avea să facă niciodată ce făcuse mama ei. Dacă ea, Frances, avusese norocul de a moșteni frumusețea mamei, avea să o folosească.

A ei fusese ideea de a-i scrie lui Perkin Maidenhall că familia ei se înrudea pe departe cu a lui prin fratele tatălui ei și rugîndu-l să-i ofere o slujbă. Uneori, Frances se gîndea la scrisoarea aceea, amintindu-și cu cîtă grijă o scrisese iar și iar, după care se gîndea cum furase hîrtia de calitate bună de la o tipografie. Îi scrisese că fiica lui trebuia să se simtă foarte singură, din moment ce nimeni nu-i făcea vizite, așa că putea ea, Frances, să se ducă și să-i fie prietenă?

Cînd sosise răspunsul, împreună cu o pungă de bani, nimeni nu fusese mai bucuros decît Frances și familia ei. Sărbătoriră timp de o săptămînă, pînă cînd se cheltuiseră aproape toți banii. Apoi sosise trăsura Maidenhall pentru a o lua și Frances plecase fără nici un fel de regrete.

Așa că, acum, Frances văzuse o modalitate de a scăpa de Axia, de zgîrcitul ei tată, de oribilul Tode și de dependența de averea Maidenhall. Dacă ar fi găsit un bărbat care să se îndrăgostească de ea, s-ar fi măritat cu el. Nu voia unul extrem de bogat sau extrem de frumos, ci unul ca acel bancher pe care îl refuzase mama ei.

Dar cine? Cum? ar fi vrut ea să strige. Cum să cunoască un bărbat potrivit, dacă trecea drept soția lui James Montgomery? Ceea ce, firește, era o glumă. După ce se pomenise acest lucru la începutul călătoriei, nimic nu mai ieșise din povestea aceea. Și, dacă Axia izbutea să scape de sub ochiul lui ager, Frances nu era atît de îndrăzneată.

Astfel că Frances încerca să se gîndească la perspectivele ei. Erau cei doi oameni ai contelui, dar Frances recunoștea semnele sărăciei cînd le vedea. Nu o duceau mult mai bine decît ea. Deci, nu mai rămînea decît contele însuși.

Care, bineînțeles, nu avea ochi decît pentru Axia.

Lua-o-ar naiba! își spuse ea. Axia nu avea nici cea mai mică idee de felul cum o priveau bărbații. Era atît de ignorantă, încît credea că se uitau la ea pentru că era legendara moștenitoare Maidenhall, dar adevărul era că ceea ce îi lipsea în frumusețe, Axia compensa prin vitalitate. Datorită faptului că fusese închisă toată viața, Axia habar nu avea cum să se poarte. Ar fi putut să le servească masa trimișilor tatălui ei și într-un hambar.

Axia nu știa nimic despre titluri, de aceea nu știa cu cît respect trebuia tratat un nobil. Cu doi ani în urmă, un duce bătrîn și ramolit ceruse permisiunea să intre pe moșie. Zicea că auzise vorbindu-se atîta despre acea moștenitoare, încît voia să o vadă cu ochii lui. Axia l-a pus să jumulească penele de pe piepturile unor gîște gălăgioase, iar, mai tîrziu, i-a arătat un desen în care era înfățișat el cu gîștele. Bătrînul plecase jurîndu-se că niciodată nu

petrecuse o după-amiază mai plăcută. Anul următor, cînd au aflat că a murit, Axia a plîns.

Așa că acum Frances nu se mira deloc că James Montgomery o privea pe Axia fascinat. Însă ceea ce o mira era felul în care îl privea Axia pe el. Și felul în care Tode îi privea pe amîndoi. Ceva se petrecea, într-adevăr, și Frances ar fi vrut tare mult să afle ce anume.

Dragoste, își spuse ea cu dezgust. Acela era cuvîntul-cheie. Nu avea nici o îndoială că ceea ce se întîmpla era începutul unei iubiri, acel lucru stupid și inutil despre care vorbea toată lumea, dar de care nu avea nimeni nevoie. Dragostea îi adusese numai necazuri mamei ei. Dragostea era...

Dragostea avea să fie blestemul Axiei dacă nu avea grijă, își spuse Frances. Ce s-ar fi întîmplat dacă s-ar fi împotrivit dorinței tatălui ei și ar fi dorit să se mărite cu un conte sărăcit? Tatăl ei ar fi dezmoștenit-o, fără îndoială, și desigur că acel conte ar fi părăsit-o. Și, atunci ce s-ar fi ales de Axia? Verișoara ei era drăguță, dar ca să te poți mărita fără zestre era nevoie să fii foarte frumoasă. Dacă Axia ar fi fost săracă, Frances era sigură că nu ar fi putut să se mărite.

Poate ar trebui s-o salvez, își spuse ea. Să o salvez de sine. Dacă i-l iau pe James Montgomery, Axia n-o să mai fie în pericolul de a-și supăra tatăl, și de a fi dezmoștenită.

Și, dacă m-aș mărita cu contele, aș fi Lady Frances, își spuse ea apoi zîmbind. Surorile mele ar crăpa de invidie.

Bineînțeles, mai era și faptul că Lord James spusese că era sărac. De aceea acceptase acea sarcină. Dar cum putea fi sărac un bărbat cu titlu? În plus, avea multe rude bogate care erau foarte dispuse să-l ajute. Văzuse acest lucru când el le trimisese un mesaj acelor rude, care îi trimisese în schimb oameni cu armuri și arme pentru a păzi trăsurile Maidenhall.

În comparație cu celelalte perspective ale ei, James Montgomery era bogat. Era bogat și se părea că era singurul bărbat pe care avea să-l întâlnească ea. Păcat că era atât de frumos. Frances descoperise că un bărbat era cu atât mai ușor de fermecat cu cât era mai urât.

Frances se uită la Axia și făcu ochii mici, încercînd să-și facă un plan. Pînă la sfîrșitul călătoriei trebuia să devină soția lui James Montgomery. Indiferent ce ar fi trebuit să facă; scopul trebuia îndeplinit cu orice preț. Și, într-o bună zi, Axia avea să-i mulțumească.

Axia rearanja interiorul uneia din trăsurile acelea oribile și incomode. Dacă regina Angliei putea călători în voie prin țară, moștenitoarea Maidenhall de ce nu putea să facă același lucru? Răspunsul era, firește, că Perkin Maidenhall era prea zgîrcit pentru a-și permite să angajeze suficienți paznici, așa încît unica lui fiică era nevoită să străbată țara dîndu-se drept fiica unui negustor anonim. Dar Axia părea să se distreze de minune. Exact ca tatălui ei, îi plăcea foarte mult să cîștige bani.

Frances se ridică și își scutură fusta de praf. Pe de altă parte, ea nu putea suferi să călătorească în

acele trăsurile. Cînd avea să fie Lady Frances Montgomery, avea să aibă o trăsură cu banchete îmbrăcate în catifea și o duzină de servitori. Avea să aibă...

– Ce mai pui la cale?

Frances tresări cînd auzi acea șoaptă la ureche. Nu era nevoie să se întoarcă pentru a-și da seama că era vorba de Tode, acel omuleț odios.

– Cred că pot s-o salvez pe Axia de ea însăși, spuse ea, după care ridică nasul în vînt și se depărtă de el.

Lasă-l să se gîndească la asta, își spuse ea. Lasă-l să stea cu scumpa lui Axia și să se chinuie să priceapă ce am de gînd.

Porni zîmbind spre Jamie.

– N-ai vrea să te plimbi puțin cu mine? o întrebă Jamie pe Frances, întinzînd brațul. E o seară atît de minunată.

Luîndu-l de braț, Frances porni împreună cu el pe drumul pe marginea căruia își instalaseră tabăra.

Dîndu-și toată silința să închege o conversație, el spuse:

– Peste cîteva zile o să stăm într-o casă. Cu paturi.

Francez zîmbi.

– Mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea să mănînc și altceva în afară de ce se poate găti la foc în aer liber, zise ea strîmbîndu-se.

– Axia se descurcă bine, nu crezi? N-am știut că migdalele pot avea un gust atât de bun, zise Jamie zîmbind cînd își aminti.

Frances îl privi printre gene, lumina slabă a zilei care trecea făcînd-o să pară deosebit de frumoasă.

– Te plimbi cu mine și vorbești despre altă femeie?

– Păi, nu, bănuiesc că nu, zise Jamie, dar habar nu avea ce altceva să spună.

Merse în liniște timp de cîteva minute, cînd, deodată, Frances izbucni în rîs.

Jamie se întoarse nedumerit, cu un zîmbet deja pregătit.

– Semănăm, nu crezi? zise ea.

– Sînt sigur, dar în ce fel?

– Ia spune-mi, James Montgomery, a trebuit vreodată să-i faci curte unei femei? Adică, a trebuit vreodată să te chinui să atragi atenția unei femei? Flori? Poeme?

Jamie lăsă capul în jos.

– De fapt... spuse el ezitînd.

– Nici eu, spuse Frances. N-a trebuit decît să stau și ei au venit la mine. Au fost bărbați care s-au bătut între ei pentru privilegiul de a sta lîngă mine. Băieți care se întreceau care mai de care să li se permită să-mi ofere un potir cu cidru, spuse ea ridicîndu-și privirea. Fără îndoială că la fel ai pățit și tu.

El rîse ușor și se uită la ea.

– Recunosc că mi-a fost ușor pînă... de curînd.

Frances îl privi încruntată.

– Cred că ar fi timpul ca noi doi să discutăm afaceri.

Dar mintea lui Jamie era la „de curînd”. Oare existase și o vreme cînd nu o cunoscuse pe Axia? Fusesse prima zi, cu trupul ei sub al lui, ziua cînd o pusese pe genunchi, cînd ea îl atacase și îi învinețise un ochi, trăsura pictată, Axia dormind în fața lui în șa, mai tîrziu cu capul în poala lui și...

– ... și să facem planuri de căsătorie. Poate ar trebui s-o facem în taină și abia pe urmă să le spunem tatălui meu și...

– Căsătorie? întrebă Jamie nedumerit, fiindcă nu auzise prima parte a frazei.

Frances bătu din gene.

– Credeam că vrei aurul Maidenhall. Moștenirea mea.

– Păi...

Nu-i plăcea să audă acel lucru rostit așa direct.

– E în regulă, spuse ea lipindu-se cu sîinii de brațul lui, dar apoi, văzînd că el era cu mintea în altă parte, îi dădu drumul brusc și, acoperindu-și fața, începu să plîngă. Ah, James, nici măcar n-ai idee ce mă așteaptă. Tata mi-a ales un bărbat oribil. Nu voi avea parte de dragoste niciodată și nici de copii, știu asta. Am fost prizonieră încă de cînd aveam trei săptămîni și voi continua să fiu și după ce mă voi mărita. Ah, cum să suport așa ceva?

Jamie făcu și cu ea ce făcea întotdeauna cu femeile care plîngeau: o strînse în brațe și îi mîngîie spatele pentru a o alina.

– Știu că Axia a spus din răutate că sperai să te însori cu mine, dar acest lucru era un răspuns la rugile mele. Am visat că tata îmi va trimite un bărbat frumos și încântător și că am putea... Nu, nu îndrăznesc să rostesc asta cu glas tare.

– Spune-mi, șopti el, temîndu-se că știa deja răspunsul.

– Că acest bărbat mă va salva de la această căsătorie oribilă care știu că va fi mai cumplită decît închisoarea în care am trăit pînă acum.

– Tatăl tău a avut încredere în mine. El...

– Și familia ta? Întrebă Frances. E ca a Axiei de săracă? Le e cald iarna? Ce fel de mîncare mănîncă?

Jamie înghiți în sec, amintindu-și ce spusese Berengaria de lintea muceziță, de visul ei să aibă căldură. În ultima vreme, timpul petrecut cu Axia îl făcuse să înceapă să uite de datoriile și responsabilitățile pe care le avea, dar acum Frances îl privi rugător.

– Am putea să ne căsătorim în taină. Dacă o să fim deja căsătoriți, tata n-o să mai poată face nimic. Nu ne poate anula căsătoria.

– Dar...

Jamie nu voia să spună nimic, dar dacă Maidenhall s-ar fi supărat atît de tare încît ar fi dezmoștenit-o?

Zîbind, ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile, Frances zise:

– Oamenii sînt atît de fermecați de bogăția tatălui meu încît uită că mama a fost unica fiică a unui om foarte bogat. Dacă tata nu-mi dă nimic, tot

am moșia bunicului meu, pămînt, case, un castel, două. Am și un venit al meu considerabil, spuse ea zîbindu-i. Și nu cred că tatăl meu negustor va fi dezamăgit dacă mă mărit cu un conte care poartă numele străvechi de Montgomery.

– Probabil că nu, zise Jamie absent.

Ea îl privi și lacrimile tocmai stăteau să-i cadă de pe gene.

– O să mă salvezi, nu? De dragul meu? De dragul familiei tale?

Jamie o apucă de umeri cu fermitate și o ținu la o distanță de un braț.

– O să fac tot ce-mi va sta în putință să... să te salvez, dar onoarea mă forțează să-i cer permisiunea tatălui tău. Nu pot să fac asta în taină. Trebuie să-și dea asentimentul.

Frances întoarse capul pentru ca el să nu-i vadă fața. Cel mai important lucru era ca tatăl Axiei să nu afle de căsătoria lor.

– Puțin îmi pasă de asentimentul lui. M-a ținut izolată toată viața. M-ar vinde oricărui bărbat care ar avea banii necesari. Oare nu merit să am și eu parte de fericire la fel ca toată lumea?

– Nu vorbi așa de tatăl tău. Nu...

Jamie știa că ceea ce era în neregulă cu el era faptul că părea să nu poată gîndi logic. Căsătoria reprezenta o hotărîre extrem de importantă și nu putea fi luată așa cu una cu două. Dacă supăra pe cineva atît de bogat ca Maidenhall, ce se întîmpla cu familia lui? Trebuie să se gîndească la ei.

– Voi...

– Nu mă placi, spuse Frances bosumflîndu-se. Nu mă placi deloc.

– Firește că te plac, spuse Jamie, dar pînă și el știa că este total neconvingător.

Adevărul era că nu prea se gîndise la Frances în nici un fel.

– Cred că înțeleg, spuse ea cu răceală. Totdeauna a fost așa. Eu sînt, în definitiv moștenitoarea Maidenhall și asta tinde să-i sperie pe bărbați. Nici unul nu mă poate iubi pentru mine însămi. Vor numai banii. Axia e cea care îi face pe bărbați s-o iubească. Uită-te la Tode, oribil cum e. O iubește. Prietenul tău, Rhys, nu-și poate lua ochii de la ea. Pînă și Thomas se gîndește la ea. Numai pe mine nu mă vād bărbații din cauza aurului. Axia are dreptate: eu nu sînt om, sînt aurul tatălui meu.

Spunînd acestea, porni înapoi spre tabără, dar Jamie o apucă de braț. Joby spusese întotdeauna că o femeie nu trebuia decît să-i povestească ceva trist ca el să se înmoaie imediat.

– Frances, zise el cu blîndețe, nu-i așa. Ești o femeie foarte simpatcă. Orice bărbat ar fi fericit să te aibă de soție.

– Ah, Jamie, exclamă ea și i se aruncă de gît. Știam eu că mă iubești. Știam eu. O să fiu cea mai bună soție din lume. Iar familia ta va avea căldură, mîncare și tot ce pot cumpăra mai bun banii familiei Maidenhall. Ai să vezi. Vei fi cel mai fericit bărbat de pe pămînt.

Desprinzîndu-se de el, ea îi luă mîna.

– Vino, hai să le povestim și celorlalți, spuse ea și în ochi îi apăru un licăr cînd îi veni ideea aceea.

Da, și trebuie să-i scrii tatei. Îi voi scrie și eu. Vom pune scrisorile la un loc și le vom trimite ou același mesager. Sînt sigură că tata va fi de acord, din moment ce îi va plăcea ca fiica lui să aibă titlul de Lady. Hai, hai, nu ezita, spuse ea și apoi îl privi. S-a întîmplat ceva? Nu asta voiai? Vei fi căsătorit cu moștenitoarea Maidenhall. Spune-mi, te rog, că nu asta voiai.

– Da, murmură el. Asta trebuie să fac. De asta are nevoie familia mea.

Desfăcînd brațele, Frances se învîrți.

– Sînt cea mai fericită ființă de pe pămînt. Și tu? Tu nu ești fericit?

– Ah, ba da, zise el, foarte, foarte fericit. Cu adevărat fericit.

Dar în glasul lui nu se simțea decît o resemnare plină de tristețe.

– Haide, zise el apoi încet, trebuie să ne întoarcem la ceilalți.

– Da, trebuie să le spunem, zise Frances fericită, după care făcu o pauză. Dar, Jamie, dragul meu, hai să nu spunem nimic de scrisorile pe care le vom trimite tatălui meu. Axia va... Ei bine, știi cum e ea. Vom spune doar că ne vom căsători în taină. Ești de acord?

– Da, firește, spuse el și oftă, pornind în urma ei pe potecă înapoi spre tabără.

Scumpele mele surori.

Toate visele voastre s-ar putea să devină realitate. Se pare că mă voi căsători cu moștenitoarea Maidenhall. Nu, să nu credeți că e

vorba de dragoste, pentru că nu e. Frances trebuie salvată. Ea are nevoie de protecție și noi avem nevoie de un acoperiș nou. Nu așa se aranjează cele mai bune căsătorii?

Totuși, nu cred că această căsătorie va avea loc, deoarece eu insist să-i cerem permisiunea tatălui ei. Din moment ce el a făcut deja niște aranjamente privind căsătoria fiicei lui, nu văd cum ar putea fi de acord. Dar Frances e de părere că ne va da permisiunea; după aceea va trebui să ne căsătorim imediat.

O să vă anunț ce se va mai întâmpla.

Vă mai amintiți de Axia de care v-am povestit? Se dovedește a fi chiar utilă, cumpărând și vânzând pe oriunde mergem. Deși a spus niște minciuni gogonate, dar extrem de amuzante, ca să vîndă marfa, a reușit să dea o trăsură întreagă de țesături pe monede și animale. Apoi a dat o parte din animale unui negustor de provincie pentru o sută de perechi de pantofi și a folosit monedele pentru a cumpăra o mie de nasturi de la o văduvă care se întorcea de la înmormîntarea soțului ei. După aceea, ne-a pus pe toți, în afară de moștenitoare, bineînțeles, să coasem nasturii pe pantofi și a doua zi i-a vîndut la un preț dublu față de cel cu care îi cumpărase.

Rhys zice că, într-o săptămînă, ea a triplat valoarea stofelor inițiale și susține rîzînd că, într-o lună ar putea să-și cumpere o casă. Mă tem, însă, că Rhys ar putea să fie îndrăgostit de ea. La fel și Thomas.

Cu toate acestea, grație comerțului făcut de ea, n-am mai cheltuit de cîteva zile din banii trimiși de Maidenhall.

Vom sta cîteva zile la Lachlan Taversham ca să așteptăm sosirea trăsurilor Maidenhall și scrisoarea de la tatăl lui Frances, așa că îmi puteți scrie acolo.

Pentru voi, toată dragostea și rugăciunile mele.

Fratele vostru iubitor,
James.

P.S. Îmi pare rău, dar pieptarul din mătase purpurie a fost distrus cînd Axia i-a dat foc și mie și lui, dar nu vă faceți griji, că arsurile s-au vindecat repede.

– Ei bine? Își întrebă Joby sora. Ce părere mai ai acum? Sînt sigură că se va însura cu moștenitoarea. Sînt la fel de sigură că Perkin Maidenhall va fi încîntat să-și lase fiica să se mărite cu Jamie. În definitiv e conte.

– Nu sînt chiar atît de sigură, spuse Berengaria inhalînd parfumul florilor din micuța grădină aflată în spatele castelului. Crezi că, dacă acest om bogat și-ar fi oferit fiica lui Jamie, fratele nostru ar fi refuzat mîna moștenitoarei Maidenhall? Ar fi făcut vreun bărbat așa? Deci, există unele motive ascunse pentru care i-o oferă fiului unui negustor bogat, din moment ce există mulți bărbați cu titluri, dar sărăciți, care ar fi luat-o.

– E adevărat, zise Joby gînditoare, dar nevrînd să se mai gîndească la asta. Ce părere ai despre această Axia?

Berengaria ezită înainte să răspundă.

– Cred că e cea mai interesantă persoană de care am auzit vreodată.

– Interesantă?! Îmi închipui că femeia aceea care se întorcea de la înmormîntarea soțului ei n-a găsit-o deloc „interesantă”. E de mirare că nu i-a venit nimeni de hac pînă acum.

– Pe de altă parte, ce era să facă femeia aceea cu o mie de nasturi? Poate c-a zis mersi că a dat de cineva atît de prost încît să-i cumpere.

Joby încetă să se mai plimbe și se uită la Berengaria. Dintr-un anume motiv, rolurile lor păreau să se fi inversat. De obicei, Joby era cea cinică și neîncrezătoare, acum însă, Berengaria era cea care cobora durerea la nivelul banilor. Nu știa de ce, dar era ceva în legătură cu Axia ce lui Joby nu-i plăcea.

– Of, Joby, tu nu ești niciodată romantică? o întrebă Berengaria oftînd. Ți-e teamă că fratele nostru drag, care e foarte romantic, se va îndrăgosti de săraca Axia și noi nu vom avea niciodată suficientă mîncare.

– După părerea ta, e deja îndrăgostit de ea, bombăni Joby. Dar ce-ai vrut să zici cînd ai spus că fratele nostru drag e foarte romantic? Romantismul a făcut din el un soldat atît de bun?

– Bineînțeles.

– Ești nebună! Ce e romantic în a ucide și a mutila?

– Știi foarte bine că lui Jamie nu-i plac lucrurile astea. Ceea ce îi place lui e sentimentul de onoare,

dreptate și de luptă pentru ca binele să învingă răul.

– Așa e, dar ce legătură are asta cu Axia? Eu cred că ne înnebunește fratele. A zis că i-a dat foc, spuse ea făcînd ochii mici. Mie mi-ar plăcea să-i dau eu foc ei.

Berengaria privi în depărtare fără să vadă.

– Îmi culegi niște flori de cireș? După cum miros s-ar părea că o să avem o recoltă bună anul ăsta.

Joby luă pumnalul și tăie cîteva ramuri din cireșul cel mai apropiat.

– Ce îi vom scrie fratelui nostru?

– Adică, ce îi vom scrie ca să-l facem să se îndrăgostească de acea femeie bogată cu care spune că s-ar putea să se căsătorească, recunoscînd, în același timp, că nu vrea de la ea decît un acoperiș nou?

– Exact. Doar nu crezi că simțul onoarei se va extinde pînă la a-l face să se căsătorească numai din dragoste, nu? Sîntem prea săraci ca să ne gîndim la dragoste.

– Și are prea multe poveri, spuse Berengaria cu amărăciune. Mama și cu mine sîntem...

– Și cu mine, zise Joby. Aș vrea să fiu ca regina și să nu mă mărit niciodată!

– Ei bine, eu aș vrea să fiu ca regina albinelor și să am o mie de copii, care să mă tragă de fuste și să mă îmbrățișeze.

Joby rîse ușor.

– Henry Oliver așteaptă. O să-ți ofere...

– O să plătești pentru asta, zise Berengaria repezindu-se spre sora ei.

Capitolul 13

Ploua intens de câteva zile. Rîurile erau umflate, iar drumurile, care erau deja proaste, erau niște smîrcuri ce sugeau picioarele cailor, umplînd roțile de noroi, încît acestea se învîrteau cu greu.

Jamie știa că se autocompătimea privind marea responsabilitate pe care și-o asumase cu deplasarea echipajelor în acele condiții îngrozitoare. Își luase în cîrcă sarcina. Să aibă grijă de trăsură și de oamenii care se ciondăneau între ei. El fusese întotdeauna soldat, un frate mai mic fără dreptul la moștenire, titlu sau avere, așa încît trebuia să-și croiască singur drum prin lume cu profesia de militar pe care și-o alesese.

Dar nu exista nici o avere, nu? Își spuse el făcîndu-și calul să se oprească din nou. Ploaia cădea cu atîta forță, încît abia de puteau să vadă și nu auzeau nimic în afară de ropotul apei care se abătea asupra pămîntului.

Descălecînd, se duse prin noroi pînă la trăsura care se împotmolise iarăși. Nămolul îi ajungea pînă la glezne; i se părea că e acoperit de o mizerie udă și rece. Bineînțeles că știa că adevărata lui problemă nu o reprezenta ploaia, ci Axia. Uneori avea

impresia că, înainte să o cunoască, nu avusese absolut nici o problemă în viață. Ce era lupta între viață și moarte pe lîngă ce trăise el de cînd o cunoscuse?

Exact cînd credea că deveniseră prieteni, totul se schimbase într-o... Înainte să o poată opri, Frances se dusesse la foc și anunțase în gura mare că ea și Jamie urmau să se căsătorească. Jamie avea impresia că nu va putea uita vreodată expresia de pe chipul Axiei. Trădare, jignire, neîncredere, toate i se citiseră în ochi timp de o clipă, după care se întorsese și încetase să-i mai vorbească. De atunci el încercase de două ori să o abordeze, să-i explice că nu era un om liber, că, pentru el, căsătoria era o afacere și că nu își putea asculta inima. Căci, dacă ar fi fost să-și asculte inima... Dar Axia refuzase să-l asculte. De fiecare dată se smulsese din mîna lui și nu voise să-i vorbească. Iar, mai tîrziu, cînd se gîndi la inima lui și la datoria pe care o avea față de familia sa, el își spusese că, probabil, era mai bine că Axia nu-i vorbea. Însă, două zile mai tîrziu, cînd ea i-a informat pe toți că, dintr-un accident, restul roții de cașcaval se rostogolise cumva și căzuse din trăsură, lui i-a venit să plîngă.

Starea de spirit i se schimbase și mai mult în rău, cînd, în dimineața aceea, Axia îi dăruise lui Rhys o pernă umplută cu fulgi de gîscă, pe care o păstrase pentru Jamie.

Așa că, peste câteva ceasuri, cu voia lui Dumnezeu, aveau să ajungă la locuința prietenului său și fostului său camarad de arme, Lachlan

Teversham, unde aveau să găsească paturi uscate, mâncare caldă și poate că aveau să se simtă cu toții mai bine.

Jamie abia putea vedea prin perdeaua de ploaie, trăsura balaur, așa cum insista toată lumea să i se spună, înaintînd cu greu în fața lor. Din porunca lui, cele două femei călătoreau în ea, căci era mai ușoară și avea mai multe șanse să avanseze fără probleme. Cealaltă trăsură, plină cu corturi și piesele de mobilier pe care le aveau, avea tendința să se împotmolească adesea.

Nu îi trebui decît o secundă ca să-și dea seama că trebuia să o împingă. Rhys și Thomas, afurisiții! călătoreau amîndoi pe lîngă cealaltă trăsură, astfel încît nu erau decît el, vizitiul și Tode, înăuntru, care puteau încerca să o despotmolească.

La început, Jamie studie roata cu atîta atenție încît nu îl auzi pe Tode strigînd de lîngă el.

– Pietre! Pune pietre sub roți. Crengi. Orice.

Jamie încuviință. Bineînțeles. Mintea îi era atît de preocupată de problemele personale, încît nu se mai putea gîndi nici la cele mai simple lucruri. George se duse în față, încercînd să calmeze caii agitați din cauza fulgerelor care spintecau cerul în jurul lor, în vreme ce Jamie și Tode încercau să găsească ceva pentru a pune sub roată.

– Poți să împingi? îi strigă Jamie lui Tode și îl văzu încuviințînd.

Apa îi șiroia pe față, îi picura de pe nas și se scurgea de-a lungul cicatricilor care îi brăzdau chipul.

După ce îl alertă pe vizitiu, Jamie își propti umărul de o parte a trăsorii și Tode îi urmă exemplul, fixîndu-și picioarele scurte în nămol.

– Gata? strigă Jamie, iar cînd auziră biciul lui George plesnind, împinseră.

Nu era ușor să-ți menții echilibrul în mocirla aceea, astfel că tot alunecau, dar Jamie văzu că trăsura mai avea puțin și era eliberată.

– Încă o dată! strigă el. Mai tare! Cu mai multă forță!

Exact cînd trăsura mai avea puțin și se despotmolea, Jamie se prăbuși pe spate cu povara unui trup de femeie de vreo cincizeci de kilograme și furioasă, pe piept.

– Nu poate! Nu poate! îi strigă Axia lui Jamie lovindu-l peste față și piept.

Jamie ridică brațele încercînd să se apere; sub el, nămolul îl trăgea ca un imens monstru marin care voia să-l devoreze. Rhys fu cel care o apucă de mijloc și o trase de pe Jamie.

Acesta era atît de împotmolit în nămol încît trebui să se țină de roată ca să se poată ridica.

– Ce-a apucat-o? strigă el ștergîndu-și noroiul de pe față.

Continuînd să o țină pe Axia, care se zbătea, Rhys ridică din umeri.

– Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! strigă Axia cît putu de tare, chinuindu-se să scape din mîinile lui Rhys.

După ce se pregăti pentru atac, Jamie îi făcu semn să-i dea drumul.

Dar, imediat cum se eliberă, Axia nu se năpusti asupra lui Jamie, ci o rupse la fugă prin nămol, cu fustele aruncate pe braț, spre Tode, care era prăbușit lângă partea din spate a trăsurii. Atingându-i fața distrusă și încercînd să i-o șteargă de apă, Axia îl privi cu atenție, dar Tode nu dădea nici un semn de viață așa cum stătea ghemuit și cu ochii închiși.

– Uite ce ai făcut! îi strigă ea lui Jamie. Să te ardă focurile iadului! Ajută-mă, îi spuse ea apoi lui Rhys. Trebuie să-l urcăm în trăsură.

Atît Rhys cît și Jamie înaintară, dar Axia îl opri pe acesta din urmă și îi aruncă o privire care îl făcu să rămînă pe loc.

Se iubesc, își spuse Jamie brusc. De aceea e atît de protectoare față de el. De aceea nu lasă alți oameni pe lângă ea. Se iubesc!

Acum furia îi dădu mai multă energie, iar cînd Rhys ieși din trăsură, Jamie îi strigă vizitiului și cei doi împinseră. Deodată, Jamie părea să aibă forța lui Hercule și, chiar cînd trăsura se despotmoli, el continuă să împingă.

Cînd Rhys îi puse o mîină pe umăr, Jamie îl ignoră și împinse mai departe. Sub ploaie și noroi, el asuda. Fu nevoie de toată forța lui Rhys pentru a-l desprinde de trăsură. Iar cînd Jamie se întoarse spre prietenul său, expresia de pe chipul lui îl făcu pe Rhys să se dea înapoi. Fără să schimbe un singur cuvînt între ei, Rhys încălecă și porni spre cealaltă trăsură.

Jamie, prea furios pentru a vorbi, prea furios pentru a se gîndi de ce era furios, încălecă și el și

călări pe lângă trăsură pînă cînd ajunseră la porțile casei lui Lachlan și, odată ce trecu de ele, se trezi îmbrățișat cu căldură de către prietenul său.

– Jamie, băiete, spuse Lachlan Teversham luîndu-l pe după umeri cu brațul său mare.

Lachlan era un bărbat înalt și solid, cu o claie de păr castaniu-roșcat și niște sprîncene stufoase. Așa cum știa Jamie, omul acela putea să împrăstie groaza pe cîmpul de luptă și să sădească spaima în sufletele altora prin simpla lui prezență.

Dar, în ciuda staturii lui și, uneori, a atitudinii lui severe, Lachlan nu părea niciodată să sperie femeile. Așa cum îi spusese o femeie lui Jamie odată.

– Cine ar putea să se teamă de un bărbat cu o gură ca a lui?

– Tu ești? întrebă Lachlan ștergînd o porțiune din fața lui Jamie, dar acesta nu avea chef de rîs.

Se depărtă de Lachlan furios și se duse la trăsuri.

– Duceți-le la adăpost! le strigă el vizitiilor. Și tu, băiete, ocupă-te de cai. O să regreti dacă descopăr că n-au fost bine îngrijiți.

Stînd în ploaie și arătînd ca zeul Norse din vechime, Lachlan se uită la Jamie uimit. Îl cunoștea de mulți ani și nu fusese niciodată nepolitic.

Descălecînd, Thomas își șterse apa de pe față, după care arătă din cap spre trăsura pictată din care Frances tocmai era ajutată să coboare. O pînză cerată imensă i se întinse deasupra în încercarea de a o feri de ploaie, dar nu înainte ca Lachlan să-i vadă chipul superb. Acesta se uită la

Thomas întrebător, spunînd parcă: „Din cauza ei e Jamie așa?”

Thomas, care îl cunoștea pe Lachlan de ani de zile, se aplecă și spuse:

– Două femei.

Atunci, Lachlan dădu capul pe spate și izbucni într-un hohot de rîs, căci înțelese că nu era nimic în neregulă cu tînărul său prieten. Nu și-ar fi închipuit niciodată că Jamie, cu un chip ca al lui, ar fi putut să aibă vreodată probleme cu femeile.

– Fir-ar să fie! strigă Jamie uitîndu-se în trăsura și văzînd că Axia și... și iubitul ei, fu cît pe ce să scuipe cînd se gîndi, dispăruseră. Unde sînt? strigă el la un băiețandru care încerca să ducă la adăpost caii.

Firește că acesta habar nu avea la ce se referea Jamie și se dădu repede la o parte din calea monstrului furios și plin de noroi.

Jamie se întoarse iarăși la Lachlan.

– I-ai văzut? O fată cu un bărbat foarte scund și...

Cum putea să-l descrie pe Tode?

Își dădu seama că Lachlan nu știa despre ce era vorba.

Nu voia să fie văzut, își spuse Jamie deodată și avu o bănuială cu privire la locul unde se afla Tode, căci Jamie cunoștea bine casa lui Lachlan.

– Ai grijă de astea, îi strigă el lui Rhys arătînd spre trăsuri, după care înșfăcă un felinar din mîna băiatului și o luă la fugă spre grajduri.

Dacă cineva voia să se ascundă, acolo s-ar fi dus. Nu și-l închipuia pe Tode intrînd în casa puternic luminată a lui Lachlan.

Alergînd cu felinarul ridicat, Jamie trecu de la o boxă la alta, aruncînd o privire în fiecare. Nu știa sigur ce avea să facă în clipa în care îi găsea, dar știa că era răspunzător pentru ea și că avea tot dreptul să...

În capătul grajdului era o veche încăpere folosită de multă vreme ca magazie și, chiar cînd vru să plece, Jamie zări o lumină slabă pe sub ușă.

Deschise furios și, spre groaza și neîncrederea lui, o văzu pe Axia dezbrăcîndu-l pe Tode!

Primul lui impuls fu să o azvîrle în partea cealaltă a încăperii și să-l omoare pe Tode, poate. Dar Axia își întoarse chipul răvășit spre el, chipul, nu al unei amante, ci al unei persoane care se temea foarte mult, care era aproape îngrozită.

– Ajută-mă, ajută-mă, șopti ea cu o voce tremurătoare.

Jamie se calmă într-o clipă. Lăsînd felinarul jos, se duse spre ea.

– Ce pot să fac? Sînt al tău.

– Picioarele lui, izbuti ea să șoptească de parcă vorbele ar fi fost atît de tulburătoare încît nu le putea rosti.

Tode stătea întins pe o grămadă de paie și păтури murdare, cu capul întors pe o parte, așa încît i se vedea numai partea nevătămată a feței, iar Jamie văzu că era alb ca varul.

– Mă duc să chem pe cineva să-l ajute...

– Nu! zise Axia apucându-l de braț cu ambele mâini. Te rog, zise ea apoi cu lacrimi în ochi.

Era udă learcă, părul îi era lipit de cap, rochia udă și el știa că îi era frig și foame și era obosită, dar nu părea să fie conștientă de aceste lucruri.

– E mîndru și nu-i place să fie văzut. Înțelege?

Jamie era sigur că nimeni nu înțelegea mîndria mai bine ca el.

– Ce vrei să fac?

Fără să piardă timpul, Axia se întoarse spre prietenul ei.

– Are dureri. Are dureri foarte mari. Ajută-mă să-l dezbrac ca să se usuce și să-i fie cald. Scoate-i hainele.

– Bine, spuse Jamie și se apucă să-i scoată pantalonii lui Tode, dar erau uzi și se lipeau de piele, așa că își scoase pumnalul și îi tăie, dezvelindu-i picioarele. Jamie văzuse oameni mutilați pe cîmpul de luptă și credea că se călise, dar niciodată nu văzuse ceva ca picioarele lui Tode. Erau ca o carne vie și brăzdate de cicatrici mari și mici. Iar sub piele, oasele păreau să fi fost rupte și reasezate în unghiuri ciudate. Cum de putea să meargă? Și, dacă mergea, cum de suporta durerea pe care i-o provoca fiecare pas?

Cînd se uită la Axia, Jamie văzu că ținea în mînă o sticlă cu un lichid închis la culoare.

– Pune-ți puțin pe mâini și masează-i picioarele. Repede!

Chiar în clipa în care ea îi turna în palme, Jamie simți căldura uleiului. Picioarele lui Tode erau reci

ca gheața. Uitîndu-se la Axia, văzu cît era de îngrozită.

– Dă-mi-o mie, zise el luîndu-i sticla.

Știa cîte ceva despre frig de cînd petrecuse un timp cu rudele lui din Scoția. O vară scoțiană putea fi mai rece decît o iarnă englezească.

Mîinile lui erau mari și mai puternice decît ale ei și folosi acel lichid din belșug frecîndu-i pielea rece a lui Tode.

– Du-te în grajd, la calul meu, și caută în traistele șeii. Sînt haine uscate acolo. Adu-le. Nu mai sta pe gînduri! Dacă te vede cineva, spune-le că sînt pentru mine. Și adu și sticla din săculețul pe care o să-l vezi.

Ea dădu din cap și ieși din mica încăpere de piatră, ducîndu-se în grajd, unde găsi repede calul lui Jamie și șaua atîrnată într-un suport de lemn din perete. Nu îi trebuiră decît cîteva minute ca să ia hainele, lîină englezească de bună calitate, și apoi sticla argintie. Ținîndu-le puțin mai departe de ea ca să nu se ude de la propriile ei haine, dădu fuga înapoi, dar cuvintele unui băiat de la grajduri, care era ascuns de peretele unei boxe, o opriră.

– Am auzit că e moștenitoarea Maidenhall, spuse băiatul încet. Trebuie să fie secret, dar știe toată lumea.

– Tare aș vrea să pun mîna pe ea. Îți închipui tot aurul ăla! Poți să ai tot ce ți-ai dorit vreodată.

– Vrei să o ceri în căsătorie?

– Ha! O arunc pe șa și-i cer bani lui taică-său ca să i-o dau înapoi.

Atunci, Axia continuă să alerge, fără să scoată nici un sunet. Când intră din nou în încăpere, văzu că Jamie îi scosese toate hainele lui Tode în afară de pînza din jurul șalelor și îl ungea pe piept și brațe.

– Te-a văzut cineva? o întrebă el și, când ea scutură din cap, zise: bun. Nu vreau să fie curioși. Ar fi trebuit să ne gîndim la asta înainte.

Se gîndea de cîte ori încercase să călărească împreună cu Berengaria, dar ea întotdeauna stîrnise agitație, iar copiii topăiau în jurul lor, strigînd „Oarba! Oarba!” Jamie nu își putea închipui ce s-ar fi întîmplat dacă Tode ar fi mers pe mijlocul drumului într-un sat.

– Eu o să-l îmbrac și tu o să-i dai să bea din asta, spuse el arătînd spre sticlă. Cît poate să înghită, adăugă el, dar când o văzu că-l privește îndoielnic, spuse: e whisky de calitate bună. McTarvit. Cel mai bun. Fă cum ți-am zis!

Axia dădu din cap aprobator și făcu sul o pătură punînd-o sub capul lui Tode, după care începu să-i strecoare whisky-ul printre buze. Știa că e conștient, dar durerea din picioare îl făcea să-și dorească să nu fi fost.

Lui Jamie îi fu mai greu decît se așteptase să îmbrace trupul inert al lui Tode. Deși picioarele îi erau fragile, partea de sus a trupului era ca a unui tînăr solid și sănătos și era îngreunată de mușchii pe care el și-i dezvoltase pentru a compensa slăbiciunea părții inferioare. Păru să treacă o veșnicie pînă cînd Tode începu să tușească din cauza whisky-ului pe care Axia îl forța să-l înghită.

– Nu, izbuti el să spună, întorcînd capul. Lasă-mă să dorm.

– Bine, zise Axia așezîndu-se lîngă capul lui și dîndu-i părul la o parte de pe față.

Părea să-și fi recăpătat puțin culoarea.

– Dormi, te rog. O să stau aici cu tine. N-o să te părăsesc niciodată.

Strecurîndu-și mîna pe sub pătura cu care Jamie îl învelise, îi luă mîna și i-o ținu lipită de pieptul ei ud.

Nu avea idee cîtă vreme stătuse astfel, dar cînd Jamie începu să o tragă, ea se împotrivi.

Apucîndu-i bărbia, el îi întoarse fața.

– M-am săturat să tot fiu privit ca un dușman al tău. Ești udă, ți-e frig și...

– Nu-l părăsesc, zise ea cu înflăcărare, smulgîndu-se din mîna lui. Din cauza ta e așa.

Un moment, Jamie se dădu înapoi și își trecu mîinile peste față, iar cu fiecare mișcare pe care o făcea, noroiul pe jumătate uscat se desprindea de piele. Cît de bine învățase să nu o contrazică. Ar fi putut să o silească să meargă în casă, să-și pună niște veșminte uscate, dar nu avea nici o îndoială că ar fi găsit o cale de a ieși, chiar dacă ar fi legat-o.

Fără să scoată o vorbă, el luă o pătură groasă pentru cai dintr-un cui din perete, în care o înveli. După aceea, o luă pe sus, ținînd-o strîns.

– Taci, altfel îl trezești, îi spuse el la ureche în clipa în care ea începu să se zbată.

– Dă-mi drumul, zise ea, dar Jamie continuă să o țină.

Așezându-se pe podeaua acoperită de paie și rezemându-se de peretele din piatră, el o trase în fața lui, dar când ea continuă să se zbată, îi șopti la ureche:

– Te rog să nu mă mai rănești. Trupul mi-e plin de zgîrieturi și vînătăi adunate în timpul zilelor petrecute cu tine. Încep să sîngerez de cum te văd.

Dacă ar fi spus altceva, ea ar fi continuat să fie furioasă și să se zbată, dar umorul făcu să-i dispară toată furia. Spre marea ei stînjeneală își lăsă capul să-i cadă pe spate și începu să plîngă.

Jamie o strînse în brațe ca pe un copil, înfășurată în pătura aceea groasă, cu capul lipit de gîtul lui, iar lacrimile ei îl udau și mai mult.

Nu plînse mult.

– Îmi pare rău, șopti ea. Nu plîng niciodată. Nimeni nu mă poate face să plîng.

– În afară de mine. Da, întotdeauna am acest efect asupra femeilor.

– Ești un mincinos, spuse ea trăgîndu-și nasul. Mă îndoiesc că ai făcut vreo femeie să plîngă vreodată.

El nu avea nici o intenție să răspundă la acea remarcă, dar era sigur că niciodată nu-i plăcuse să țină în brațe o femeie mai mult decît îi plăcea să o țină pe ea, chiar dacă era un ghem lipsit de formă sub o pătură care mirosea urît.

– Povestește-mi despre Tode, zise el încet. De ce e așa?

Axia simțea că îi este cald pentru prima oară după cîteva zile, din moment ce ploaia nu le permisesese să facă focul. Frances se rugase de el

să se oprească la un han, dar Jamie spusese că era prea „periculos”. Din moment ce oamenii nu știau cine sînt, cum putea fi periculos? Cu toate acestea, ideea de pericol o făcu pe Axia să își dea seama că ar fi trebuit să-și amintească ceva important, dar în clipa aceea nu știa ce era.

Ghemuită în brațele lui, îi era atît de cald și de bine. Stătea cu fruntea ascunsă în gîtul lui și, cînd simți că o zgîrie ceva, dădu capul puțin în spate și îi desprinsese o bucată de noroi pe jumătate uscat de pe față. Din nefericire, aceasta căzu și cu puțin păr.

– Au! exclamă el, iar cînd o privi acuzator ca și cum ar fi zis „Iar îmi provocî durere”, ea zîmbi și lăsă capul în jos din nou.

– Știai că nămolul e foarte bun pentru piele? Îl întrebă ea. Am încercat să amestec nămolul cu verdeața din iaz și...

– Nămol și mizerie?

– Mmmm. Nămol foarte bun, mizerie foarte bună. Cînd lași amestecul ăsta să ți se usuce pe piele, se observă o îmbunătățire.

Suna atît de științific, încît el spuse pe același ton:

– Da, Frances are o piele aproape perfectă.

– Ha! Frances e o lașă. Nu mă lasă niciodată să o încerc pe ea. Dar Tode..., ea privi neliniștită spre el, dar văzu că dormea pe patul acela improvizat.

– Povestește-mi despre el, șopti, simțind că ea nu voia să o facă.

Ea începu să se miște.

– Trebuie să-ți fie frig. Mă duc să mai iau o pătură din grajd. Sau, și mai bine, poți să te duci în casă. Trebuie să-ți fie foame, iar prietenul tău te caută, probabil.

Îi era greu să se miște din moment ce era înfășurată în pătură, dar când reuși, el o trase înapoi, ținând-o strâns.

– Măcar de data asta n-o să faci ca tine. Știu că ai de gând să stai cu el, dar și eu o să stau. Înțelegi? Măcar o dată o să câștig.

– Nu câștigi mereu? Tot timpul ai făcut ca tine.

– Da? N-am crezut că era necesar să fii în călătoria asta. Am vrut ca desenul ăla oribil să fie acoperit. Am...

– Ai vrut să te însori cu moștenitoarea Maidenhall.

– Nu cred că „vrut” e cuvântul cel mai potrivit. Am o familie de întreținut, așa că nu mă pot căsători cu cine aș vrea. Poate nu știi că bărbații de... de nivelul meu nu sînt liberi. Dacă am fi liberi să ne căsătorim cu cine am dori, poate că aș alege o slujnică.

– Sau fete cu urme de vărsat pe față?

– Da, zise Jamie într-un fel care îi dădu de înțeles că acela era un subiect despre care nu voia să discute. Acum povestește-mi despre Tode. Avem toată noaptea la dispoziție și o să-mi povestești.

Axia trase adînc aer în piept.

– Tatăl lui l-a făcut să arate așa.

Jamie bănuise deja că ceea ce i se întîmplase lui Tode nu fusese un accident.

– Ca să-l pună să cerșească? Întrebă el, căci mai auzise de asemenea lucruri și văzuse invalizi despre care bănuise că nu erau așa din naștere.

Dar niciodată nu văzuse ceva asemănător ca Tode.

– Ca să-l arate lumii, zise Axia încet. Ca să-l plimbe prin Anglia cu o căruță și să le ia banii oamenilor care voiau să-l vadă.

– Dar, în schimb, i-a fost trimis moștenitoarei.

Axia ar fi vrut să spună, *Mie, mi-a fost trimis, mie*, dar nu o făcu. Oare dacă Jamie Montgomery ar fi aflat că ea era adevărata moștenitoare, ar fi cerut-o pe ea în căsătorie?

– Da, spuse ea încet. Perkin Maidenhall l-a văzut în timpul reprezentației, cum s-ar spune, așa că l-a cumpărat și l-a trimis... moștenitoarei.

– Împreună cu tine?

– Ah, da, spuse ea ca și cum ar fi făcut o glumă. Se pare că-i plac neadaptatii și pocitaniile.

– Dar tu nu ești o neadaptată, ci...

– Da? Ce sînt eu? Îl întrebă ea devenind rigidă.

– Ești unică. Ești diferită de toată lumea.

– Ah, da, sînt la fel de neobișnuită pe cît e Frances de obișnuită.

– Frances, spuse el fără tragere de inimă, e frumoasă.

Axia se mișcă brusc, așa încît să-l poată privi furioasă.

– Frances nu e frumoasă.

– Da? Întrebă el ridicînd o sprînceană. Atunci cum e?

– Rîzi de mine, dar îți spun că habar n-ai ce e aceea frumusețe.

– E ceea ce pictezi tu și, din moment ce o pictezi pe Frances destul de des, trebuie să o consideri frumoasă.

– Nu, frumusețea e ceea ce inspiră dragoste. Este...

Se așază din nou în brațele lui.

– A fi frumos înseamnă să faci pe cineva să te iubească. Este atunci cînd o femeie e grasă și urîță, și, totuși, soțul ei o vede tot subțire și frumoasă, cu ochii strălucitori, cu părul negru. Cînd ești cu adevărat frumos trebuie să te gîndești mai mult la alții decît la tine însuși.

– Deci, tu ești frumoasă?

– Rîzi de mine! Nu, nu sînt frumoasă. Nu mă gîndesc la nimeni în afară de mine însămi. Dar Tode e foarte frumos. N-ai de unde să știi, dar el conduce toată proprietatea Maidenhall. Cunoaște pe toată lumea, le cunoaște toate problemele. Cînd cineva e bolnav, Tode se ocupă de îngrijirea persoanei respective; dacă cineva e copleșit de melancolie, Tode are grijă de el sau ea, fără să facă nici un fel de distincție. Copiii îl preocupă în mod deosebit, căci ei nu-l văd ca fiind altfel, ci...

Zîmbi.

– Copiii văd bunătatea lui. Tode e un om foarte bun.

– Dar nu-i place de Frances.

– Nici un om care vede dincolo de fața ei nu o place pe Frances, spuse Axia cu dezgust. În afară

de tine. Tu vezi dincolo de fața ei pînă la bani. La fel ca toată lumea din afară.

– Frances n-a avut grijă de oamenii de pe moșie?

Se gîndi la surorile lui care spuneau că el era răspunzător de satele din vecinătate. Familia Montgomery a fost stăpînă pe pămîntul ăsta timp de sute de ani, atunci cum se face că responsabilitatea ta se încheie după numai doi ani? era filozofia surorilor lui.

– Frances nici măcar nu știe cum îi cheamă. Frances vrea...

– Da, ce vrea Frances?

– Mă întreb din nou cum să-i faci curte? Să-ți spun să-i mai oferi niște margarete? Poate ar trebui s-o încui într-o încăpere plină de asemenea flori.

– Nu, nu te întreb cum să-i fac curte. Eram...

– Da, chiar, ce întrebai?

– Ce vrei tu de la viață?

– Libertate, spuse ea repede. Să nu trăiesc închisă undeva, izolată. Să pot să merg oriunde vreau, spuse ea apoi și se uită la el. Ai fost vreodată în Franța?

– De multe ori, spuse el și o privi zîmbind.

Era încă umed, pe alocuri îi era frig, era plin de noroi uscat și ținea în brațe o fată înfășurată într-o pătură pentru cai care mirosea urît. Nici unul din aceste lucruri nu invita la romantism, dar simțea că ar fi vrut să...

Axia se desprinsese de el dezgustată și încercă să se smulgă din strînsoare.

– Încerci să mă seduci cumva? Întrebă ea îngrozită. Așa mă privești? Întîi sărmana Diana, apoi proasta de Frances și acum eu?

– Nu, firește că nu, zise el obosit. Cum aș fi putut să mă gîndesc la așa ceva? Cînd mă aflu în preajma ta, n-ar trebui să-mi scot hainele, ci să-mi pun armura, zise el și, cu mai multă forță decît avusese de gînd să folosească, o trase înapoi în poală.

– Pot să stau aici și singură, zise ea înțepată. Nu e nevoie să rămîi cu mine. Sînt sigură că Tode e bine. A avut multe necazuri cu picioarele și eu am fost alături de el. Tode și cu mine nu avem nevoie de altcineva.

Brusc, Jamie îi imobiliză brațele pe lîngă trup ca să nu poată să iasă din pătură.

– Sînteți amanți?

O secundă Axia încercă să se elibereze, dar el o ținea prea strîns, așa că oftă și renunță să se mai agite.

– Nu, sîntem doar prieteni. De ce iei lucrurile numai așa? Să fie oare de vină marea iubire pentru Frances care îți străbate venele zi și noapte făcîndu-te să nu te mai gîndești la nimic altceva?

– Nu o iubesc pe Frances și știi asta foarte bine.

– Dar ai de gînd să te însori cu ea.

– Așa cum ai spus și tu, am de gînd să mă însor cu banii ei. Va fi o afacere bună pentru amîndoi.

– Pentru ea, probabil, dar tu vei fi foarte nefericit. Frances e cam proastă, să știi.

– La fel e și calul meu, dar tot îmi place.

Axia oftă.

– Nu mă privește cu cine te însori.

Jamie se gîndea că tatăl ei nu avea să fie de acord niciodată. Sau doar spera că Maidenhall avea să refuze? Trase adînc aer în piept.

– Am auzit că tatăl lui Gregory Bolingbrooke a plătit o grămadă de bani pentru moștenirea ei.

– Unde ai auzit asta? Întrebă ea răstit.

– Ceea ce face moștenitoarea Maidenhall interesează pe toată lumea. Dar poate că tatăl ei nu mă va accepta ca ginere.

– Sînt sigură că-i va plăcea să-și vadă fiica la curte, zise ea.

– Dacă Maidenhall pune un bărbat să plătească pentru a se însura cu ea în loc să-i dea zestre, de ce i-ar conveni ca unica lui fiica să se mărite cu un amărît ca mine?

– Poate că o iubește și îi va permite orice, spuse Axia încet.

– Un om care nu s-a sinchisit niciodată să-și vadă fiica nu poate purta prea multă dragoste în suflet.

– Nu-i adevărat! exclamă ea cu înflăcărare. Poate că o iubește foarte mult. N-ai de unde să știi.

– Poate, zise Jamie uluit de vehemența ei.

– Poate că și-a ținut închisă fiica pentru a o proteja, insistă Axia.

– Nici regina n-a fost atît de protejată în copilărie cum este moștenitoarea Maidenhall. Pîna și deținuții au mai multă libertate decît ea. Criminalii... Ce-ai pățit? o întrebă el cînd ea încercă să se dea la o parte din brațele lui.

– N-am pățit nimic. Nu găsesc că e amuzant să-i iei în rîs pe părinții care nu-și iubesc copiii.

– Ah, zise Jamie înțelegînd. Din cauza lucrurilor pe care le-a făcut tatăl lui Tode?

– Da, șopti ea, refuzînd să se gîndească la ce spusese el.

Nu era un lucru la care să vrea să se gîndească. Cînd era cu Tode sau cu Frances, Axia pomenea adesea de tatăl ei. Chiar dacă își scriau în mod regulat încă de cînd Axia era mică, era adevărat că nu îl văzuse niciodată, că nu îl ținuse de mîină nici măcar o dată... Nu, nu-i plăcea să se gîndească la acest lucru.

Lipindu-se din nou de Jamie, trase de cîteva ori aer în piept pentru a se liniști.

– Ce crezi că ar spune Perkin Maidenhall dacă m-aș însura cu fiica lui în taină? Întrebă Jamie sincer.

Frances pomenise de două ori că trebuiau să se căsătorească în taină.

Axiei îi plăcea acel gen de întrebare, deoarece presupunea că își cunoștea tatăl bine. Tode o întreba adesea ce credea ea că ar fi spus tatăl ei legat de o problemă sau alta. Se mișcă din nou ca să-l privească.

– Cred că lui Maidenhall i-ar plăcea ca fiica lui să se mărite cu un aristocrat, dar nu-i va da acestuia nici un ban.

Jamie se gîndi imediat la acoperișul prin care picura apa și la sătenii care doreau ca Montgomery-ii să le fie din nou stăpîni.

– Nici un ban?

Axia zîmbi.

– Nu o sumă importantă. Soțul moștenitoarei va primi, firește, ceea ce i se cuvine acesteia din partea mamei, dar grosul averii nu-i va reveni soțului decît după moartea lui Perkin Maidenhall. Mă rog, dacă acesta va dori.

– Eh, dacă e suficientă mîncare pe masă și putem avea cîteva acri de pămînt, sînt mulțumit.

– Dacă nu dorești decît atît, atunci de ce te mai omori după averea moștenitoarei Maidenhall? Cu chipul tău ai putea vrăji cu siguranță orice tînră bogată.

Jamie ridică din umeri.

– Frances e aici și mai e și... puțină grabă.

– Înțeleg. Nu contează cui te vinzi.

– Încetează! îi porunci el. Nu știi ce vorbești. Nu sînt liber să mă însor cu cine vreau. Am responsabilități despre care tu nu știi nimic. Dar tu? Cu cine o să te măriți? Cum vei fi întreținută?

Chiar în clipa în care rosti cuvintele, se simți devenind rigid. Ce îl interesa cu cine se mărita ea? Dar chiar în momentul acela era extrem de conștient de trupul pe care îl ținea în brațe.

– Înțeleg și responsabilitatea și absența libertății, spuse ea încet. Le înțeleg la fel de bine ca toată lumea.

O vreme rămase tăcută rezemîndu-se din nou de el, căci știa foarte bine că tatăl ei n-ar fi permis niciodată ca fiica lui să se mărite cu un cavaler sărac lipit sau să continue să rămîină căsătorită dacă, totuși, îndrăznea să o facă. Dacă ar fi auzit așa ceva, Perkin Maidenhall s-ar fi înfuriat. Tatăl ei

nu se îmbogățise dînd ceva pe degeaba. Nici măcar pe fiica lui. Vindea totul.

Dar puțin avea să-i pese că Frances se căsătorise cu un cavaler sărac lipit. Poate că era o dovadă de cruzime din partea Axiei continuarea acelei șarade, dar, dacă Jamie se căsătorea în taină cu Frances pentru banii ei și apoi descoperea ce făcuse ea, și-o merita. Însă, Axia știa că nu avea să pună capăt acelei șarade înainte ca el să ajungă la altar. Nu conta ce se întîmpla acum, atîta vreme cît tatăl ei nu era implicat.

Zîbind, Axia își imagină cum ar fi întrerupt ceremonia anunțînd că Frances nu avea absolut nici un ban. Ah, cît avea să-i placă să-i vadă mutra lui Jamie Montgomery atunci.

Atîta timp cît tatăl ei nu știa nimic, ea ar fi putut continua jocul pînă cu cîteva secunde înainte de sfîrșit.

Cît despre întrebarea referitoare la căsătoria ei, nu voia să se gîndească la acest lucru. Imediat cum aveau să ajungă la destinație, șarada avea să se sfîrșească și ea avea să fie obligată să se mărite cu bărbatul ales de tatăl ei.

Jamie îi puse mîna pe frunte.

– Cred că te frămîntă ceva. Ai secrete, zise el ușor. Spune-mi la ce te gîndești.

Nu! strigă ea în gînd cînd începu să-și amintească de noaptea în care el făcuse dragoste cu ea. Uneori părea să se fi petrecut cu foarte mult timp în urmă, alteori avea impresia că numai cu o zi înainte o ținuse în brațe, o sărutase și îi spusese că o iubea.

– La tine! zise ea. Îmi faci greață. Încerci să mă seduci la fel cum ai făcut cu Frances. Sau pe ea o ții castă pentru noaptea nunții? Ori numai pe fetele sărace ca mine și ca Diana le folosești pentru a-ți satisface poftele? Dacă ai lăsat-o însărcinată pe sărmana Diana? Cine va avea grijă de ea?

Deodată, Jamie îi dădu drumul.

– Ești liberă să pleci, spuse el cu răceală, iar cînd se chinui să scape de pătură, el o ajută și ea se depărtă imediat.

Furioasă și neștiind motivul, Axia se duse la Tode și îi atinse mîinile pentru a vedea dacă erau calde. Cînd Jamie se duse lîngă ea, Axia strînse din buze.

– Poți să pleci. N-ar fi mai bine să-ți petreci timpul făcîndu-i curte moștenitoarei tale? Pot să-ți garantez că toți bărbații roiesc în jurul ei. Și, din moment ce toată lumea știe că e moștenitoarea Maidenhall...

– Poftim?!

Axia nu-și putu reține un zîmbet; era evident că el crezuse că totul era secret.

– Am auzit în grajd cînd m-am dus să iau pătura.

– Și nu mi-ai spus? întrebă el.

– Îmi pare rău, dar viața prietenului meu era mai importantă pentru mine decît protejarea aurului.

– Aurul la care te referi se află în persoana propriei tale verișoare.

Acest lucru o făcu pe Axia să redevină serioasă.

– Așa e, du-te, spuse ea ridicînd capul. Du-te, te rog. N-am nevoie de tine.

– Axia...

Părea să nu își găsească vorbele.

– Da? Ce este?

Un moment, Jamie nu putu decît să se uite la ea. Ești frumoasă, ar fi vrut să spună. Dacă frumusețea înseamnă să te gîndești la alții, atunci Axia, așa cum stătea în încăperea aceea rece cu hainele ude și își îngrijea prietenul bolnav, era mai mult decît frumoasă. Dar instinctul de conservare îl împiedică să spună acest lucru. Nu e de tine, Montgomery. Nu poate fi a ta cu nici un chip. El trebuia să se însoare pentru bani. Gîndește-te la sătenii care și-au amanetat tot ce aveau ca să-ți faci veșminte potrivite pentru a fermeca o moștenitoare. Gîndește-te la... Ah, gîndește-te la orice în afară de această vrăjitoare murdară de noroi, udă, afurisită și cu un suflet imens care ți-a pus stăpînire pe gînduri încă din clipa în care ai cunoscut-o, își spuse el.

– Ești coșmarul oricărui bărbat, spuse el încet, ceea ce însemna că nici un bărbat nu ar fi dorit să întâlnească o femeie care să pună stăpînire atît de mult pe el cum o făcuse ea.

– Firește, spuse Axia, înțelegînd greșit. Du-te la moștenitoarea ta și lasă-mă-n pace, spuse ea întorcîndu-i spatele.

– Da, zise Jamie apoi ieși.

Cîteva ceasuri mai tîrziu, după o baie și o masă caldă, Jamie luă pana și se apucă să le scrie surorilor lui.

„Îi trimit o scrisoare lui Perkin Maidenhall pentru a-i cere mîna fiicei lui. Nu știu dacă mi-o va acorda sau nu. Axia e de părere că lui i-ar plăcea să aibă ca ginere un conte, dar eu nu sînt atît de sigur.

Încă nu i-am spus lui Lachlan, deoarece toată lumea s-a dus la culcare. Datorită faptului că plouă de cîteva zile, drumurile sînt ca fundul unui lac, iar trăsurile s-au împotmolit de nenumărate ori. Aceasta ne-a creat unele probleme, mai ales că prietenul Axiei s-a îmbolnăvit.

Nu v-am spus de Tode și nu o voi face nici acum, dar ajunge să zic că s-ar putea să-l aduc cu mine acasă. Vom avea nevoie de un administrator, iar el a fost recomandat drept foarte bun. Berengaria, ție îți va plăcea foarte mult. Îl vei vedea așa cum este în realitate, așa cum numai Axia îl vede acum.

Acum trebuie să închei pentru că s-a făcut tîrziu. Aș vrea să dorm, dar trebuie să stau cu ochii pe Axia care își îngrijește prietenul bolnav, dragul ei Tode și, deci, trebuie să fiu convins că e în siguranță.

Vă trimit dragostea mea amîndurora. Mă rog mereu pentru voi.Î

Cu multă afecțiune,
James.

– Una, două, trei, patru, spuse Berengaria. Da, am numărat de cîte ori a pomenit numele Axiei. De patru ori, nu?

– Mmmm, spuse Joby dezgustată. Ai dreptate. Și de moștenitoare nu pomeniște decît o dată. Ah, cît aș vrea să mă duc să-i bag puțin mințile în cap! Unul din indivizii ăia îngrozitori a dat foc unui cîmp astăzi.

– E cîmpul lor, îi aminti Berengaria.

– Exact asta voiam să spun și eu. Nu mai e cîmpul unui Montgomery. Sînt tentată să le scriu verilor noștri să le spun ce se petrece.

– Jamie o să te jupoaie.

– Mai bine să mor așa decît de foame.

– Și cum îți afectează stomacul arderea unui cîmp care nu-ți aparține? Își întrebă Berengaria sora, dar amîndouă cunoșteau răspunsul.

În nici un caz nu voiau ca verii lor bogați să le considere niște amărîte. Berengaria trase aer în piept.

– Ar trebui să-i scriem. Să-l rugăm să ne spună mai multe lucruri despre moștenitoare. Ce spune? Care e muzica ei preferată? Florile? O să ne gîndim la multe lucruri, așa că el va trebui s-o întrebe ca să afle răspunsurile.

– Dacă acea Axia îl lasă să se apropie de ea, spuse Joby în ciudată.

– Să nu-mi spui că n-o placi pe această Axia, zise Berengaria șovăitoare.

Joby își privi sora gînditoare.

– Cred că nici ție nu-ți place. Sînt sigură că a pus ochii pe un conte și are de gînd să-l cucerească. E singura ei ocazie de a întîlni un bărbat de viță nobilă. Ce crezi că face ca să-l țină

departe de moștenitoare? Oare o purta rochii care lasă neacoperite unele părți ale trupului?

Berengaria căzuse pe gînduri.

– Nu, lui Jamie îi place inteligența, o persoană care poate să stea de vorbă cu el. Crezi că-l atrage cu discuții despre teoriile lui Aristotel? Oare citește în grecește ca să-l impresioneze?

– Haide, trebuie să ne gîndim bine. Cum am putea să-l facem s-o iubească pe moștenitoare?

– Aș vrea să-i putem face să fie singuri, departe de această Axia. Știi doar că Jamie nu-i poate rezista unei făpturi slabe aflate la ananghie.

– O domniță năpăstuită, zise Joby. Da, hai să vedem ce putem aranja.

Capitolul 14

Soarele se înălțase de mult pe cer când Axia plecă de lângă Tode și atunci o făcu abia după ce el o asigură că putea să-și poarte și singur de grijă. Adevărul era că nu dorea decît să facă o baie și să se culce.

Axia nu cunoștea acea proprietate împrejmuită de ziduri și cădea o ploaie deasă, așa încît nu prea vedea bine, însă știa că nu voia să intre prin față. Fără îndoială că se pregătiseră mesele pentru micul dejun și toată lumea trebuia să mănînce. Arătînd în halul în care arăta, ultimul lucru pe care și-l dorea era să dea ochii cu Frances și Jamie, amîndoi îmbrăcați, cu siguranță, în veșminte confecționate din raze de soare și strălucire de stele.

Ducîndu-se în spatele castelului, în partea care părea să fie cea mai veche, intră prin bucătării, și, de cum le văzu, îi trecu somnul ca prin farmec.

Haosul domnea peste tot. Nici nu puteai să te miști prin bucătării din cauza mulțimii de oameni de acolo: doi bucătari imens de grași, băieți alergînd de colo-colo cu cratițe și ceainice, copii alergîndu-se unii pe alții, bărbați strigînd unii peste capetele

celorlalți, femei țipînd la copii să fie cumiți, cîini scormonind prin gunoi.

Risipă! își spuse ea privind în jur. O incredibilă risipă!

Pe jos erau saci de făină, recent aduși de la moară, dar deschiși la discreția șobolanilor; plante și legume căzuseră de pe masa din mijloc și acum erau călcate în picioare. Și toți păreau să guste din orice era scos din cuptoare imediat ce acestea erau deschise. Axia fu cît pe ce să fie dărîmată de un bărbat care ducea jumătate din scheletul unei vaci în încăperea rece unde era ținută carnea.

Nimeni nu o observă cînd trecu pe lângă ei și văzu dulapuri de condimente din care putea să ia oricine orice, carne care putea fi folosită la supe și tocănițe aruncată la cîini. În cămară se vedeau butoiașe de bere deschise și vinuri de import la discreția tuturor. Oale de lut cu murături și carne pusă la sărat care fuseseră deschise și care acum erau lăsate pradă ruinei.

– Dezgustător, mormăi ea. Absolut dezgustător.

Proprietarul aceluia loc cheltuia pentru mîncare de două ori mai mult decît ar fi fost necesar. Nu exista nici un fel de ordine, sau de organizare și, din cîte își dădea seama, nimeni nu era însărcinat cu supravegherea.

În ciuda oboselii, Axia simți dorința de a pune mîna pe o mătură sau poate chiar pe o sabie, ca să alunge persoanele care erau în plus acolo și să pună capăt acelei risipe. Dacă ar fi existat o mai

bună administrare, își spuse ea, ar fi putut fi hrăniți mai mulți oameni și s-ar fi cheltuit mai puțini bani.

– Păzea! auzi ea exact la timp pentru a se da la o parte în clipa în care o bucată de carne îi ateriză la picioare.

Spre uimirea ei, văzu că era un ficat întreg de vită pe care doi cîini îl mîncară într-o clipă.

– Ce bucățică bună ești, spuse un bărbat cu două capete de porc în brațe, măsurînd-o pe Axia din cap pînă în picioare, dar cînd ea îi aruncă o privire tăioasă, omul dădu înapoi. Scuze, mormăi el și se duse în camera rece.

Axia nu știa ce o înfuria mai mult decît risipa și folosirea greșită a fondurilor, lucru care era mai grav decît orice văzuse vreodată. Totuși, nu stătu să-și spună că aceea era singura proprietate pe care o văzuse în afară de a ei și că se putea ca toate să fi fost la fel. Un lucru atît de îngrozitor era de neimaginat pentru ea.

Mergînd pe coridor după aceea, văzu că trestiiile de pe jos nu fuseseră schimbate de mai multe luni și, în general, trebuia făcută o curățenie amănunțită. Dacă acel individ, Lachlan Teversham, îi hrănea pe toți oamenii aceia, de ce nu-i puneă și la muncă?

Cînd intră în Great Hall, văzu același haos care domnea în bucătărie. Alți cîini (oare cîți avea?) căutau pe sub mese firimituri, flamuri prăfuite atîrnau de tavan, erau mese încărcate cu prea multă mîncare. Acestea erau așezate în semicerc, iar în mijloc, patru, cinci băieți se tăvăleau pe jos,

puțin răvășiți, dar îmbrăcați suficient de bine pentru ca Axia să-și închipuie că erau fiii proprietarului. Dacă avea copii, unde era soția lui de lăsa să fie o asemenea dezordine în casă?

Stînd în prag, Axia văzu că Frances se afla în centrul atenției, la mijlocul mesei înalte, iar un bărbat solid și chipeș, care, fără îndoială, era Lachlan Teversham, se apleca spre ea, atent la tot ce avea de spus. De cealaltă parte a ei stătea Jamie, și el aplecat spre ea. Purta un pieptar de catifea de un verde-închis și era pe atît de curat pe cît era Axia de murdară, pe atît de odihnit pe cît era ea de obosită.

Convinsă că nimeni nu avea s-o observe, Axia se duse în mijlocul încăperii, unde se strecură între băieți și îi luă de gulere încercînd să-i despartă.

Cu toate acestea, calculă greșit staturile băieților sau poate că aceștia se înșelaseră în privința ei datorită faptului că era atît de mărunțică, fiindcă, nefiind obișnuiți cu vreo formă de disciplină, crezură că voia să se joace cu ei. Unul din ei o apucă de gleznă și, scoțînd un țipăt, Axia se prăbuși în mijlocul lor. În cîteva secunde fu aproape sufocată de o grămadă de mîini, picioare și piepturi asudate.

Habar nu avea ce s-ar fi întîmplat dacă cineva nu l-ar fi luat de pe ea pe cel mai mare dintre băieți. Stînd întinsă pe spate, descoperindu-și fața pe care și-o ferise cu brațele, Axia văzu chipul zîmbitor și frumos al unui bărbat, cărunt la tîmple, care, cu cîteva secunde în urmă, îi acordase întreaga

atenție lui Frances. Nu se putu abține și îi zîmbi la rîndul ei.

În secunda următoare, fu apucată de mijloc, ridicată și apoi ținută pe șoldul lui Jamie Montgomery ca un sac cu fasole. Părul i se desfăcuse, astfel că, acum, o învăluia în așa fel încît arăta ca un pește prins în năvod. Dacă mișca brațele, se trăgea singură de păr.

– Jamie, băietê, ce ai tu acolo? întrebă Lachlan.

– Lasă-mă jos, bufon ce ești! strigă Axia sau încercă să strige, din moment ce plămînii îi erau aproape tăiați în jumătate de șoldul lui și de brațul lui drept.

– Un drăcușor. Copilul Satanei în persoană, zise Jamie cu nonșalanță dar apoi scoase un țipăt, căci Axia îl mușcase de picior, astfel că fu cît pe ce să-i dea drumul.

Axieii îi trebui o clipă ca să-și revină, dîndu-și părul la o parte din ochi și îl scuipă, după care se uită la bărbatul cel solid și cu părul roșu. Arăta foarte bine, nu era superb ca Jamie, dar cine putea fi? Totuși, îi plăcea felul în care se uita la ea.

– Axia Mai... începu ea, dar Jamie o strînse de braț cu putere. Au!

În spatele bărbatului stăteau patru băieți drăguți, pe care părea să-i intereseze ce se petrecea.

– Copii, spuse Axia calmă, dacă vă dau săbii, îl uicideți pe acest individ pentru mine?

Atunci, copiii făcură ochii mari și se uitară la Jamie, iar tatăl lor izbucni într-un hohot de rîs.

– Ce-i asta, Jamie? Am auzit bine? O femeie care nu s-a îndrăgostit de tine la prima vedere?

Jamie se strîmbă.

– Vrei să-ți arăt cicatricile?

Lachlan o măsură din cap pînă în picioare și Axia descoperi că o încălzea felul în care se uita la ea.

– Cred că mie nu mi-ar lăsa cicatrici, spuse el încet.

Dînd drumul brațului Axiei, Jamie zîmbi cu subînțeles.

– Prietene nevinovat, nu o cunoști. Te-am văzut venind prin bucătării, îi spuse el Axiei, și erai furioasă. Spune-i sărmanului și naivului meu prieten ce e în mintea ta.

Adoptînd o expresie de înfumurare, Jamie se uită la Lachlan așteptînd ca ea să vorbească.

Ea știa ce făcea Jamie. Trăgînd aer în piept, strînse din buze. Nu avea de gînd să ascundă ce credea.

– Am văzut risipă, spuse ea, apoi privindu-l în ochi pe Lachlan Teversham. Mîncare aruncată cîinilor, călcată în picioare, prea mulți oameni, mizerie peste tot, zise ea și făcu un pas spre el. Ar trebui să-ți fie rușine pentru felul cum arată locul ăsta. Ia uite! Praf peste tot, copiii tăi habar n-au ce-i disciplina. Ar trebui să-ți fie rușine.

Se duse spre el, acum înflăcărîndu-se din ce în ce mai tare. Habar nu avea ce imagine oferea; deși era răvășită și murdară, trupul îi era mărunt și subțire, iar chipul drăguț, cu ochi mari, îi era

încadrat de părul care semăna cu o draperie grea. Cu mâinile în șolduri, se opri în fața lui Lachlan, care era cît un urs, dar care o privea ca și cum ar fi fost un școlar certat de profesor.

– Și soției tale ar trebui să-i fie și mai rușine. Cum poate să se arate lumii cînd își conduce casa atît de groaznic? Ați putea administrînd mai chibzuit să cheltuiți doar jumătate din cît cheltuiți acum. Nu vă gîndiți la viitor? Sînteți chiar atît de bogați încît puteți să risipți ceea ce le trebuie altora? Sînteți...?

Se întrerupse pentru că Jamie o apucase iarăși de braț și o trăgea de lîngă prietenul său. Pe chip avea o expresie care spunea parcă „înțelegi ce am vrut să zic?”.

Dar Lachlan o privea pe Axia uluit, la fel ca băieții din spatele lui.

Apoi, deodată, îi luă fața în mâini și o sărută apăsător.

Toți cei de față, care (cu excepția lui Frances) se opriseră din mîncat și urmăreau scena din mijlocul încăperii de parcă ar fi fost cea mai fascinantă piesă pe care o văzuseră vreodată, clipiră stupefiați. Dar nimeni nu era mai surprins ca Jamie.

– Nu am o soție, spuse Lachlan cînd îi dădu drumul. Nu vrei să fii tu soția mea?

– Ba da, zise Axia imediat. Mi-ar face plăcere.

– Ba în nici un caz! tună Jamie scoțîndu-i pe toți din amorțeală.

– Ba sigur că da, spuse Axia întorcîndu-se spre el. Pot să mă mărit cu cine doresc. Nu te privește pe tine.

– Tatăl tău...

Ea știa că el își închipuia că tatăl ei era și tatăl lui Frances.

– A murit anul trecut, zise ea repede.

– Credeam că trăiește, spuse Jamie derutat, încercînd să gîndească.

– Nu m-ai întreat niciodată. A murit de ciumă. Aruncat într-o groapă. Dizolvat sub var. Nici măcar nu mi-am luat rămas-bun de la el.

– Stai puțin! spuse Rhys ocolind mesele pentru a veni lîngă ei. Am și eu niște pămînt de la tatăl meu. Nu sînt bogat, dar și eu aș vrea să-mi fii soție. Dacă și tu vrei, bineînțeles.

– Pe naiba, zise Lachlan întinzînd mîna după ea.

Dar Jamie fu mai iute decît amîndoi și o trase pe Axia în spatele lui.

– Fata asta e sub protecția mea și trebuie...

– Ba nu sînt sub protecția lui. Nici măcar n-a vrut să vin în călătoria asta. Singura lui datorie e să o ducă pe Mai... ăăă, pe Frances la iubitul ei logodnic. Și, în plus, el însuși încearcă să se însoare cu ea.

Acum toată lumea se uită la Frances, care mîncă și făcea tot posibilul să-i ignore pe toți. Oriunde era Axia, reușea să atragă atenția asupra ei. Lui Frances i-ar fi făcut mare plăcere să scape de Axia. Dacă Axia se va mărita cu acel Lachlan, despre care Frances aflase deja că nu avea nici un titlu și

ai cărui copii se comportau ca niște pui de lup, Frances ar fi rămas singură cu Jamie.

– Uiți, dragă verișoară, spuse Frances cu dulceață în glas, că tatăl tău mi te-a lăsat în grijă. Și eu trebuie să-ți dau permisiunea să te măriți cu oricare din acești bărbați. Acum. Chiar astăzi, dacă vrei, spuse ea aruncându-i cel mai fermecător zîmbet.

Oare ce o fi în neregulă cu el? se întrebă Axia uitîndu-se la Lachlan. Frances era la fel de dornică să se mărite și să-și găsească un cămin ca și ea, așa că ce era în neregulă cu acel Lachlan? Nu îi trecu nici o clipă prin cap că Lachlan nu o ceruse întîi pe Frances.

Dar adevărul era că rămăsese văduv de doi ani și avusese cîteva ocazii să se recăsătorească, însă dorise ceva mai mult de la o femeie, nu numai un chip frumos. Avea nevoie de o femeie care putea să-i țină în frîu băieții neastîmpărați și încăpățînați și voia ca vinul să nu aibă nisip în el. Crescuse cu o mamă puternică și crezuse că voia o nevastă delicată, așa că se însurase cu o femeie fragilă ca o floare. Însă zece ani de îngrijire a unei invalide îl făcuseră să vrea ca a doua nevastă să fie cu un bici într-o mîină și cu o arbaletă în cealaltă. Era sigur că numai o asemenea persoană i-ar fi putut pune la punct pe copii.

Lachlan căzu într-un genunchi, ajungînd la același nivel cu Axia.

– Căsătorește-te cu mine. Ce-i al meu e și al tău. Haideți, băieții! le porunci el. Implorați-o pe această doamnă să vă fie mamă.

Băieții habar nu aveau ce se petrecea, dar știau că nu trebuiau să nesocotească porunca tatălui lor. De obicei, acesta nu prea dădea atenție la ce făceau ei, dar cînd le porunceă ceva, ei ascultau. Repezindu-se la Axia, o îmbrățișară cu toții, cuprinzîndu-i mijlocul, pulpele, șoldurile.

– Te rugăm, strigară ei. Te rugăm să fii mama noastră.

Axia era încîntată. Era atît de minunat și de delicios să atingă alte ființe omenești și copii aceia...

Însă Jamie puse capăt acelei scene.

Punînd mîinile cu fermitate pe umerii ei, o trase din brațele copiilor și apoi o întoarse spre scări, împingînd-o în sus pe primele trepte, în tot acel timp șuierîndu-i la ureche:

– Ai uitat că asta trebuie să fie o acțiune secretă? Nu vreau ca toată lumea să afle cine e verișoara ta.

– Și ce legătură are căsătoria mea cu caracterul secret al căsătoriei tale? Ai putea să mă lași aici cu scumpul și chipeșul tău prieten și asta nu ți-ar strica absolut deloc ploile.

Ah, cît îi plăcu furia din glasul lui. Să fi fost gelozie? Dar cum putea fi așa ceva cînd era logodit cu alta?

– Sau crezi că ar trebui să mă mărit cu Rhys? Amîndoi sînt chipeși, nu-i așa? Dar, dacă aș fi ca

tine, l-aș alege pe cel care are bani mai mulți și aș lăsa sentimentele la o parte, spuse ea și se opri pe scări. Cu care crezi că ar trebui să mă mărit?

– Cu nici unul! spuse el apăsător. Trebuie să te duc...

– Unde? La logodnicul meu? îl întrebă ea zîmbindu-i înfumurată. Așa cum ai spus, n-are nici un rost să merg cu voi.

– Ești însoțitoarea lui Frances.

Atunci, Axia izbucni într-un rîs teribil auzind acel lucru ridicol, încît pînă și Jamie zîmbi, dar numai o secundă.

– Te afli în grija mea și cu asta basta. Pînă cînd nu primesc instrucțiuni de la Maidenhall, nu vei avea voie să faci decît ce spun eu. Cu siguranță, nu ai voie să te măriți cu oricine.

Întorcînd-o, o obligă să continue să urce scara.

– Totuși, Frances are voie să se mărite cu un alt bărbat decît cel ales de tatăl ei. Nu-i așa? E logodită, dar, cu toate astea, e liberă să aleagă. Eu nu sînt logodită cu nimeni, dar nu sînt liberă să aleg. E adevărat ce spun?

– Pui prea multe întrebări. Poate că Maidenhall nu va fi de acord cu căsătoria ta. Dacă ești înrudită cu el și tatăl tău e mort, atunci el trebuie să-ți fie tutore și are dreptul să-ți hotărască viitorul. Și mă văd nevoit să-ți amintesc că încă nu sînt căsătorit cu Frances.

– Sesizez cumva speranță în glasul tău că s-ar putea, totuși, să scapi? Sau ți-o dorești pe superba Frances în patul tău?

– Ce știi tu despre paturi? întrebă el părădind o bătrînă înțepată cînd îi deschise ușa odăii care îi fusese repartizată.

Înăuntru erau trei bărbați cu găleți grele cu apă fierbinte, care îi umpleau o cadă mare de lemn.

– Mai multe decît îți închipui, spuse ea încercînd să pară misterioasă, dar apoi văzu cada cu apă fierbinte și își dădu seama imediat că lui trebuia să-i mulțumească pentru acel lux. Ah, Jamie, șopti ea, simțindu-și pielea rece și lipicioasă și rochia și părul murdare.

Cînd se întoarse spre el îl văzu zîbind într-un fel care îl făcea să pară atît de frumos, încît ea trebui să se țină de unul din stîlpii patului ca să nu cadă. Nu era acel zîmbet pe care îl vedea aruncîndu-l femeilor cu care flirta, ci zîmbetul unui băiețel fericit că făcuse ceva care o încînta. Arăta ca băiețandru care îi oferise mamei lui o floare ruptă și zdrobită, iar mama lui îi spusese că îl iubea mai mult ca pe oricine altcineva pe lume.

– M-am gîndit că s-ar putea să vrei să faci o baie, spuse el șovăitor. Dar dacă nu vrei...

Știind că el voia să fie ridicat mai mult în slăvi, ea zise:

– Nici perlele nu mi-ar fi plăcut mai mult.

Sinceritatea răspunsului ei îl făcu aproape să roșească de plăcere.

– O să stau în apă pînă o să-mi cadă pielea. Ah, spune-le, te rog, să lase apa foarte fierbinte.

O văzuse pe Frances făcînd acest lucru, rugînd un bărbat să dea o poruncă pe care ar fi putut să o

dea și singură, și acest lucru le făcea întotdeauna plăcere bărbaților. Spre surprinderea ei, îl văzu pe Jamie spunându-le servitorilor cum să-i pregătească baia.

– O să mă spăl pe cap, spuse ea cu o voce care dădea de înțeles că abia aștepta să facă acel lucru.

Jamie arătă spre marginea căzii.

– Săpun de mușetel și apă de limpezit cu rozmarin. Sper că e bine.

– Da, spuse ea privind-l.

Nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă oamenii n-ar fi anunțat în clipa aceea că baia era pregătită. Dar ei o făcură și momentul trecu.

– Te las, deci, spuse Jamie aruncându-i un zîmbet stins înainte să iasă din odaie, după care închise ușa în urma lui.

Timp de cîteva clipe, Axia se învîrți prin odaie. Ah, ce minunată e libertatea, își spuse ea. Doi bărbați îi ceruseră să se mărite cu ei și acum Jamie era... era... Ei bine, nu știa ce avea de gînd el, dar ei îi plăcea cu siguranță.

Apoi se dezbracă, își scoase lenjeria de corp, care era încă udă, și intră cu grijă în apa fierbinte. Pe măsură ce căldura îi intra în piele, ea se lăsă pe spate și închise ochii.

– A trimis scrisoarea! aproape că îi strigă Frances, Axiei care stătea întinsă în cada de lemn plină cu apă fierbinte. Ai auzit? A trimis scrisoarea.

Datorită faptului că Axia nu dormise toată noaptea, apa fierbinte o făcuse să cadă într-o stare delicioasă de somnolență.

– Cine, ce scrisoare a trimis? întrebă ea obosită.

Știa, firește, despre cine era vorba, dar nu și despre ce scrisoare. Acum că Frances îi stricase plăcerea băii, Axia începu să-și săpunească părul.

Frances se trînti pe un taburet de la picioarele patului.

– Scrisoarea adresată tatălui tău. Lord James i-a scris o scrisoare în care îi cere mîna fiicei lui, Frances. Nu tu. Frances. Eu.

Axia era atît de obosită, încît îi trebuiră cîteva clipe ca să priceapă. Deodată, deschise ochii îngrozită.

– Jamie i-a trimis o scrisoare tatei? șopti ea.

Ducînd mîna la frunte, încercă să se gîndească. După ce Frances anunțase cu atîta mîndrie că ea și Jamie urmau să se căsătorească în taină, Axia fusese prea furioasă ca să se mai gîndească. Nu cercetase prea în profunzime motivele pentru care era furioasă, dar oricare ar fi fost acestea, o împiedicau să raționeze. De ce, nu o luase pe Frances la întrebări atunci?

– Spune-mi tot, zise ea încet.

– Eu am vrut o căsătorie în taină, fără să mai fie implicat cineva, dar Lord James a zis că onoarea îl silea să-i ceară tatălui tău permisiunea...

– Acum e tatăl meu, murmură Axia, dar Frances o ignoră.

– Eu am fost de acord, bineînțeles. Ce altceva aș fi putut să fac?

– Ah, da, farsa asta în care l-ai atras trebuie să te facă să fii foarte atentă la minciunile pe care le spui.

Frances aruncă fulgere din priviri.

– Axia, am făcut toate astea pentru tine.

– Ce-ai făcut? Întrebă Axia făcînd ochii mari.

– Îmi dau seama că te simți atrasă față de el și, dacă te-ai mărita cu el în taină, tatăl tău te-ar dezmoșteni.

Cîteva clipe Axia nu putu să scoată nici un cuvînt.

– Așa că te-ai gîndit să devii „Lady” Frances ca să mă salvezi pe mine? Îmi cer scuze dacă am dat vreodată dovadă de lipsă de generozitate față de tine. Frances, ești întruchiparea bunătății.

Frances se uită la ea să vadă dacă era sinceră sau nu. Cu Axia nu puteai ști niciodată.

Axia se aplecă în față și își îngustă ochii.

– Te rog să mă scutești de poveștile astea legate de tot ce ai făcut pentru mine. Vreau să știu totul în legătură cu scrisoarea asta trimisă tatălui meu!

Frances ar fi trebuit să știe că Axia nu credea ce spunea ea.

– Așa cum ți-am spus, Lord James a vrut să-i trimită tatălui tău o scrisoare în care îi cerea permisiunea să se însoare cu fiica lui, numai că era vorba de mine, Frances. Nu prea puteam să spun nu, așa că am spus că o să-i scriu și eu una și o să

le trimitem împreună. Numai că aveam de gînd să nu trimit nici o scrisoare.

Axia o privea nevenindu-i să creadă.

– Credeai că n-o să-și dea seama cînd vedea că nu primește nici un răspuns? Sau aveai de gînd să scrii o scrisoare imitînd scrisul tatei?

Adevărul era că Frances nu se gîndise încă la asta, dar în nici un caz nu i-ar fi spus acest lucru Axiei.

– Nimic nu mai contează acum. Scrisoarea lui i-a fost trimisă tatălui tău și în ea îi cere permisiunea să se însoare cu fiica lui.

Frances strînse din buze, lucru pe care nu îl făcea des, deoarece știa că mișcările faciale aveau să facă să-i apară riduri prea devreme. Coborî glasul.

– Ce crezi c-o să facă tatăl tău cînd o să descopere că eu sînt fiica lui, nu tu?

Axiei nu-i plăcea să se gîndească la acest lucru. Îi era foarte greu să-și stăpînească furia față de Frances.

– Nu știu. Poate că o să caște și o să spună „Dumnezeule, trebuie să fie o greșeală la mijloc”. Sau crezi că o să trimită o armată de oameni ca să mă aducă? Să mă însoțească militărește pînă la locuința scumpului meu logodnic? Întrebă ea și trase adînc aer în piept. Și, scumpă verișoară, ce crezi că o să facă în privința ta? Eu presupun că o să te azvîrle goală pușcă în noroiul de pe marginea drumului. Să vedem cum o să mai atragă frumusețea ta atunci.

Axia închise ochii o secundă, căci avea nevoie de timp de gândire.

– Varsă-mi apa asta în cap ca să mă limpezesc. Frances deveni rigidă.

– Îmi pare rău, dar nu sînt slujnica ta.

– Bun, atunci, poți să-ți pui singură mintea la contribuție și să găsești o modalitate de a-ți rezolva problema.

Frances ezită numai o secundă înainte să ridice găleata grea și să verse apa pe părul săpunit al Axiei.

După aceea luă un prosop uscat ca să șteargă niște picături imagine de pe rochia albastră de satin.

– Poate o să putem intercepta răspunsul.

Mintea Axiei începu să se limpezească suficient de mult pentru a înțelege ce se întîmplase. Din cauza acelei scrisori, libertatea ei s-ar fi putut sfîrși mult mai devreme decît se așteptase ea.

– Nu răspunsul mă îngrijorează, ci mulțimea de oameni înarmați pe care tata o să-i trimită cu răspunsul.

Încercă din nou să se calmeze, deoarece nu se putea gândi cînd era atît de nervoasă.

Ridicîndu-se în picioare în cadă, Axia luă prosopul de la Frances și, în timp ce se ștergea, încercă să se gîndească.

– Trebuie să dispari.

– Scuză-mi vanitatea, dar nu crezi că cineva o să-mi observe absența? Și, zău așa, Axia, nu pricepe de ce ar trebui să fiu eu cea care să dispară.

Tatăl tău va fi furios pe tine, nu pe mine. Eu sînt doar verișoara.

– O verișoară fără nici un ban, îi aminti Axia. Și, în plus, tu ești-cea care a provocat treaba asta cu aiurelile tale legate de căsătoria asta în taină.

Frances îi aruncă o privire plină de încăpățînire și Axia știa că nu avea nici un sens să-i aducă aminte că totul era din vina ei. Din propria experiență știa că Frances nu își amintea niciodată că ceva se întîmplase din cauza greșelilor ei.

Axia trase adînc aer în piept.

– Cînd a trimis scrisoarea?

– Cred că azi-dimineață, nu știu sigur. Da, da, trebuie s-o fi făcut azi-dimineață, pentru că a stat afară toată noaptea, zise Frances și se uită de la patul ei nefăcut la ea. Unde ai fost azi-noapte?

– Cu Tode, zise Axia dînd din mîină cu nonșalanță. Picioarele. Nu poți să fii aici cînd tata o să trimită răspunsul. O să...

– Da, ce o să facă? șopti Frances cu teamă.

– O să te azvîrle și pe mine o să mă lege în lanțuri. Frances, de ce nu te gîndești la toate lucrurile astea la început, înainte să intri în asemenea încurcături?

– Voiam să se însoare cu mine. E chiar atît de rău? E conte. Conte! Ah, Axia nici nu poți să-ți închipui cum e să nu te simți niciodată în siguranță. În fiecare zi trăiesc cu o toporișcă deasupra capului. Habar n-am ce o să mi se întîmple, ce o să...

– Și eu știu?! explodă Axia, după care se sili să se calmeze.

Pe spătarul unui scaun era așezată o cămașă de noapte curată din pînză albă, pe care și-o puse. Cu veștile aduse de Frances, se părea că nu avea să mai poată dormi, dar, o vreme, cel puțin, putea să stea întinsă.

– Lasă-mă să mă gîndesc. Sînt obosită.

De ce nu se gîndise să o prevină pe Frances în legătură cu acea „logodnă”? De ce nu se gîndise ce avea să facă tatăl ei dacă afla că fiica lui urma să se mărite cu alt bărbat decît cel pe care i-l alesese el? În realitate, căsătoria dintre Jamie și Frances ar fi fost una între o femeie săracă din clasa de mijloc și un aristocrat sărac. Era numai problema lor. Dar minciuna legată de schimbarea de locuri și implicarea lui Perkin Maidenhall făcea ca totul să fie cît se poate de grav.

Acum, cînd se gîndea la toate acestea, Axia își dădu seama cît de proastă fusese. De ce nu se gîndise la toate consecințele acelei schimbări de locuri cu Frances? De ce nu se gîndise la ce avea să se întîmple dacă era implicat și tatăl ei? O clipă fu cuprinsă de teamă. Era adevărat că nu își văzuse tatăl niciodată, dar corespundase cu el încă de cînd învățase să scrie. Indiferent ce ar fi făcut sau cît de bine s-ar fi descurcat, nu făcuse niciodată vreo aluzie la o vizită.

Așa cum Axia știa prea bine, Perkin Maidenhall era forța dominantă în viețile tuturor. Chiar dacă nu era prezent fizic, forța personalității lui îi stăpînea

întotdeauna. Și, toată viața ei, Axia voise să-i facă pe plac tatălui ei. Poate că, dacă îi făcea pe plac, avea să-i facă o vizită. Poate că avea să spună „Bravo”.

Adevărul era că, oricît de mult i-ar fi plăcut să flirteze, sau ca acei bărbați să o roage să se mărite cu ei, știa că nu avea să se mărite decît cu cel pe care i-l alesese tatăl ei. Indiferent cît de oribil ar fi fost, ea avea să se mărite cu el. Altfel ce i-ar fi făcut tatăl ei?

Căci, oricît de izolată ar fi trăit, Axia nu era naivă în ceea ce privea lumea. Tatăl ei nu făcuse acea mare avere fiind bun și iubitor. Era necruțător, iar cînd cineva nu-i dădea imediat ceea ce voia, găsea alte modalități de a obține acel lucru. Se căsătorise cu mama ei pentru că dorise o bucată din pămîntul tatălui ei. Indiferent ce trebuia să facă pentru a obține ceea ce dorea, pînă la urmă, obținea.

Dacă tatăl ei primea scrisoarea de la James Montgomery prin care acesta îi cerea mîna fiicei lui, Frances, care avea să-i fie reacția? Mînie? Căci, cu siguranță avea să-și dea seama de schimbarea de locuri, fiind lucru bine știut că Perkin Maidenhall nu era blînd cu cei care îl înșelau. Oare avea să decidă că misiunea lui era să-l distrugă pe James Montgomery? Oare chiar avea s-o alunge pe Frances fără un ban? Sau avea s-o mărite cu cineva care îl făcea pe diavol să pară blînd?

Și, Doamne, cum avea să-și pedepsească fiica neascultătoare?

– E de rău, nu-i așa? șopti Frances privind-o cu atenție.

– Cred că am mers prea departe, spuse Axia și Frances fu atît de ușurată cînd auzi acel plural, încît îi venea să plîngă.

– Și ce facem?

– Nu trebuie să fii aici cînd vor sosi oamenii tatei. Și trebuie să-l facem și pe el să dispară de-aici. Jamie nu trebuie să primească răspunsul de la tatăl meu. Dacă l-am putea face să creadă că există un anumit pericol și că trebuie să se miște repede...

– Nu va pleca nicăieri fără tine, spuse Frances întunecată la față. Va vrea să te ia din ghearele acelor indivizi. Toți agitîndu-se în jurul tău. Ca întotdeauna, te-ai dat în spectacol.

Amintindu-și de cele întîmplate în dimineața aceea, Axia zîmbi.

– Doi bărbați cerîndu-mi mîna în aceeași zi. Nu-i așa că a fost divin?

– Te aștepti să zic da? Din locul unde stăteam mi s-a părut dezgustător. Doar nu te gîndești cu adevărat să te măriți cu vreunul din ei, nu? Acel Rhys n-are absolut nimic, iar celălalt crește animale drept copii.

– Știi foarte bine că nu pot să-mi aleg soțul, se răsti Axia. Tocmai asta e! Nu sînt liberă ca tine. Tu poți să ai orice bărbat dorești, dar eu nu pot. Ești liberă să te măriți cu contele tău dacă o să poți continua să-l păcălești pînă ajungeți la altar.

Chipul lui Frances se luminează cînd auzi. Nu avea de gînd să-i spună Axiei, dar începea să-l placă pe acel James Montgomery, nu numai pentru că era conte, ci pentru că se purta întotdeauna atît de politicoasă cu ea. Era o schimbare față de toți ceilalți care nu știau cum să pună mîna pe ea, să o atingă, căci lui Frances nu-i plăcea să fie atinsă.

– Răpită! spuse Axia încîntată. Vei fi răpită.

– Nu-mi place ideea, zise Frances imediat.

– Ar fi trebuit să te gîndești la asta înainte ca tata să fie informat în legătură cu planurile tale de căsătorie.

Așezîndu-se pe marginea patului și ștergîndu-și părul cu prosopul umed, Axia se uită la Frances.

– O să-l pun pe Tode să însceneze o răpire. Da, da, așa e foarte bine. I-am spus lui Jamie că am auzit în grajd că se știe că ești moștenitoarea Maidenhall, așa că va părea firesc că ai fost răpită.

– E adevărat? Sînt în primejdie?

– Numai din cauza imaginației tale, rosti iarăși Axia. Da, vei fi răpită, în taină, firește, iar Jamie o să pornească după tine.

– Și tu? În timp ce eu o să fiu învinetită într-o căruță, tu ce-o să faci? O să faci băi fierbinți? O să mănînci fazan umplut?

– Ce te mai interesează dacă o să fii singură cu scumpul tău James? Eu o să...

Nu știa ce avea să facă, deoarece, cu siguranță că scrisoarea în care se spunea că Frances era moștenitoarea avea să-l facă pe tatăl ei să trimită pe cineva care să o poată identifica pe Axia ca fiind

fiica lui. Sau avea să-i trimită lui Jamie o descriere scrisă? Fiica mea e cea urâtă, ar fi putut scrie tatăl ei. Cum ai putut s-o confunzi pe Frances cu fiica mea care e ștearsă și neinteresantă?

Acum Axia se uită la Frances și razele soarelui care pătrundeau prin obloane îi atingeau obrazul perfect făcându-i pielea să pară ca și cum ar fi fost piersică. Rochia ei era din satin de un albastru aprins tivită cu negru, iar Axia știa pînă la ultimul bănuț cît costase. Ea nu purta niciodată veșminte atît de superbe, deoarece i se părea că a se împodobi astfel ar fi fost ca și cum ar fi pus diamante unui măgăruș. Oricît l-ai fi dichisit, tot un măgăruș simplu rămînea.

– Nu pot să sufăr cînd te uiți la mine așa, spuse Frances. Sper că nu pui la cale ceva groaznic, nu? Tu și oribilul de Tode?

– Frances, spuse Axia răbdătoare, tu ne-ai vîrît în treaba asta. Eu n-am avut nici o legătură, dar ca întotdeauna, eu sînt cea care trebuie să repare.

Și să suporte consecințele, își spuse ea, dar nu voia să-i arate lui Frances cît de nefericită era.

– Îi voi spune lui Tode să plece cu tine imediat, iar Jamie o să vină după voi. Le va spune tuturor celor de-aici că ai fost chemată acasă, dar el va ști adevărul și va porni cu toată viteza urmat de oamenii lui. Astfel, cînd vor veni oamenii trimiși de tata, mă vor...

Frances își privi verișoara.

– Te vor lua, spuse ea încet.

Axia se întoarse pentru ca Frances să nu-i poată vedea fața.

– N-are importanță. Așa a fost să fie, să n-am decît cîteva săptămîni de libertate. Și am văzut multe, am mîncat mult și am cunoscut oameni care nu erau plătiți de tatăl meu. E de-ajuns. E chiar mai mult decît m-am așteptat.

Nu-și permitea să se gîndească mai mult la cele întîmplate.

– Poftim, spuse ea apoi deschizînd o cutie de piele și luînd din interiorul căptușelii un săculeț. E aur. Ia-l și pregătește-te de plecare. Pune-ți hainele în trăsura nepictată și apoi, găsește o scuză, ca să stai într-un loc unde să te vadă Tode.

– O să poarte iarăși gluga aia îngrozitoare? Nu pot să-l sufăr cînd îl văd cu ea.

– Nu poți să suferi să-i vezi fața; nu poți să suferi să-i vezi fața acoperită. Nu poți să suferi nimic din ce face Tode. Da, va fi cu fața ascunsă. Du-te la el și el se va ocupa de toate. Va fi curînd. Înțelege, Frances, curînd!

– Axia, de ce trebuie să fii întotdeauna atît de prost dispusă?

La ce se așteptase Axia? La recunoștință? Din partea lui Frances? Deodată, nu mai suportă să-și vadă verișoara.

– Pleacă! spuse ea și, cînd Frances nu făcu nici o mișcare, aproape că strigă: Pleacă!

Imediat, Frances ieși din odaie trîntind ușa în urma ei.

Axia dădu să se ridice, fiindcă avea multe de făcut. Dar, deodată, realizează totul. Fărîma ei de libertate se sfîrşise. De ce nu se gîndise, oare, ce avea să se întîmple odată ce afla tatăl ei?

Dar ştia de ce. Libertatea i se urcase la cap şi o împiedicase să mai gîndească lucid. Apoi, mai fusese şi Jamie. Înfruntările ei cu el... oh, Doamne, cum făcuse dragoste cu el.

Trîntindu-se înapoi pe pat, închise ochii o clipă şi îşi aminti. Noaptea aceea minunată cînd se aflase în braţele lui. Îi spusese că îl iubea, iar el o sărutase şi o ţinuse în braţe. Făcuse dragoste cu ea.

Dar acum totul se terminase. Imediat cum avea să afle că moştenitoarea dispăruse avea să plece în căutarea ei, fără să-i mai arunce măcar o singură privire Axiei. În definitiv, el credea că Axia nu are bani şi banii erau ceea ce îşi dorea el cel mai mult pe lume.

Axia ar fi vrut să plîngă, să-şi plîngă singură de milă. Dar nu avea timp, fiindcă trebuia să se ducă să-i spună lui Tode ce trebuia să facă. Întîi şi întîi, trebuia să vadă dacă picioarele lui îşi reveniseră. Ştia că el n-ar fi stat în pat mai mult de o zi, indiferent cît de mult l-ar fi durut. Şi vizitiu, trebuia să angajeze un vizitiu. Trebuie să se ocupe ea de toate, pentru că verişoara ei, Frances, era atît de proastă, încît ar fi aşteptat în trăsura la infinit ca să se ducă cineva s-o ia.

Trebuie să mă ridic, fu ultimul ei gînd înainte de a adormi.

Capitolul 15

– Ce-ai făcut cu Frances?

Axia dormea atît de profund, încît, la început, nu îşi dădu seama nici ce spusese, nici cine vorbise. Era întinsă în pat de-a curmezişul, cu picioarele atîrnîndu-i peste margine. Cînd deschise ochii în odaia întunecată, zîmbi.

– Mmm, Jamie, murmură ea şi închise ochii la loc.

Auzindu-i geamătul, îi deschise din nou. Stătea întins în pat lîngă ea, fără să o atingă, cu ochii închişi şi cu braţul peste faţă.

– Ce e? întrebă ea încet şi simţi un val de... de... oh, Doamne, poate că era doar amintirea acelei nopţi cînd fuseseră împreună.

Ar fi dorit atît de mult să-l sărute pe gît, chiar deasupra catifelei moi a pieptarului.

– De ce încerci să mă omori? întrebă el cu o voce guturală, continuînd să-şi ţină ochii acoperiţi şi să nu se uite la ea.

În scurta ei existenţă, Axia nu cunoscuse jocul sexual, dar ştia cînd un bărbat era supărat pe ea şi

cînd nu. Iar acum, James Montgomery nu era supărat pe ea.

Zîmbind, ea se rostogoli spre el și îi scoase pumnalul din teacă, lipindu-i-l de gît în joacă.

– S-o fac acum? Să-ți iau viața?

El își dădu brațul la o parte de pe față și o privi cu atîta ardoare, încît ei i se tăie respirația.

– Habar n-ai cu ce te joci.

– Cred că știu mai bine ca tine, șopti ea și, o clipă, crezu că avea de gînd să o sărute.

Deodată, el se ridică în capul oaselor și o privi furios.

– Nu sînt una din prăjiturile tale!

– Ce anume? Întrebă ea zîmbind și aplecîndu-se puțin spre el.

– Axia, te previn, încetează. Nu știi ce faci. Poate crezi că vrei să guști orice, să vezi orice, că vrei să atingi tot ce există în lume, dar nu poți...

Se întrerupse și se uită la ea, cum era îmbrăcată doar în cămașa de noapte subțire. Știa că nu are nimic altceva pe dedesubt. Nimic. Absolut nimic altceva.

– Axia, spuse el și vocea îi fu doar un geamăt.

– Da, Jamie, șopti ea, aplecîndu-se spre el.

Acum stătea departe de ea, ferm hotărît să nu o atingă, și în clipa următoare, o trînti pe spate în pat, apăsîndu-și gura de a ei.

Chiar cînd o atinse fu uimit de cît de puternică îi era dorința. Acea era Axia, fata-femeie care îi transformase viața într-un infern încă de cînd o

cunoscuse și, totuși, niciodată nu fusese stăpînit de o dorință mai mare.

Trupul îi era pe jumătate deasupra ei, despărțindu-i picioarele cu pulpa, în timp ce îi devora gura. Poate că ar fi putut să se stăpînească, dacă ea ar fi opus o cît de mică rezistență, dar ea i se deschidea ca o floare în calea unei albine. Gura ei se deschise sub a lui, picioarele i se depărtară și brațele îl strînseră cu putere.

Gura lui, fierbinte și lacomă, îi atinge gîtul, obrații, mîinile lui îi strîngeau sînii, degetul mare îi frecă sfîrcul, apoi coborî cu gura din ce în ce mai jos, căutîndu-i sînul.

– Axia? se auzi o șoptă din pragul ușii. Axia, ești aici?

– O..., spuse ea și apoi încercă să-și limpezească și mintea și vocea. O clipă, zise după aceea și se uită la Jamie, care era la fel de amețit cum se simțea ea.

Dar numai o secundă, căci imediat, ca un adevărat soldat, sări din pat, dădu așternutul la o parte, o vîrî pe Axia sub cearceaf și se ascunse după paravanul care se afla într-un colț al odăii.

– Axia? Întrebă Tode furișîndu-se înăuntru, după ce se asigură că nu îl vede nimeni de pe holul puternic luminat.

Fața și trupul îi erau acoperite de o mantie aspră, a cărei glugă era mai mare într-o parte pentru a-i ascunde jumătatea mutilată a chipului.

– Mmmm? spuse ea prefăcîndu-se că dormea.

– Iartă-mă că te-am trezit, zise el și regretul i se simți în glas, deoarece știa că ea stătuse toată noaptea să-l vegheze. Cred că ceva nu e în regulă. Tatăl tău...

Axia începu să tușească atît de tare, încît el se întrerupse. Orice s-ar fi întîmplat, nu putea să lase ca Jamie, care se ascundea în dosul paravanului, să afle secretele ei și ale lui Tode. Nici să-i dea de înțeles lui Tode că mai era cineva în odaie.

– Axia, nu te simți bine?

Ea dădu așternutul la o parte.

– Cred că ar trebui să discutăm undeva unde să fim singuri.

– Și care loc ar fi mai bun ca odaia în care dormi? Întrebă el. Axia, ce mai pui la cale?

– Nimic. Absolut nimic. Lasă-mă să mă îmbrac și o să te caut eu după aceea.

Tode rămase nemișcat și se uită la ea.

– Ceva nu e în regulă. Te frămîntă ceva.

– Nu, nu, firește că nu, spuse ea cu nervozitate și aruncă o privire spre paravan pentru a vedea dacă se zărea ceva din trupul lung al lui Jamie.

Urmărindu-i privirea, Tode porni spre paravan, dar Axia sări imediat din pat și alergă în dosul lui.

– Lasă-mă să mă îmbrac și, pe urmă o să...

Acum, că se afla în spatele paravanului, se uită la Jamie care stătea pe taburet și zîmbea. Picioarele lui lungi erau întinse dintr-o parte în cealaltă a paravanului și, singurul loc în care putea să stea ea, era între ele.

– Bun, atunci, îmbracă-te, zise Tode supărat, căci nu putea să-și dea seama ce era în neregulă cu ea.

O mai văzuse și altă dată în cămașă de noapte.

Jamie se uită la Axia de parcă i-ar fi spus „Da, chiar. Îmbracă-te, te rog”.

Axia îi acoperi ochii pentru a-i da de înțeles că trebuia să-i închidă, dar el îi dădu mîna la o parte, îi sărută palma și zîmbi.

Făcînd ochii mici și țuguind din buze, ea îi aruncă o privire care ar fi putut fi tradusă într-o înjurătură vulgară, dacă ea ar fi cunoscut vreuna. Apoi, cu un zîmbet șiret, se întinse peste Jamie spre corsetul care era atîrnat pe paravan, deasupra capului acestuia. Din nefericire, sau din fericire, în funcție de punctul de vedere al fiecăruia, sînii ei se lipiră complet și apăsă de fața lui.

După ce intră în posesia corsetului, văzu că zîmbetul îngîmfat de pe chipul lui se ștersese. Acum părea un om care trecea prin niște chinuri cumplite.

– Unde e Frances? o întrebă Tode din partea opusă a paravanului, fără să aibă idee de ce se petrecea în dosul acestuia.

– De unde să știu eu unde e Frances? Ai căutat în mijlocul celui mai mare grup de bărbați pe care l-ai găsit?

Axia își puse corsetul în jurul mijlocului, după care se întoarse și îi făcu semn lui Jamie să i-l încheie. Spre marea ei încîntare, mîinile îi tremurau.

– Axia, nu face glume cu mine, spuse Tode. Ce i-ai făcut?

– Eu? De ce mă bănuiești pe mine?

– Am auzit ce s-a-ntîmplat azi-dimineață. Ce te-a apucat să accepți cererea acelui bărbat? Știi că le spune tuturor că o să vă căsătoriți?

– Au! țipă ea cînd Jamie îi ciupi spatele cu o închizătoare a corsetului. Nu, nu știam, dar mă bucur, spuse ea peste umăr uitîndu-se la Jamie.

După aceea, dădu să ia rochia, un veșmînt lung care îi venea ca turnat, de un auriu-închis și cu fundițe din catifea neagră. La spate erau șireturi pe o lungime de aproape un iard care trebuiau legate.

Dar, de data aceasta, Jamie nu o mai lăsă să se lipească de el cînd luă rochia, ci o luă chiar el din cuier și stătu cu brațele încrucișate, uitîndu-se la ea cum se chinuia să și-o vîre pe cap.

– Axia, spui prea multe minciuni, zise Tode.

Ea îi aruncă repede o privire lui Jamie ca să vadă dacă auzise și, firește că auzise, căci ridică o sprînceană întrebător.

– Cred că ar trebui să discutăm despre asta mai tîrziu, zise Axia. O să-ți explic totul cînd o să fim singuri.

– Bine, dar acum nu sîntem singuri? întrebă Tode încet. Axia, ce e cu tine? Nu i-ai făcut nimic lui Frances, nu?

– Nu, bineînțeles că nu, spuse ea sinceră, cu capul vîrît în rochie.

De obicei, nu îi era greu să se îmbrace singură, dar nici nu trebuia să joace teatru pentru un bărbat,

așa că acum brațele și degetele păreau să i se împotmolească în fiecare cusătură și cută.

Apoi, exact cînd ieși cu capul la lumină, își aminti brusc tot ce vorbise cu Frances înainte să se culce. Datorită felului cum o trezise Jamie, nu era de mirare că uitase ce prostie făcuse Frances. Ea îi spusese să o aștepte în trăsura nepictată și urma să-i zică lui Tode să se ducă să o ia de acolo. Dar nu mai avusese timp să aranjeze nimic. Și, după strălucirea soarelui care se zărea prin obloane, trebuia să fi dormit cîteva ceasuri.

În ciuda tuturor celor întîmplate, Axia zîmbi.

– Știu unde e Frances, zise ea și fu cît pe ce să izbucnească în rîs.

Oricît de insolentă ar fi fost Frances, putea fi foarte ascultătoare. Odată, cînd erau mici, Axia îi spusese să se ascundă, că ea avea s-o caute. Dar se întîmplase ceva și Axia uitase complet de joacă, așa încît, abia după cîteva ore, Tode observase absența lui Frances. Unul din grădinari o găsise dormind într-o magazie din fundul grădinii.

Așa că, acum, Axia știa că Frances o aștepta în trăsura din grajd, așteptînd ca Axia să-i spună lui Tode să o ia și să plece, și, astfel, să scape din încurcătura aceea. Gîndindu-se cum trebuia să fi stat Frances cîteva ceasuri într-o trăsură închisă, nervoasă și neștiind ce se întîmpla, chicoti ușor.

– Axia! Ce ai făcut? întrebă Tode.

Axia trebui să se gîndească repede. Nu-i putea spune adevărul lui Tode cînd Jamie auzea fiecare cuvîntel. Oare ce ar fi făcut dacă ea i-ar fi spus că

se temea că tatăl ei va trimite o întreagă armată după ei?

Deodată, Axia trecu de la rîs la teamă. Cîte ore dormise, oare?

– Ai căutat în trăsură? întrebă ea cît putu de inocent.

– Bineînțeles. Cea pictată a dispărut și, în cealaltă nu e. A luat cumva Montgomery trăsura?

Ea îi aruncă o privire lui Jamie, care clătină din cap, după care zise:

– Nu. Adică, mă-ndoiesc că ar fi luat-o. Poate că avea nevoie de reparații. Poate i-a plăcut cuiva desenul.

Ce naiba o mai fi făcut Frances acum? Să fi adormit într-o trăsură care fusese dusă la reparat?

Întorcîndu-i spatele lui Jamie, Axia stătu nemișcată în timp ce el îi strîngea șireturile rochiei. Își dădu seama că era extrem de interesat de tot ce se vorbea.

În clipa în care șireturile se legară jos, ea pur și simplu sări de după paravan și îl văzu pe Tode stînd lîngă fereastră, cu gluga dată pe spate, iar cînd o zări, deschise obloanele, lăsînd să se umple încăperea de lumina slabă a asfințitului.

– Am dormit aproape toată ziua, îngăimă ea și începu să i se facă teamă.

– Axia, spuse Tode încet. Cred că Frances a fost răpită.

– Nu, firește că nu. Cum să se fi întîmplat așa ceva? Nu ți-am spus... zise ea, dar aruncă o privire spre paravan și se opri.

– Ce nu mi-ai spus?

– Nimeni de-aici nu știe că e moștenitoarea Maidenhall, spuse ea tare. Unde ar fi putut fi dusă? Sînt sigură că-i pe-aici pe undeva. Te-ai uitat în ambele trăsură?

Tode o privi cu ochii mici. Nu avea de gînd să răspundă de două ori la aceeași întrebare și comportarea Axiei îl făcea să fie din ce în ce mai bănuitor.

– Ce să caute într-o trăsură cînd există o casă? Știi foarte bine că Frances nu poate suferi trăsurile.

– Frances nu poate să sufere atîtea lucruri, încît le-am pierdut și socoteala. Hai să ieșim să... o căutăm. Da, o să te ajut s-o cauți.

În acest timp, mintea îi funcționa. Frances n-ar fi putut să-și pună la cale propria răpire, nu? Nu-i plăcea de Tode, așa că poate se hotărîse să plece fără el. Dar ideea era de a-l face pe Jamie să pornească în urmărirea ei ca să nu fie acolo cînd tatăl Axiei avea să trimită armata de oameni furioși. Deci, o dispariție liniștită nu servea scopului. Pînă și Frances pricepea asta, nu?

Șirul gîndurilor îi fu întrerupt de o bătaie puternică în ușa. Cînd aceasta se deschise larg, ea îl văzu pe Thomas, al cărui chip arăta că se întîmplase ceva.

– El e aici? întrebă Thomas.

Axiei nu-i plăcu bănuiala că ea ar fi știut despre cine era vorba.

– La cine te referi?

Thomas nu mai stătu să-i spună.

– Trăsurile Maidenhall au venit și au adus trupul lui Rhys.

Jamie nu mai pierdu timpul și, răsturnînd paravanul, trecu în fugă peste el. Fără să le arunce vreo privire Axiei sau lui Tode, ieși împreună cu Thomas.

Axia dădu să alerge după el, dar Tode o apucă de braț.

– Ce se petrece? o întrebă el. Nu mai vreau să-mi torni minciuni.

Axia trase adînc aer în piept. Nu știa de ce, dar începea să fie sigură că totul mersese prost.

– Jamie i-a trimis o scrisoare tatei în care îi cerea permisiunea să se însoare cu fiica lui, Frances.

Lui Tode îi trebui doar un moment ca să priceapă ce însemna aceasta. Nu fuseseră niciodată atît de proști încît să-i creeze necazuri lui Perkin Maidenhall, dar auziseră de astfel de situații. Dacă Maidenhall afla de inversare, ce avea să le facă lui Frances și lui Tode? Oare avea să o încuie pe Axia pentru tot restul vieții ei?

Axia îi apucă brațul cu ambele mîini.

– Aveam de gînd să vorbesc cu tine să înscenăm o răpire și să o duci pe Frances de-aici. Jamie ar fi pornit în urmărirea voastră și, astfel, nici unul din voi n-ar fi fost aici cînd tatăl meu și... oh, Doamne habar n-am ce-o să ne facă în momentul în care o să afle.

Tode se îndreptă. Dacă picioarele nu i-ar fi fost cum erau, ar fi putut fi un bărbat înalt.

– E numai vina ta. Îmi asum toată responsabilitatea. N-ar fi trebuit să te las să faci treaba asta, dar...

– Dar mă iubești, spuse ea resemnată. Asta-i problema. Ai vrut să am și eu parte de puțină fericire, de oricît de puțină libertate.

Își înălță capul brusc.

– Rhys! Trebuie să mă duc la el. Ah, Tode, ce-am făcut, oare?

Capitolul 16

– Bun, vreau să știu ce se petrece, zise Jamie uitându-se furios la Tode și Axia.

Trecuseră două ceasuri de când stătuse ascuns în spatele paravanului din odaia Axiei și, în acel timp, trecuse prin toate chinurile iadului. Rhys fusese nimerit de o săgeată în picior când încerca să urmărească trăsura pictată ce ieșea de pe proprietatea lui Lachlan. Întâmplător zărise trăsura când se întorcea de la o vânătoare cu șoimul împreună cu Lachlan. Primul său gând fusese că trimiseseră trăsura la reparat, dar, ca să fie mai sigur, se hotărâse să o urmeze.

Se afla încă la o distanță de vreo sută de iarzi de trăsura când săgeata îl nimerise în picior, însoțită de un mesaj scris grosolan.

„Tu mi-ai luat femeia, așa că eu o iau pe a ta”, era mesajul.

Jamie se asigură repede că omul lui nu era în pericol de moarte, dar tot nu știa cine o luase pe Frances. Cum putea să intre cineva pe porți, în mijlocul atîtor oameni, și să o ia fără să observe nimeni nimic? Cu siguranță că trebuia să fi

amenințat sau să fi creat agitație ca să o facă pe Frances să-l urmeze. Frances ar fi strigat, ar fi făcut ceva care să le dea de înțeles oamenilor că era în primejdie.

Citi din nou mesajul, dar acesta nu avea nici un sens pentru el. Oare cine făcuse acest lucru? Să fi avut cineva ceva cu el personal sau cu moștenitoarea Maidenhall?

Jamie știa cu siguranță doar că Tode și Axia posedau mai multe informații decît recunoșteau. Acum, se plimba agitat prin fața lor, în timp ce ei stăteau jos.

– Aveți două secunde la dispoziție să-mi spuneți tot.

– Altfel ce-o să faci? îl tachină Axia, stînd cu brațele încrucișate. Mai degrabă aș mânca broaște vii decît să-ți spun ceva. Nu că aș ști ceva, dar m-am săturat să tot fiu învinuită pentru tot ce se întîmplă. N-am avut nici o legătură cu faptul că Rhys a fost rănit. Dacă ții minte bine, Rhys mi-a cerut mîna și cred că mă voi căsători cu el. Apoi...

– Axia și Frances au pus la cale înscenarea unei răpiri, spuse Tode plictisit.

– Tode! Îngăimă Axia îndurerată de trădarea lui.

El nu se întoarse spre ea, dar ea văzu că ochii îi erau plini de furie.

– Nu-ți dai seama că s-ar putea ca Frances să fi fost răpită cu adevărat? Habar n-avem unde e și, dacă ticălosul știe cumva că e moștenitoarea Maidenhall, atunci o să ceară răscumpărare pentru fiecare părticică din ea.

De parcă un munte i-ar fi căzut în cap, Axia își dădu seama dintr-o dată că, într-adevăr, Frances ar fi putut fi în pericol. Și, dacă Frances pătea ceva, avea să fie numai vina ei. Frances spusese că, dacă avea să se dea drept moștenitoarea, ea avea să fie cea a cărei viață era în primejdie.

– De ce? întrebă Jamie uitându-se la Tode și încercînd să rămînă calm.

– Din cauza scrisorii, spuse Tode, fără să se uite la Axia. Ai spus că aveai de gînd să-i scrii lui Perkin Maidenhall pentru a-i cere permisiunea să te însori cu fiica lui. Frances s-a gîndit că ar fi putut să te împiedice să trimiți o asemenea scrisoare, știind că tatăl ei nu ar fi acceptat niciodată ca ea să se mărite cu un alt bărbat în afară de cel pe care i l-a ales el. Dorește să scape în orice fel de căsătoria cu Gregory Bolingbrooke și s-a gîndit că, dacă ar fi putut să te convingă în privința unei căsătorii secrete...

Întrerupîndu-se, se uită la Jamie, care îl privea fix. Pînă acum, Jamie fusese bun și blînd, dar în clipa aceea, Tode își dădu seama cum de devenise un luptător renumit. Tode își frecă gîtul căci părea să se fi făcut foarte cald în odaie dintr-o dată.

– Cînd a aflat că ai trimis scrisoarea, Frances s-a speriat că tatăl ei va trimite oameni. Așa că am hotărît ca eu s-o iau pe Frances, crezînd că tu o să vii după noi, așa încît nici unul din voi să nu fie aici cînd soseau oamenii lui Maidenhall.

– Deci, ați pus la cale o falsă răpire, spuse Jamie simplu.

– Nu, zise Axia, eu am pus la cale totul. Tode n-a avut nici un amestec. Aveam de gînd să pun planul în aplicare, dar am adormit.

Pentru prima oară de cînd intrase în odaie, Tode se uită la ea. Nu avea ce spune, era curajoasă. Dar acum nu părea să-și amintească decît felul cum James Montgomery răsturnase paravanul și pășise peste el. Axia se îmbrăcase în dosul celui paravan. Oare ce făcuseră amîndoi înainte să intre el?

– Ce alte secrete mai ai? o întrebă Jamie calm.

– Nici unul care să aibă importanță în această problemă, spuse ea sinceră, căci siguranța lui Frances era tot ce conta acum.

– Nu e vina ei, spuse Tode repede, înainte ca Jamie să-i mai pună vreo întrebare Axiei. Încearca s-o salveze pe Frances. Nu-ți dai seama ce o să-i facă Maidenhall Axiei? El e de părere că cele două verișoare ar trebui să aibă grijă una de alta.

Tode înghiți în sec cînd se gîndi cît de mînios avea să fie Maidenhall în clipa în care avea să afle de schimbarea de locuri.

– Frances a fost cea care încerca să te atragă într-o căsătorie pe care tatăl ei ar fi anulat-o, cu siguranță, chiar dacă ar fi trebuit să cumpere jumătate din Londra pentru a reuși.

– Înțeleg, zise Jamie după cîteva clipe. Toată lumea are secrete, dar, în momentul ăsta, Frances e răpită cu adevărat și nu știm de cine.

– Și nu e decît vina mea, spuse Axia îndurerată. Dacă Frances o să fie ucisă, nu va fi decît din vina mea.

Sub privirea lui Tode, Jamie se lăsă în genunchi în fața ei.

– Haide, drăcușorule, nu-ți pierde curajul tocmai acum. Cel care a luat-o probabil că se va îndrăgosti de ea la prima vedere, zise el și îi ridică bărbia cu vârfurile degetelor. Și, în plus, dacă e să fie vina cuiva, e numai a mea. În mesaj scria „Mi-ai luat femeia, așa că eu o iau pe a ta”. Adevărul e că ar fi trebuit să-și treacă și numele și adresa completă ca să pot ști care e din mulțimea de bărbați încornorați din viața mea.

Cînd furia la auzul acelor cuvinte înlocui amărăciunea din ochii Axiei, Jamie zîmbi, după care se ridică și redeveni serios.

– Poți să stai jos, Tode. Sînt sigur că picioarelor tale le-ar prinde bine puțină odihnă. Mi se pare că trebuie să găsesc o soluție, spuse el apoi, dar în clipa următoare, ușa se deschise și Thomas împinse doi oameni în odaie.

Adusesese o slujnică mărunțică și drăguță și un băiat de la grajduri, după felul cum mirosea, iar, după culoarea din obraji lor, nu era greu de ghicit ce făceau în momentul în care îi descoperise Thomas.

– Spuneți-i, zise Thomas încet, dar pe un ton poruncitor.

Fata se așeză pe jos și, acoperindu-și fața cu șorțul, începu să plîngă în hohote. Băiatul părea să vrea să se ducă la ea, dar tremura prea tare.

După ce îi aruncă o privire lui Thomas, Jamie se duse la ea și îi întinse mîna. Atîta fu de ajuns

pentru a o liniști. Datorită înfățișării lui, veșmintelor lui frumoase și eleganței, lacrimile i se uscară imediat.

Iar cînd vorbi, vocea lui era dulce ca mierea, așa cum Axia o auzise o singură dată: în noaptea cînd ea fusese Diana.

– Nimeni nu-ți va face nici un rău și nu vor exista pedepse. Vreau doar să-mi spui ce știi.

Băiatul, care stătea tot pe jos, se uită la Jamie cu gelozie. Apoi se ridică și se duse spre Axia.

– Vă referiți la femeie? La femeia frumoasă? La cea mai frumoasă femeie din lume? La acea femeie?

Întorcîndu-i spatele fetei, Jamie îi aruncă o privire băiatului pe care îl redusese la tăcere, după care își îndreptă atenția din nou asupra fetei.

– Spune-mi tot ce știi.

După ce îi aruncă o privire plină de îngîmfare băiatului, ea se uită în ochii lui Jamie.

– A venit în grajd la trăsuri, la trăsurile pe care le-ați adus.

– Frances?

– Da, aceea. Eu mă dusesem acolo să mai scap de căldura din bucătărie, dacă știți ce vreau să zic.

– Ha! spuse băiatul. Nu de asta era acolo.

Fata nici măcar nu se uită la el, ci se concentrează asupra ochilor lui Jamie.

– Părea foarte supărată și m-a întrebat care trăsură trebuia să fie, dar pe urmă a zis că n-aveam de unde să știu. Și așa și era.

Axia îi aruncă o privire lui Tode. Frances nu mai ținea minte nici măcar trăsura cu care urma să fie răpită.

Fata continuă.

– Eu, ăăă, am trecut o clipă după peretele grajdului și...

Băiatul pufni ironic.

– Dar am auzit tot și, din moment ce nu eram foarte ocupată... zise ea, dar se întrerupse puțin pentru a-i arunca o privire triumfătoare băiatului care încercase să o țină foarte ocupată. Am văzut un bărbat solid, parcă era un uriaș. Îmi plac bărbații solizi, spuse ea uitându-se visătoare la Jamie, nu cei slăbănogi sau băieții.

– Zii mai departe, fato! se răsti Thomas.

Ea își pierdu expresia visătoare.

– Bărbatul a întrebat-o atunci pe această Frances dacă aștepta pe cineva și ea a zis că da, venise s-o răpească? Cred că bărbatul a fost cam mirat, dar a spus că da, „Dacă ești moștenitoarea Maidenhall, atunci am venit să te răpesc”. Exact așa a zis.

Se uită la Jamie cu ochii mari.

– Era, într-adevăr, moștenitoarea Maidenhall?

Jamie îi zîmbi, dar nu îi răspunse.

– Pe urmă ce s-a-nîmplat?

– S-a dus cu ea spre trăsura pictată și a zis că era cea mai frumoasă trăsură pe care o văzuse vreodată. Pe urmă a spus „Tu ești pictată aici”, și apoi a mai zis că era cea mai frumoasă persoană pe care o văzuse în viața lui, în afară poate de una,

asa că a vrut ca ea să stea lângă el în trăsură, ca el să se poată uita mai bine la ea și să decidă care din ele era cea mai frumoasă.

– Și apoi au plecat, zise Jamie încet întorcându-se spre Thomas. Începeți căutarea. Întrebați pe toată lumea. Trebuie s-o găsim. Cineva trebuie să știe ceva.

După ce Thomas îi luă pe cei doi tineri cu el, Jamie se întoarse spre Axia și Tode.

– Puteți să plecați acum, le zise el absent și ei îi citiră îngrijorarea pe chip.

După ce ieșiră, Tode spuse că se ducea și el să ajute la căutări.

– Te simți bine? o întrebă el pe Axia.

– Da, bineînțeles. Mă simt foarte bine, îl asigură ea. Du-te și dă o mînă de ajutor. Caută în locuri în care alții nu o pot face.

El îi aruncă un zîmbet încurajator și plecă.

Dar, în clipa în care rămase singură, ea își simți genunchii tremurînd. Ceea ce începuse ca o glumă, schimbarea locurilor cu Frances, se transforma într-un coșmar. Dacă n-ar fi schimbat locurile, oare ea ar fi fost ostatică acum? Poate că Frances făcuse bine că nu opusese rezistență. Dacă ar fi luat-o cineva pe Axia, ea ar fi strigat și ar fi urlat și ar fi mușcat, așa încît, fără îndoială că ar fi fost ucisă.

După ce întrebă o slujnică, Axia găsi capela familiei Teversham și se duse să se roage. Se rugă ca Frances să nu afle că răpirea era reală, căci dacă se temea, ar fi putut să-l facă pe răpitor să

facă vreun lucru pe care nu l-ar fi făcut în alte împrejurări. Se rugă pentru siguranța lui Frances și ceru iertare pentru că o vîrîse în asemenea încurcătură.

Și, chiar dacă își spuse că nu avea nici un drept să-l roage pe Dumnezeu așa ceva, îl rugă să-l facă pe tatăl ei să fie mai puțin furios decît știa ea că avea să fie la primirea scrisorii lui Jamie.

Capitolul 17

Tode nu obișnuia să bea, dar acum simțea că i-ar fi plăcut să se înece în ceva ce l-ar fi făcut să uite. Pentru toate lucrurile oribile care se întîmplaseră în ultimele cîteva săptămîni numai el era de vină. Ca și Axia, nu avea nici o îndoială că, în clipa aceea, Perkin Maidenhall era în drum spre locuința lui Teversham împreună cu o armată de oameni. Și acum, din cauza lui Tode, fărîma de libertate a Axiei se încheiase.

Cîteva clipe și-o închipui pe Axia legată în lanțuri într-una din trăsurile Maidenhall, dar alungă acea imagine din fața ochilor.

Și nu numai Axia era în primejdie, oare ce avea să pățească Frances? În clipa aceea, Jamie întorcea toată proprietatea cu susul în jos pentru a găsi pe cineva care văzuse sau auzise ceva ce i-ar fi putut oferi un indiciu cu privire la persoana care o răpise pe Frances. Deocamdată, însă nu descoperise nimic.

Axia era în odaia ei, unde Jamie o pusese să deseneze chipul lui Frances în mai multe exemplare pe care el avea să le dea apoi mesagerilor ca

să-i întrebe pe toți cei din vecinătate dacă o văzuseră.

Axia făcu desenele unul după altul, reușind să redea chipul lui Frances la perfecție. Dar Tode, deși îngrijorat pentru Frances, se tot întorcea cu gîndul la sfîrșitul perioadei de libertate a Axiei. Peste cîteva ceasuri, Maidenhall avea să vină să i-o ducă lui Gregory Bolingbrooke.

Și se cutremură la acel gînd. Bolingbrooke era bogat, dar Tode știa că, din cauza unui accident suferit în copilărie, Gregory nu era un bărbat complet. Așa cum bănuise Axia, nu aveau să existe copii sau speranța unei vieți normale.

Tatăl lui plătise mult de-a lungul anilor pentru a ține secret acest lucru, dar, uneori, fața mutilată a lui Tode putea aduce avantaje. Nimeni nu dădea prea multă atenție lucrurilor pe care le știa sau nu le știa un bufon, iar actorii și cîntăreții care călătoreau de la o proprietate la alta, pălăvrăgeau mult. Nu îi fusese greu să găsească oameni care fuseseră la Bolingbrooke și știau multe despre cei de acolo.

Așa că Tode știa perfect ce o aștepta pe Axia. Tatăl ei avea să vină să o ducă la acel tînăr oribil, forțînd-o să se mărite cu el. Axia avea să o facă fără să crîcnească, fiindcă cel mai mult dorea să-i facă pe plac tatălui ei.

Știind ce îi rezerva viitorul Axiei, Tode nu fusese în stare să-i refuze acele cîteva săptămîni de libertate. Știa perfect de bine cum era să fie privit de toată lumea și considerat o ciudățenie; era unul

din lucrurile pe care el și Axia le aveau în comun. Pentru a-i oferi posibilitatea de a fi o fată obișnuită, o lăsase să schimbe locurile cu Frances și, acum, totul luase o întorsătură urîtă. Viața lui Frances era în pericol, iar Axia avea să fie luată de tatăl ei.

– Trebuie să fac ceva, spuse el tare. Ar fi trebuit să am grijă de amîndouă. Amîndouă erau în seama mea.

Sentimentul de vinovăție aproape că îl copleși, căci întotdeauna o favorizase pe Axia. Maidenhall îi dăduse în grijă ambele fete și, totuși el o neglijase pe Frances atît de mult, încît, din cauza singurătății, aceasta era gata să se mărite cu primul bărbat pe care îl vedea, mai precis, James Montgomery.

Dar nu putea decît să aștepte. Jamie cerceta împrejurimile, punîndu-le întrebări tuturor, dar, deocamdată, nu aflase nimic. Jamie stabilise că, a doua zi dimineată, să plece împreună cu Thomas, lăsîndu-l pe Rhys acolo și să călărească spre nord, dat fiindcă într-acolo se îndreptau cînd fusese răpită Frances.

Tode era convins că și el avea să fie lăsat acasă. Jamie și omul său voiau să meargă repede, iar Tode le-ar fi fost o povară. Se întrebă dacă Jamie intenționa să o lase și pe Axia sau avea să o ia cu el. Bănuia că avea să o lase, mai ales că nu considera că oamenii lui Maidenhall i-ar fi făcut ceva. Pe Perkin Maidenhall avea să-l intereseze doar unde i se afla fiica, în persoana căreia Jamie credea că era Frances, așa că, după părerea lui, Axia era în siguranță.

Dar și Tode și Axia știau adevărul.

De cînd sosiseră, Tode stătuse în vechea încăpere învecinată cu grajdul. În cursul anilor petrecuți alături de Axia se obișnuise cu confortul dar cunoștea foarte bine valoarea unuia ca el în lume. Tode se ținuse departe de străini pe cît îi fusese cu putință, ascunzîndu-se sub mantia lui aspră și ținîndu-și fața acoperită.

Acum, însă, intră în grajd, uitîndu-se în fiecare boxă pînă cînd îl găsi pe băiatul care îl văzuse pe cel care o răpise pe Frances. Acesta țesăla furios un cal foarte mare.

– Pleacă de-aici, spuse băiatul fără să-și ridice privirea. Nu mai am ce să spun.

Tode avea experiența unor ani întregi de stat pe margine; se pricepea să intuiască ce gîndeau oamenii. Băiatul era ros de gelozie.

– Voiam să-ți spun doar că te pricepi mai bine ca el să ai grijă de o femeie. Tu n-ai pierdut-o pe a ta, spuse Tode și apoi se întoarse încet.

– Stai puțin! zise băiatul și îl văzu pe Tode venind înapoi.

Răsucind capul ca o pasăre curioasă, se uită sub gluga lui.

– Ești unul din oamenii lui?

– Nu prea, zise Tode rîzînd.

Pe perete, chiar lîngă boxă, era o torță. Așezîndu-se în lumină, Tode își dădu gluga la o parte doar pentru o secundă, ca băiatul să-i vadă chipul mutilat. Fu mai mult decît suficient și Tode se

întoarse ca să nu vadă repulsia de pe fața băiatului, după care îi auzi rîsul superior.

– Nu cred că tu ai putea să iei iubita cuiva, spuse băiatul fără să-i pese de tresărirea lui involuntară.

– Nu, spuse Tode jovial.

Învățase cu mult timp în urmă să-și ascundă durerea.

– Voiam să te întreb ce ai văzut, dar presupun că te-ai săturat să tot vorbești despre asta. Totuși, mă gîndesc că trebuie să fi fost foarte interesant.

Îl văzu pe băiat gîndindu-se. În realitate, fusese atît de preocupat să-și vîre mîinile pe sub fustele iubitei lui, încît nu le dăduse atenție altora. Faptul că ea o făcuse era alt lucru care îl supăra. De după-amiază și pînă atunci, fata nu mai vorbise decît despre acel conte. Conte, șoptise ea pentru a mia oară. Un conte stătuse de vorbă cu ea și o privise de parcă ar fi fost cea mai importantă persoană de pe pămînt.

– Nimeni nu vrea să mă asculte, zise el cu amărăciune. Nimeni nu vrea să știe ce am văzut eu.

– Deci, ai văzut ceva, zise Tode. De cum te-am văzut mi-am dat seama că ești un băiat deștept. M-am gîndit că Lord James ar fi trebuit să-ți acorde mai multă atenție.

Se aplecă spre băiat, avînd grijă să-și țină chipul în umbră.

– Călătoresc din casă-n casă și caut să aud tot felul de povestiri. Despre pățaniile tale s-ar putea

auzi în multe case, dar ar trebui să știu mai mult decît știu acum.

O clipă, băiatul îl privi uluit.

– Avea jumătate de ureche.

– Poftim?

– Omul acela avea o jumătate de ureche. Era tăiată chiar de-aici, zise el arătînd un punct deasupra orificiului urechii. Partea de sus lipsea.

Lui Tode îi venea să-l sărute pe băiat de bucurie pentru acea informație, dar se forță să stea liniștit o jumătate de oră și să-l asculte spunînd tot ce își închipuia că se întîmplase de cînd îl văzuse pe omul cu jumătate de ureche.

Cînd reuși să plece, în cele din urmă, primul lui impuls fu să-i ducă acea informație lui Jamie, dar în timp ce traversă curtea, se răzgîndi. Dacă îi spunea lui Jamie, fără îndoială că acesta ar fi pornit imediat cu oameni și arme și poate că Frances ar fi fost rănită în acel haos. Nu, își spuse Tode, mai bine avea să o facă singur și, așa cum știa foarte bine, se putea strecura în locuri în care alții nu puteau ajunge. În plus, era numai vina lui, nu?

Tode știa din felul cum era formulat mesajul de pe săgeata trimisă în piciorul lui Rhys că era de așteptat ca Jamie să știe cine o luase pe Frances, așa că, probabil că și cineva apropiat lui Jamie ar fi putut să știe. Tode nu spera să-l facă pe Jamie să dea o informație pe care nu voia să o dea, dar poate că lui Rhys i-ar fi plăcut să-i țină cineva companie.

– Am venit să te fac să rîzi, zise Tode vîrîndu-și capul în odaia lui Rhys, avînd sub braț un burduf de piele plin cu un vin tare.

– Ești binevenit, spuse Rhys ridicîndu-se în capul oaselor și strîmbîndu-se imediat de durere. Ia spune-mi, ce s-a mai descoperit?

– Nimic încă, dar nu de asta am venit aici. Haide, trebuie să uiți asta, altfel piciorul o să te doară tot timpul. Dă-mi voie să-ți spun o poveste amuzantă pe care am auzit-o.

Două ore mai tîrziu, Tode ieși din odaia lui Rhys zîmbind pe sub glugă. Nu fusese greu să-l facă pe Rhys să vorbească despre oamenii extraordinari pe care îi cunoscuse în viața lui.

– Dar nici unul nu-i mai prost ca Henry Oliver, spusese Rhys după ce trecuse o oră de bîrfe și povestiri. Credea că e surd numai pentru că avea jumătate de ureche.

Cînd fusese înterebat apoi, spusese cum fratele mai mare al lui Jamie îl lovise pe Oliver într-o parte a capului cu sabia cînd erau mici, iar cînd partea de sus a urechii îi căzuse, Oliver uriasse că acum avea să fie surd.

– Pînă-n ziua de azi tot mai crede că nu aude bine cu partea aia.

– Și ce fel de om e acest Henry Oliver? îl întrebă Tode făcînd tot posibilul să nu pară prea curios. Periculos?

– Oliver? Nu, deloc, numai dacă nu cumva prostia crasă îl poate face pe om periculos. O iubește pe sora lui Jamie și, de ani de zile,

încearcă să-i forțeze familia lui Jamie să-i lase să se căsătorească.

– Să-i forțeze?

Tode se bucura că Rhys era aproape beat, așa încît nu sesiza panica din glasul lui.

– Timp de ani de zile a încercat să o cumpere de la fratele mai mare al lui Jamie și Edward ar fi vîndut-o dacă tatăl lui James nu și-ar fi ridicat nasul din cărți atît cît să spună nu, nu credea că era o partidă bună.

Rhys chicoti.

– Cred că hotărîrea lui a fost influențată și de faptul că Berengaria a spus că, înainte să se mărite cu Henry Oliver, se aruncă de pe acoperiș. După moartea fratelui și tatălui, Oliver i-a oferit lui Jamie ceva pămînturi care se inundă în fiecare primăvară, cîteva colibe dărăpănate și cîteva case vechi de cînd lumea în schimbul mîinii Berengariei, zise Rhys și mai luă o înghițitură de vin. Odată a încercat chiar s-o răpească.

– Să o răpească? întrebă Tode cu răsufierea tăiată.

– I-a aruncat un sac în cap și a luat-o pe sus.

– Și ce s-a-ntîmplat?

Rhys nu mai putea de rîs.

– Într-un fel, Oliver vede foarte slab, a prins-o pe cealaltă soră în sac, pe Joby. N-o cunoști, dar crede-mă, nici un bărbat nu vrea să se pună cu fata asta. Mai degrabă aș deschide un sac plin cu pisici sălbatice decît unul în care se află Joby furioasă.

– Ca Axia, spuse Tode încet.

Rhys zîmbi visător.

– Nu, nu seamănă deloc. Axia terorizează un singur bărbat. Joby face ca viața tuturor să fie un infern. În afară de a lui Jamie și a Berengariei. Stai să-ți spun numai ce obișnuia să-i facă fratelui ei, Edward.

Și începu o cu totul altă poveste, însă Tode își căpătase informația așa că, acum, avea să-i fie ușor să afle unde locuia acel Henry Oliver și chiar și mai ușor să bănuiască încotro se îndrepta. Fără îndoială că o ducea pe Frances la el acasă. Nu era de mirare că Jamie nu înțelesese mesajul: „Tu mi-ai luat femeia, așa că eu o s-o iau pe a ta”. După părerea lui Jamie, sora lui nu aparținuse și nici nu avea să aparțină vreodată lui Henry Oliver, dar, evident, acesta gîndea altfel.

Așa că, acum, Tode ieși din odaia lui Rhys zîmbind. Aflase multe lucruri dar ce putea face cu ele? Să i le împărtășească lui Jamie? Știa ce avea să facă Jamie, avea să fugă după Frances, lăsînd-o pe Axia acolo. Dar Tode știa că Axia era cea care avea nevoie de protecție și mai știa și că, dacă Jamie ar fi aflat acest lucru, ar fi apărut-o cu prețul vieții lui.

Cum să-i îndepărteze pe Axia și pe Jamie de casa lui Teversham înainte ca Jamie să afle ce știa Tode? Cum să-l facă pe Jamie să o apere pe Axia și să o lase pe Frances în seama lui?

Capitolul 18

Jamie mototoli mesajul furios. Nu avea să-l arate nimănui. Cu fiecare clipă care trecea se simțea și mai prost, și mai neputincios, din moment ce nu își dădea seama ce ar fi trebuit să știe. Cine o răpise pe Frances? După felul cum era formulat primul mesaj, se părea că ar fi fost de așteptat să știe, dar nu știa.

Nu dormise de două zile și era neras, dar nu avea să-și găsească odihna pînă cînd nu descoperia ceva. Trebuia să existe un indiciu undeva. Tocmai îi spusese lui Thomas să i-l aducă din nou pe băiatul de la grajduri cînd sosise cel de al doilea mesaj. Acesta spunea că Jamie trebuia să se ducă spre vest la locuința unchiului său și să aștepte acolo alt mesaj.

Dar ceea ce îl deranja mai mult era faptul că, la sfîrșitul mesajului, era scris „Mai bine ai avea grijă de femeile tale”.

Nu „femeia”, ci „femei”. Poate că era o greșeală. Poate că pana îi alunecase puțin celui care scrisese. Poate că voise să spună că numai Frances era în primejdie și nici o altă femeie.

De asemenea, Jamie mai era tulburat și de faptul că descoperise mesajul pe patul său, ceea ce însemna că venise din interiorul casei lui Teversham. Fusesse pus acolo de cineva din interiorul castelului, de cineva atît de cunoscut încît prezența sa nu atrăgea atenția nimănui.

Jamie nu putea să piardă prea mult timp cu gîndurile. Avea să se ducă la unchiul lui și să aștepte alte instrucțiuni. Între timp, ca să se asigure că Axia era în siguranță, avea să o trimită cu Tode și Thomas, singurii în care avea încredere.

Jumătate de oră mai tîrziu, Jamie înjura, căci și Thomas și Tode sufereau de diaree. Ținîndu-se de burtă, Thomas era pămîntiu la față.

Cît despre Tode, acesta era atît de slăbit, încît abia putu să-și ridice privirea cînd îl prinse de braț pe Jamie.

– Nu-l lăsa pe răpitor s-o ia pe Axia. Trebuie s-o aperi. Mă tem că nu e în siguranță aici. Omul ăla a luat-o pe Frances de sub ochii tuturor. Ar putea s-o facă iarăși.

Tode dădea glas celor mai rele temeri ale lui Jamie. Așa cum îi spusese Axia, oamenii știau că Frances era moștenitoarea Maidenhall și poate că, datorită faptului că Axia călătorea cu ei, puteau să creadă că și ea avea vreo legătură cu aurul.

Dar fiindcă nu dormise de două zile, Jamie pierduse noțiunea timpului și nu era conștient că era toiu noapții cînd dădu buzna în odaia Axiei. Încruntîndu-se, își dădu seama imediat că nici o

slujnică nu dormea cu ea acolo. Era, deci, total neapărată.

Cînd îi atinse umărul, ea se ghemui și mai mult în așternut, atît de mult, încît el trebui să vîre mîinile înăuntru ca să o ridice.

– Axia, trezește-te, îi spuse el ușor. Vreau să vii cu mine.

– Dorm, murmură ea continuînd să rămîna cu ochii închiși.

– Nu, nu dormi. Trebuie să te trezești. Vreau să vii cu mine.

– Dorm, murmură ea cu ochii închiși.

– Nu, gata cu somnul. Trebuie să te trezești. Unde e slujnica să te ajute să te îmbraci?

– Jamie mă ajută să mă îmbrac.

În ciuda oboselii, el zîmbi, după care o scutură ușor.

– Mergem la unchiul meu. Are o soție foarte drăguță pe nume Mary, care o să aibă grijă de tine.

Căscînd, Axia începu să se trezească.

– Ce cauți iarăși în odaia mea? Întrebă ea. De ce vii mereu în odaia mea?

– Sînt soldat, ai uitat? Mă duc acolo unde e pericol.

Axia încercă să nu zîmbească, dar nu se putu abține.

– Ai găsit-o pe Frances?

– Nu, dar am primit un al doilea bilet și trebuie să plec imediat la unchiul meu. E la vreo zi distanță de aici și tu vei veni cu mine.

– De ce? Întrebă ea ridicînd o sprînceană.

– Thomas și Tode sînt bolnavi, așa că nu pot avea grijă de tine și, din moment ce nu e nimeni altcineva, trebuie să vii cu mine.

Nu fu pregătit pentru viteza cu care ea sări din pat, iar cînd aruncă cearceaful peste el îl izbi în colțul ochiului. Dînd la o parte cearceaful, duse mîna la ochi și nu se miră cînd văzu un pic de sînge pe deget.

Cu o mîna la ochi, se întinse imediat și o prinse de braț înainte să iasă din odaie în cămașă de noapte.

– Tode! Îngăimă ea smucindu-se cu toată puterea. Trebuie să mă duc la el dacă e bolnav.

Jamie o ținu cu ușurință.

– Axia, sînt foarte obosit; sînt îngrijorat; nu-mi face viața și mai grea. Vino încoace și vezi dacă nu cumva m-ai orbit.

Întorcîndu-se, ea văzu o mică pată de sînge în colțul ochiului. Aceasta nu o tulbură, dar cînd el se așeză pe un scaun, ea îi văzu umerii lăsați și își dădu seama ce povară grea îl apăsă.

– Scumpul tău Tode n-are nimic, e doar o simplă diaree, murmură el.

Ea era perfect trează acum și se duse să ude un prosop în lighean, după care se întoarse la el și, așezîndu-se între picioarele lui, îi tamponă ușor colțul ochiului.

– Ce s-a mai aflat? Întrebă ea încet.

– Nimic. Trebuie să aștept.

Cînd el își ridică privirea, ea văzu cît de încordat era. Sub ochi avea cearcăne negre din cauza

nesomnului. Oare, dacă ar fi dispărut ea, săracă așa cum o credea el, ar fi căutat-o la fel de asiduu?

Cunoștea răspunsul. Da, ar fi căutat-o.

Împotrivindu-se unui impus de a-l lua de gît, se duse lîngă pat, stînd cu spatele la el.

– Vrei să merg cu tine?

Urî speranța care se strîngea în ea în așteptarea răspunsului.

– Nu pot să te las aici. Voiam să te trimit cu Thomas și Tode, dar amîndoi sînt bolnavi. Thomas o să ne urmeze imediat cum se va simți mai bine.

– Și Tode?

– El va rămîne aici. Lachlan va avea grijă de el.

Răsucindu-se brusc, ea îl întrebă:

– N-ar fi putut Lachlan să aibă grijă și de mine?

– Nu, zise Jamie. Din bilet rezultă că nu numai o femeie e în primejdie. Ar putea însemna că și tu ești, nu numai Frances.

– Dar Lachlan ar putea să mă ducă undeva, spuse ea cu ochi rugători. Ah, Jamie, te rog. Ai uitat că mi-a cerut mîna?

– A spus-o în glumă! se răsti Jamie. Te făcuseși de rîs în fața tuturor și a încercat să te scape de rușine.

– Ah? Asta a făcut? Atunci chiar că e un om bun. Ar fi o partidă bună pentru mine, așa că, poate, dacă l-ai convinge să mă ducă undeva, mi-ar cere din nou mîna. De data asta, serios.

El o privi încruntat, dar nu îi răspunse.

Ducîndu-se spre el, ea se opri din nou între genunchii lui.

– Te rog, șopti ea.

Jamie era prea obosit ca să se mai gîndească la ce făcea, dar o trase brusc în brațe și o sărută apăsător. Adică, sărutul fu apăsător la început, căci, apoi, deveni atît de dulce și de tandru, încît el fu extrem de conștient că se aflau în odaia ei singuri și că era goală pe sub cămașa de noapte.

Deodată, el o dădu la o parte.

– Ești atît de dornică să te măriți, încît ai lua pe oricine?

– Oh, da, spuse ea fericită. Pe oricine în afară de tine. M-ai face să-mi amintesc toată viața că sînt săracă și că te-am făcut să rămîi fără moștenitoarea Maidenhall.

Jamie țîșni de pe scaun, ridicînd mîinile spre cer.

– Știi foarte bine că tatăl lui Frances n-o să fie de acord cu căsătoria asta. Aproape toate necazurile acum...

Dar se întrerupse, privind-o furios.

– Ce rost are să vorbesc cu tine? Nu vei rămîne aici cu Lachlan să te faci de rîs. Ești sub protecția mea și, pînă cînd mi se va lua această însărcinare, voi avea grijă de tine. Ai înțeles?

– Foarte bine. Și sînt sigură că te-a auzit aproape toată lumea.

Jamie se strîmbă.

– Îmbracă-te. Plecăm în zori, zise el și ieși imediat, fără să se sinchisească să închidă ușa.

O închise Axia și, după aceea, se rezemă de ea, zîmbind. Apoi se desprinse de ușă și începu să danseze prin odaie, fredonînd fericită.

Capitolul 19

Jamie era obosit și foarte nervos. Ce naiba îl făcuse să o ia pe Axia cu el? Știa foarte bine că Lachlan ar fi apărât-o cu prețul vieții lui, la fel ca și Rhys și ca Thomas, când avea să se simtă mai bine. Ar fi fost în siguranță. Ei ar fi apărât-o și de eventualii răpitori și de tatăl lui Frances.

Dar, deși știa acest lucru, nu putea să o lase acolo. Nu avea nici un sens pentru el, dar știa că trebuia să o aibă cu el, să o vadă tot timpul. Poate că, mai târziu, avea să o lase la unchiul său, dar nu era convins că avea să poată face nici măcar asta.

Așa că, acum, se iveau zorile și servitori somnoroși se agitau de colo colo, el era gata de plecare, dar nu se vedea nici urmă de Axia. Nu era în odaia ei și nimeni nu o văzuse. Timp de câteva secunde, inima îi tresări de teamă, dar apoi se liniști. Fără îndoială că era cu scumpul ei Tode, își spuse el.

Îl invadează un val de gelozie și nu se gândi că era cît se poate de firesc ca ea să vrea să-și ia rămas-bun de la prietenul ei vechi. Nu știa decît că nu voia ca ea să fie singură cu un alt bărbat.

– Voi fi singură, îi spuse Axia lui Tode, care stătea întins pe patul tare din pături pentru cai.

– Jamie al tău va fi cu tine.

– Nu-i al meu. Dacă aparține cuiva, aceasta e Frances.

Tode izbucni în rîs.

– Nici tu nu crezi asta. Frances îl vrea pentru că e disponibil, iar el o vrea pentru că are nevoie de ajutor ca să-și întrețină familia. Nu poți să-l condamni pentru asta. Axia, spuse el apoi încet, Jamie e un om bun și cred că te iubește.

– Pe mine? Mă iubește pe mine? Trebuie să fii foarte bolnav. James Montgomery abia așteaptă să scape de mine.

– Zău? Atunci de ce te ia la unchiul lui?

Axia zîmbi ușor.

– Ca să mă țină departe de Lachlan.

– Exact. Și de ce ar vrea să te țină departe de Lachlan dacă nu i-ar păsa deloc de tine? Din moment ce crede că n-ai nici o zestre, trebuie să știe că o căsătorie între tine și Teversham ar fi foarte bună.

– Cea mai bună, zise Axia zîmbind. L-am implorat să mă lase să rămîn cu Lachlan și cu draguții lui băieți.

– Vrei să spui, drăcușorii ăia. Li se pare foarte amuzant să pună scaieți în paturile oamenilor.

– Și mormoloci și tot felul de tîrtoare, spuse Axia strîmbîndu-se. Nu ți-ar veni să crezi dacă ai auzi ce i-au dat intendentului să bea!

– Mmmm. Din păcate, pot să-mi închipui. Am făcut tot posibilul să mă ascund de ei, pentru că n-am chef să se distreze pe seama mea.

Atunci, Axia făcu ochii mari.

– Trebuie să mergi cu noi, zise ea. Nu pari atât de bolnav încât să nu poți merge. Mă duc să-i spun...

Tode o prinse de braț când ea dădu să se ridice de pe marginea patului improvizat.

– Nu sînt bolnav, spuse el încet. O să mă duc înainte să văd dacă nu-l pot opri pe tatăl tău.

– Cum...? Ah, Tode, o să ne omoare pe amîndoi. De ce o fi Frances întotdeauna atât de proastă? N-ar putea să schimbe și ea lucrurile măcar o dată? Dacă ar fi venit să-mi spună că Jamie voia să-i ceară permisiunea tatălui meu, aș fi aranjat eu ceva.

– Ce ai fi făcut? Ai fi scris scrisoarea tu însăși? Ai fi acordat permisiunea pentru căsătorie? Pînă acum, Frances ar fi făcut în așa fel încât să se mărite cu scumpul tău Jamie.

– Poftim! exclamă ea. Știi foarte bine că nu pot să-i sufăr pe cei care au o părere bună despre înfățișările lor.

– Jamie nu-i așa și știi asta. Îți place la nebunie să-l chinui.

Ea își privi mîinile.

– Dar nu-mi folosește la nimic.

– E aproape înnebunit de cît te dorește. Am crezut că o să plîngă atunci când i-ai dat perna aia lui Rhys.

– Adevărat? Chiar crezi că mă place? Nu! Nu-mi răspunde. Mă consideră o mare pacoste și nimic mai mult.

– Ah, da. De aceea te ia cu el.

Auzind un zgomot afară, Tode spuse:

– Ascultă. O să vină aici în curînd și va trebui să pleci, zise el și apoi continuă cu un glas scăzut: Axia, știi că eu... că eu...

Ea știa foarte bine ce încerca să spună, cuvinte care nu fuseseră rostite niciodată. Dar nici nu era nevoie să fie rostite. Încă de cînd era mică și tatăl ei îi trimisese un băiețel slăbuț care avea în permanență dureri cumplite din cauza lucrurilor care i se făcuseră, Axia îl iubise. Îi trebuiseră ani de zile ca să-l facă să aibă încredere în ea, să-și depășească teama de alți oameni, să înceteze să mai urască, dar, pînă la urmă, reușise. Învățaseră amîndoi să acorde și să primească încredere și, împreună, cei doi neadaptați își clădiseră o existență numai a lor în acea închisoare frumoasă.

Axia îl luă de gît.

– Te iubesc, te iubesc, te iubesc. O să te iubesc toată viața. Ce-o să mă fac fără tine chiar și o zi?

O clipă, Tode o ținu strîns, dar apoi o împinse ușor.

– Pleacă înainte să mă fac de rîs. Te rog să nu-l faci pe Jamie să sufere; nu vreau să ajungă să arate ca mine.

Zîmbea, dar ochii îi erau serioși.

Axia se chinuia pra tare să nu verse lacrimi pentru că își părăsea prietenul pentru a se mai

gîndi la vreo replică inteligentă. Și încerca să nu-l lase să vadă că îi era teamă să fie fără el.

Tode îi ridică bărbia și o privi.

– Nu-ți face prea multe griji pentru Frances, îi spuse el și se simți măcinat de un sentiment de vinovăție pentru că nu-i putea spune că era sigur că verișoara ei nu e în primejdie.

– Ah, Tode, Frances nu știe nici măcar să se îmbrace singură. Dacă îi spune acelui om că nu e adevărata moștenitoare și el o azvîrle imediat? Cine o să aibă grijă de ea? Frances n-ar ști cum să se salveze nici dacă ar avea ocazia.

– Aici te înșeli. Frances e șireată ca o pisică. N-a reușit să se vîre pe sub pielea moștenitoarei Maidenhall și să scape de sărăcia din casa tatălui ei? Dacă n-ar fi fost vicleană, ar fi fost spălătoreasă și ar fi avut doi copii pînă acum.

Imaginea frumoasei Frances muncind era atît de ridicolă, încît Axia nu putu să nu zîmbească.

– Așa e mai bine. Acum du-te. Te așteaptă.

– N-o să-l lași pe tata să-ți facă nimic, da? Nu uita, orice ți-ar spune sau ți-ar face, o să am grijă de tine. Dacă o să am un bănuț, o să-l împart cu tine.

Tode îi luă mîna și i-o sărută.

– Axia, dacă o să ai un bănuț, o să reușești cumva să-l înmulțești.

– Atunci tu o să ai jumătate, spuse ea zîmbind, după care se ridică repede și ieși din încăpere, izbindu-se de pieptul lui Jamie, care stătea lîngă

ușă. Mă spionai! spuse ea acuzator, privindu-l sfidător.

– Am alte lucruri interesante de făcut. Acum haide, altfel o să pierdem toată ziua, spuse el și, luînd-o de braț, o duse în curte, unde așteptau doi cai.

– Ce-i asta? întrebă Axia uitîndu-se la o iapă frumoasă care fusese înșeuată și încărcată cu saci de piele plini cu tot soiul de lucruri.

– Țsta e un cal, spuse Jamie fără să ridice privirea. N-ai mai văzut nici unul pînă acum?

Axia era aproape la fel de obosită ca el și nu avea chef să-i suporte indispoziția.

– Știu foarte bine ce e, dar cine o să-l călărească? întrebă ea și chipul i se luminează. Tode o să vină cu noi, pînă la urmă!

– Axia, n-am timp de asta. Trebuie să plecăm. Acum, încalecă-l și hai să mergem. S-ar putea să ne aștepte vești despre Frances la unchiul meu.

Cînd Axia nu făcu nici o mișcare, el încetă să mai lege lucrurile pe șaua lui și se uită la ea.

– Ce mai e acum?

Ea îi aruncă un zîmbet stins.

– N-am mai călărit niciodată. Nu singură, oricum.

– Niciodată...? începu el, după care clătină din cap. Prefă-te că vrei să-l vinzi și clientul vrea să vadă dacă e docil, așa că trebuie să-i demonstrezi.

Axia nu zîmbi, ci doar încuviință, se întoarse spre cal și apoi se întoarse iarăși spre Jamie.

– Acum ce mai e?

– Tode, spuse ea încet. N-am mai fost niciodată fără el. El... el are grijă de mine. N-ar putea să vină cu noi?

Jamie se simți cuprins de un sentiment cum nu mai cunoscuse niciodată pînă atunci. Bineînțeles, își spuse el, era obosit și încordat de aceea simțea lucruri pe care, în condiții normale nu le-ar fi simțit. Nu mai voia să se gîndească la acest lucru, așa că o luă în brațe și o așeză în șa, după care îi dădu hăturile.

– Nici scaunele nu sînt atît de sigure cum e calul ăsta. Acum pune-ți piciorul de partea cealaltă și urmează-mă.

Nu îi dăduse o șa pentru femei, pentru că își închipuise că avea să se priceapă foarte bine la călărit. Cu o șa bărbătească, avea să se echilibreze mai bine.

Cînd fu în șa, ea îl privi cu ochii mari, părăind să spună „Nu mă lăsa”. Fără să vrea, lui Jamie îi plăcu privirea aceea. Și îi mai plăcea și faptul că, în călătoria aceea, ea avea să depindă numai și numai de el. Îi atinse gamba, ascunsă sub straturile de fuste.

– Voi avea grijă de tine, Axia. Ți-o jur, spuse el și, cînd o văzu tot îndoielnică, zîmbi. Profită de această zi și astăzi va trebui să călărești.

Timp de o secundă doar, ea păru speriată, după care înălță bărbia.

– Dacă tu poți s-o faci, pot și eu. Mi-ai împachetat desenele?

– Nu, spuse el zîbind și încălecînd. Nu pene, cerneală sau hîrtii și nu Tode. O să fim doar eu, tu și stelele.

După aceea dădu pinteni calului și ea îl urmă.

Capitolul 20

– Urăsc animalul ăsta. Îl urăsc. Îl urăsc, spuse Axia printre dinții încleștați așa încît o dureau fălcile.

Dar nu numai fălcile o dureau, ci fiecare mușchi, os și nerv din trupul ei.

– Nu te mai plînge și descalecă, îi spuse Jamie uitîndu-se în sus la ea.

Ajunseseră la un han, „*Gîsca de Aur*”, și opriseră caii în fața acestuia, iar acum el o aștepta să descalece.

Călăriseră toată ziua. O zi care, pentru Axia, fusese cea mai lungă din viața ei. Părțile interioare ale pulpelor o dureau îngrozitor și la fel și mușchii picioarelor. Avea impresia că tot trupul îi era zdrobit.

– Animalele astea n-au fost create de Dumnezeu, îi spuse ea. Diavolul le-a creat. Și sînt menite să distrugă omenirea.

Ca și cum ar fi înțeles, iapa întoarse capul și o privi cu ochi triști. Axia, însă, avea o inimă de piatră și ar fi mîrîit la ea dacă fața n-ar fi durut-o prea mult.

– Axia, sînt obosit, zise Jamie. N-am dormit de cîteva zile. N-am mîncat de cîteva ore bune. Ai milă de mine și descalecă.

Axia îl privi dezgustată.

– Nu pot. Nu pot să mă mișc absolut deloc. Toți mușchii îmi sînt împietriți.

Jamie se frecă la ochi. Nu își putea da seama în ruptul capului de ce insistase ca ea să-l însoțească. Întinse brațele.

– Dă-ți drumul în brațele mele atunci. O să te prind.

– Nu pot, șopti ea și el văzu că era serioasă.

Poate că i s-ar fi făcut milă de ea, dacă n-ar fi fost atît de îngrijorat și de obosit. Întinzîndu-se cît putu de mult, o luă de mijloc și o trase. Cînd ea nici nu se clinti, îi dădu drumul și, ducîndu-se de partea cealaltă a calului, îi scoase piciorul din scară. Dar cînd o mișcă, din cît putu să-și dea seama, trupul ei era complet rigid; nu se apleca deloc.

Din moment ce își petrecuse aproape toată viața pe cal, Jamie nu se gîndise prea mult la călărit, dar acum, cînd o făcea, își dădu seama că el făcuse cunoștință cu șaua în mod treptat. Poate că era prea mult să călărești de prima oară douăsprezece ore în șir.

Cînd îi descleștă mîinile de pe hături și văzu că erau, într-adevăr, împietrite, i se făcu puțină milă de ea. Trebuia să recunoască un lucru, totuși: ea nu se plînsese absolut deloc toată ziua. În afară de faptul că îi spusese detaliat cît de mult ura caii. Dar nu dăduse prea multă atenție acestui lucru, din

moment ce singurul lui țel era să ajungă la unchiul său și să afle tot ce putea în legătură cu Frances.

După ce îi eliberă mâinile și picioarele, o luă din nou de mijloc și o trase. Dar, din moment ce ea nu își îndoi picioarele, tot nu putu să coboare de pe cal.

– Să vă dau o mână de ajutor? întrebă un ins gras și roșu la față, care probabil că era proprietarul hanului.

– Mulțumesc, zise Jamie aruncându-i o privire Axiei, dar ea se uita fascinată la firmă.

Dacă nu ar fi fost roșie la față de stînjeneală, Jamie s-ar fi gîndit că voia să se apuce să picteze firme de cîrciumi.

În partea cealaltă a calului, hangiul își vîrî mâinile sub piciorul Axiei și împinse în aceeași clipă în care Jamie o trase din partea lui. Ca și cum ar fi fost niște baghete magice picioarele ei rămaseră rigide și depărtate atît cît era lățimea calului.

Ținînd-o de mijloc, Jamie văzu că nu o putea trage complet de pe cal din cauza picioarelor ei imobile.

– Aăă, îi spuse el omului, căci toată experiența lui de luptă nu îl pregătise pentru o asemenea situație. Poate dacă ai îmboldi calul puțin.

– Ah, da, bineînțeles, spuse omul încercînd să rămînă serios, dar ochii îi erau plini de amuzament.

Ducîndu-se în fața calului, luă hățurile și îl trase dintre picioarele Axiei.

Dar cînd îi văzu expresia lui Jamie care o ținea pe Axia în aer, cu picioarele larg depărtate sub

fuste, nu mai putu să se abțină și, ducînd mîna la gură, intră în han.

Jamie nu știa ce să facă. Nu putea să o lase jos, căci era o distanță de aproape un metru între picioarele ei.

– Ai vrea să stai jos? îi sugeră el.

– Mă doare prea tare, zise Axia. Șezutul mă doare, înăuntru mă doare. Totul mă doare.

– Bine, dar..., începu el și își dădu seama că nu putea sta acolo tot restul zilei.

Aruncînd-o pe umăr, încercă să-i apropie picioarele.

Era mai dificil decît se așteptase și, cînd ajunse la glezne, se bucură că era scundă și că brațele lui erau lungi, altfel n-ar fi ajuns niciodată la ele. Cuprinzîndu-i gleznelor, începu să tragă și era mai degrabă ca și cum ar fi încercat să închidă o foarfecă ruginită. Iar faptul că Axia scîncea de durere nu îl ajuta cu nimic.

Dar cu putere și perseverență, Jamie reuși, în sfîrșit, să-i apropie picioarele.

Continuînd să o țină pe umăr, o lăsă să se odihnească puțin înainte să o lase jos în fața lui. Dar, în clipa în care ea atinse pămîntul, picioarele i se înmuieră.

Apucînd-o de umeri, o ținu să nu cadă.

– Hai, drăcușorule. Profită de ziua asta, ai uitat? Ea îi aruncă o privire furioasă.

– Aș vrea să pun mîna pe calul ăla și să-i tai gîtul. Aș vrea să...

Jamie o luă pe după umeri și o conduse înăuntru, susținând-o foarte mult, din moment ce picioarele ei nu funcționau bine.

Înăuntru erau patru mese, trei dintre ele fiind ocupate de alți clienți, dar într-un colț era una liberă, și hangiul așezase trei perne pe o banchetă de lemn.

Cînd Axia văzu pernele, îi dădură lacrimile și îi șopti „Te iubesc”, hangiului, care era încîntat.

Atunci, Jamie o împinse cu destulă putere ca să se așeze și să nu mai flirteze.

De cum se așeză, Axia puse capul pe masă și adormi. Nu se trezi decît cînd simți miros de mîncare în jur și, atunci, trebui să-l trezească pe Jamie și să-i spună să mănînce, căci capul îi căzuse pe spate și dormea la fel de adînc ca ea.

– Mănîncă, îi spuse ea împingînd spre el farfuria de cositor plină cu mîncare, dar el luă ulciorul cu bere și îl dădu pe gît.

– Călători, nu? întrebă hangiul căruia îi licăreau ochii de fiecare dată cînd se uita la Axia.

Îl privi pe Jamie ai cărui ochi erau închiși pe jumătate din cauza oboselii.

– Doriți o odaie pentru la noapte?

– Da, oh, da, spuse Axia entuziasmată. Ceva moale cu cearceafuri și, oh, da, plat. Foarte, foarte plat. Vreau un pat foarte plat.

Omul rîse ușor.

– Cele mai plate paturi din toată Anglia. Și nu se mișcă decît dacă le faci să se miște, spuse el

făcîndu-i cu ochiul Axiei și fiind încîntat cînd o văzu roșind.

– Atunci o să luăm odaia cea mai bună pe care o aveți, spuse ea fericită.

Jamie ar fi vrut să continue drumul pînă la unchiul lui, dar știa că nu ar fi putut. După cum se simțea în clipa aceea, nu avea să-i fie de nici un ajutor nici lui Frances, nici altcuiva. Crezuse că avea să ajungă la unchiul lui în seara aceea, dar toată ziua fusese conștient că Axia abia se ținea pe cal, așa că mersese mai încet pentru ea. Rezultatul era că îi mai aștepta un drum de jumătate de zi. După ceea ce se întîmplase cînd încercase să o dea jos de pe cal, nu putea fi atît de crud încît să o oblige să încalece din nou atît de curînd.

– Două odăi, îi spuse el hangiului. Vom avea nevoie de două odăi.

– Sforăie, spuse Axia repede, nevrînd să se știe că nu erau căsătoriți. Nimeni nu poate să stea în odaie cu el.

La o masă era un bărbat care se întoarse să se uite la ea cînd Jamie spusese că doreau două odăi și încă se mai uita la ea.

– N-avem decît una singură, spuse hangiul, doar dacă nu cumva doriți să dormiți în grajd. N-o să deranjați caii.

Jamie, care se trezise suficient de mult ca să-și îndrepte atenția spre mîncarea din fața lui, îl văzuse și el pe cel care se uita la Axia, dar se prefăcu că n-a observat.

– Se pare că, în noaptea asta, va trebui să mă suporti, draga mea.

– Da? spuse ea interesată, după care se uită la hangiu. Bănuiesc că n-am încotro. Va trebui să suport.

Clătinînd din cap, hangiuul se duse la bucătărie zicîndu-și că Axia arăta bine și că el ar fi ținut-o în odaie indiferent cît s-ar fi plîns ea în legătură cu sforăitul.

Axia începu să se simtă mai bine acum, că nu se mai afla pe acel animal afurisit și descoperi că era lihnită de foame. Rupînd o bucată de carne, o vîrî în gură și mestecă, în tot acest timp uitîndu-se la Jamie.

– Ce mai coci în mintea aia vicleană? o întrebă el fără ca măcar să se uite la ea.

– Absolut nimic. Chiar sforăi?

El se întoarse și o privi într-un fel care o făcu să se simtă cuprinsă de căldură.

– Pînă acum nu s-a plîns nimeni.

– Jamie, spuse ea aplecîndu-se spre el, dar el își îndreptă iarăși atenția asupra mîncării.

– Nu, spune, șopti apoi, făcînd-o să ofteze și să continue să mănînce.

Două ore mai tîrziu, cînd erau singuri în odaie, Axia descoperi că Jamie intenționa să doarmă pe jos, lăsînd-o pe ea în patul care era cam îngust.

Îi lăsase timp ca să se pregătească de culcare și acum, el se afla în mijlocul încăperii, scoțîndu-și hainele și așezîndu-le cu grijă pe un scaun.

– Axia, ești pe cale de a te căsători și eu intenționez să te las așa cum te-am găsit. Am de gînd să te dau în primire logodnicului tău așa cum te-am primit. Nu obișnuiesc să seduc fete care mi-au fost date în grijă.

– În afară de Frances. Nu poți să-ți ții mîinile departe de ea.

– N-am atins-o absolut deloc și sînt sigur că știi asta.

– Dar ai vrea s-o faci, nu?

– Ești geloasă?

– Bineînțeles că nu. N-am fost niciodată geloasă pe Frances.

Își vîrî mîinile sub cap.

– Eram doar curioasă, atîta tot. Într-o bună zi voi avea un soț și aș vrea să știu la ce să mă aștept, zise ea privindu-l din nou. E minunat?

Chiar în clipa în care puse întrebarea, își aminti de noaptea petrecută cu Jamie, noaptea în care el o ținuse în brațe, în care ea îi simțise buzele pe trup.

Te rog, adu-ți aminte de mine, ar fi vrut ea să spună. Adu-ți aminte că eu sînt femeia cu care ai făcut dragoste. Sau noaptea aceea a fost la fel ca altele o mie și n-a însemnat nimic pentru tine?

– Nu mă privi așa, Axia, șopti Jamie.

– Așa cum? Întrebă ea și toate gîndurile ei i se simțiră în glas.

O clipă, Jamie închise ochii de parcă ar fi încercat să-și adune puterile.

– Axia, sînt și eu om și tu ești...

– Cum sînt eu, Jamie?

– Frumoasă, spuse el, după care luă o pătură de pe pat, o aruncă pe jos și, ca un soldat ce era, se înfășură în ea, întorcîndu-i spatele Axiei.

Cîteva minute, ea stătu cu privirea ațintită în tavan, zîmbind.

– Frumoasă, șopti ea.

Ar fi vrut să rămînă așa o veșnicie, în acea stare de visare, bucurîndu-se de ceea ce tocmai i se spusese și simțind cît de plăcut era să-i audă răsufierea liniștită atît de aproape de ea. Nu sforăia, își spuse ea zîmbind. Dar, chiar dacă ar fi făcut-o, nu credea că ar fi deranjat-o.

Cîteva clipe mai tîrziu adormi.

– Te rog, Jamie, spuse ea privindu-l cu ochii mari. Te rog.

Se aflau jos la masă, cu un mic dejun imens în față.

– Nu mă privi așa și nu-mi mai spune Jamie așa.

– Să nu-ți spun Jamie? Aha, deci acum ar trebui să-ți spun Lord Jamie? După ce am petrecut noaptea împreună?

Acest lucru îl făcu să rîdă, exact aceasta fiind și intenția ei.

– Știi foarte bine că nici nu te-am atins, cu toate că tu, fiică a Evei, ai încercat să mă atragi în patul tău.

– Ba n-am făcut așa ceva! izbucni ea. Doar am pus cîteva întrebări.

– Mmm. Acum, hai, mănîncă, să plecăm odată.

– Nu mă mai urc pe creatura aia din iad, zise ea cu încăpățîinare.

– Ba o să călărești. O să descoperi că nu te doare chiar așa tare...

Nu putu să termine fraza rămînînd serios, deoarece trebuise să o ajute să coboare în dimineața aceea și ea gemuse la fiecare pas.

– Ei bine, nu mai e mult de mers și o să-ți placă foarte mult de mătușa mea. O să aibă grijă de tine.

– Vreau să merg cu tine.

– Am discutat treaba asta de șase ori în dimineața asta. Nu poți să mergi cu mine, pentru că nici eu nu știu încotro o să pornesc. Nu știu decît că acolo mi se va trimite un mesaj și atunci voi ști cine a răpit-o pe Frances și cîți bani vrea în schimbul ei. Atunci voi porni în orice parte voi fi nevoit.

– Fără mine, spuse Axia bosumflată.

– Da, fără tine, zise el acoperindu-i mîna cu mîna lui. O să te simți bine acolo. Mătușa mea e foarte drăguță. O să... o să te facă să te simți bine. Poți să-i și desenezi.

– Străini. Sînt niște străini pentru mine. De ce nu pot să vin cu tine? Frances e verișoara mea, nu uita.

– Axia, ascultă, va trebui să mă mișc repede. Tu nu poți să călărești și, mai presus de toate, s-ar putea să fie periculos. Cel care a răpit-o pe Frances ar putea...

Se întrerupse și întoarse privirea, nevrînd să se gîndească la acest lucru.

– Nu te pot lua cu mine. Ai fi o piedică.

Axia se jucă cu mîncarea din farfurie. Nu suporta gîndul de a fi lăsată printre străini. Singură printre străini, era cel mai cumplit coșmar. Adevărul era că nu suporta ideea de a se despărți de Jamie. Întîi îl pierduse pe Tode și acum pe Jamie. Nu îl cunoștea pe acesta din urmă de multă vreme, dar acum, aruncîndu-i o privire pe furiș în timp ce mîncă i se părea că întotdeauna fusese cu ea.

– Mănîncă! îi porunci el.

Axia dădu să spună ceva, dar o voce de bărbat o întrerupse.

– Tu ești, spuse bărbatul uitîndu-se la Jamie. Aseară mi s-a părut, dar n-am fost sigur.

– Și aș putea să știu cine crezi că sînt? întrebă Jamie luînd o înghițitură de bere.

– Bărbatul de pe trăsura. Ucigătorul balaurului. Jamie fu cît pe ce să se înece.

– Ai văzut trăsura? îngăimă el. Cînd? Unde?

– Se îndrepta spre sud.

– Nu se poate. Mi s-a spus...

Aruncîndu-i repede o privire Axiei, văzu că ea gîndea la fel ca el. Minciuni. În mesaj i se spusese să se ducă spre vest, la unchiul lui, și să aștepte acolo, dar, dacă trăsura se îndrepta spre sud, însemna că se depărtau de ea, în loc să se apropie.

– Ai văzut cumva cine mîna? întrebă Jamie.

– Desigur. Un tip solid. Era și femeia cu el, femeia aceea frumoasă pictată pe trăsura. Am rîs pentru că bărbatul nu era deloc arătos, dar pe

trăsura fusese pictat frumos. Era cea mai superbă pictură pe care am văzut-o vreodată și știi că însăși femeia o făcuse? Ne-a povestit cum a făcut-o.

– Eu am pictat trăsura, spuse Axia. Frances nu putea...

Jamie îi puse mîna pe umăr și Axia se calmă.

– Îi căutăm pe acești oameni și ți-am fi recunoscători pentru orice ne poți spune, zise Jamie încet.

– Chiar dumneata ai pictat trăsura aceea? întrebă omul uitîndu-se la Axia.

Jamie trase adînc aer în piept.

– Vă va face portretele și dumitale și prietenului dumitale dacă îmi spui tot ce știi.

Cînd văzu că omul continua să se uite la Axia, Jamie adăugă:

– Cavaler. Te va desena ca pe un cavaler în armură.

– I-am văzut acum două zile, spuse omul repede. Trebuie să fi ajuns departe.

– Și femeia? Era bine? Era vătămată în vreun fel?

– Suficient de bine ca să mintă, bombăni Axia.

– Mie mi s-a părut că era bine. Părea chiar plăcută. Au făcut popas noaptea și bărbatul îi stătea înaintea de parcă ar fi fost regina Angliei.

– Acum sînt sigură că era Frances, spuse Axia.

Jamie îi trase un picior pe sub masă ca să tacă.

– Cum arăta bărbatul? În afară de faptul că era solid, cum arăta?

Omul ridică din umeri.

– Deloc extraordinar. Păr șaten. Ochi căprui. Nu era frumos, dar nici urât. Nu cred că mi l-aș mai aminti dacă l-aș revedea.

Jamie se rezemă de spătarul băncii frustrat. Nu știa cu mult mai mult decît înainte.

– În afară de ureche, zise un alt bărbat care tocmai apăruse lîngă ei.

– Ah, da, spuse cel dintîi, avea jumătate de ureche doar. Partea de sus nu era.

Pentru o clipă, Jamie rămase nemișcat, după care zîmbi, își dădu capul pe spate și începu să rîdă. Rîse în hohote în timp ce toți cei din han se uitau la el.

Cînd putu să se controleze, în sfîrșit, izbuti să spună „Henry Oliver”, de parcă ar fi trebuit să însemne ceva.

Reuși să se adune suficient pentru a le mulțumi celor doi care îi dăduseră acea informație prețioasă și, după ce ei plecară, își continuă masa.

Axiei îi trebuiră cîteva clipe ca să-și dea seama că nu avea de gînd să-i dea nici o explicație.

– N-ai de gînd să-mi spui nimic? întrebă ea încet.

Cînd îl văzu privind-o și zîmbind ușor, ea își dădu seama că era perfect conștient de nerăbdarea ei.

– Spune-mi! șopti ea.

– Henry Oliver e inofensiv. Frances nici că ar putea fi pe mîini mai bune. Va avea grijă să nu pătească nimic.

– Dar a răpit-o. Sigur că e ceva rău în asta. Trebuie să vrea bani de la...

Se uită în jur ca să fie sigură că nu o auzea nimeni.

– De la moștenitoarea Maidenhall.

– Pe Henry nu-l interesează banii. A făcut asta din dragoste.

– O iubește pe Frances? întrebă Axia de parcă acela ar fi fost cel mai incredibil lucru pe care îl auzise vreodată.

– Nu, o iubește pe sora mea, Berengaria. Încă de cînd eram cu toții mici a tot încercat să obțină permisiunea de a se căsători cu ea.

– Dar n-ai vrut să le-o dai?

– Oliver e un prost.

– Ah, bun, atunci ar trebui s-o iubească pe Frances. Suflete îngemănate.

– Nu, nu, nu înțelegi. Oliver e cu adevărat prost. Crede orice îi spune lumea, ca de exemplu că s-au descoperit bani într-o peșteră din Africa. Cînd eram mici și ne jucam de-a v-ați ascunselea, se ascundea închizînd ochii. Credea că, dacă el nu vedea pe nimeni, nici altcineva nu-l vedea pe el.

Axia știa prea bine ce însemna să fii obiectul unor speculații.

– Bine, dar trebuie să fi depășit faza asta. Poate că acum, fiind adult...

Jamie o privi ridicînd o sprînceană.

– Anul trecut a avut un hambar cu o gaură mare în zid, pe unde șobolanii intrau mereu și luau din

grîu. Așa că Oliver a dărimat hambarul și a dat foc grîului ca să nu mai vină șobolanii.

– Bine, dar de ce n-a astupat gaura? întrebă ea și apoi făcu o pauză. Ah, înțeleg, zise Axia sorbind din bere. Oare n-ar vrea să cumpere niște stofă de balaure?

Jamie izbucni în rîs.

– Destul de ciudat, nu e prost în afaceri. Cînd își pune ceva în cap, absolut nimic nu-l poate împiedica. Nimeni nu poate să-l facă să se răzgîndească; nu există „apel la sensibilitatea lui”, cum ar veni. Se decide asupra lucrului pe care îl vrea și cît va plăti pentru el și nimic nu poate schimba asta.

– Și acum o vrea pe sora ta.

– Totdeauna a vrut-o și, așa cum îl știu pe Oliver, probabil că o să moară dorind-o.

– Dar bănuiesc că o să moară fără ea.

– Cît trăiesc eu, n-o s-o aibă, spuse Jamie cu tărie în glas.

– Și ea e foarte frumoasă, nu? Fata aceea a zis că l-ar fi auzit pe Oliver spunînd că Frances era a doua femeie extraordinar de frumoasă pe care o văzuse în viața lui.

– Da, Berengaria e frumoasă, zise Jamie zîmbind. Henry Oliver o să aibă grijă de Frances și o să-i dea tot ce e mai bun. N-are pic de răutate în el. Fratele meu, Edward, obișnuia să-i joace nenumărate feste, dar Oliver nu s-a supărat și nu s-a înfuriat niciodată. Oliver credea că Edward îl plăcea, de îi dădea atîta atenție.

Axia se strîmbă.

– Știu foarte bine că, dacă îți dă cineva atenție, nu înseamnă că te place.

După ce spuse aceste cuvinte, oftă adînc, încercînd să-l facă să-i spună că el o plăcea foarte mult.

Dar Jamie îi făcu cu ochiul doar.

Două ore mai tîrziu, după ce ea le făcuse portretele tuturor celor de la han, Jamie spuse:

– Ar trebui să mergem.

– Unde? întrebă ea vîrîndu-și la loc pensulele pe care el le împachetase, totuși.

– Henry trebuie s-o fi dus pe Frances la el acasă, care e foarte aproape de casa mea, așa că o să mă duc acolo. Dar, mai întîi, o să te las pe tine la mătușa mea și, te rog, Axia, nu mă mai contrazice. Am hotărît.

– Așa e și sînt sigură că nu se poate face apel la sensibilitatea ta.

– Absolut deloc.

– Dar de ce nu pot să merg cu tine? Mai ales că acum știi că e vorba doar de Henry Oliver al tău. Ai spus că nu e nici un pericol. Ah, Jamie, te rog, n-o să-ți fac necazuri.

– Mi-ai face necazuri chiar dacă ai dormi tot drumul. Axia, nu te uita așa la mine. Știi doar că nu se cade să călătorim singuri. Tutorele tău, Maidenhall, mi te-a dat în grijă. Cum va părea dacă vom călători prin Anglia împreună, doar noi doi? Azi-noapte a fost destul de rău, din moment ce a trebuit să dormim în aceeași odaie.

– Maidenhall nu trebuie să se teamă că ai pune cumva mîna pe mine, spuse ea cu dezgust. Pe tine nu te interesează decît Frances.

Atunci, Jamie îi luă mîna și i-o sărută.

– Poftim, draga mea, te înșeli, spuse el încet. Dacă aș fi fost liber și n-aș fi fost obligat să caut o partidă avantajoasă, ți-aș face o curte atît de intensă, încît ai avea impresia că un munte s-a prăvălit peste tine. Hangiu! Spune-mi cît trebuie să plătesc, te rog.

Axia îl privea pe Jamie cu ochii mari.

– Chiar ai face-o? șopti ea, dar el era prea ocupat cu număratul monedelor pentru a-i da atenție.

Așa că ea începu să se gîndească la o modalitate de a-l convinge să o ia cu el.

– Dacă merg cu tine, economisești timp, spuse ea, dar cuvintele acelea nu avură nici un efect asupra lui.

Nici cînd ochii i se umplură de lacrimi și îi spuse că nu voia să rămînă cu niște străini el nu se înduplecă. Cînd îi spuse că se temea să nu apară Perkin Maidenhall și să-și verse năduful pe ea, el nici măcar nu clipi. Cînd îl amenință că avea să fugă și să se întoarcă în brațele lui Lachlan Teversham care o aștepta, el începu să rîdă. Cînd îi spuse că avea să lege cearceafurile unul de altul și avea să fugă pe fereastra din casa unchiului său, el rîse și mai tare.

Abia cînd văzu caii pregătiți și că el voia să o salte în șa, ea își dădu seama că, pînă la urmă, avea să fie dusă la doi bătrîni care era sigură că

aveau să fie îngrozitor de plicticoși. Nu era nimic aventuros în a-ți petrece zilele cu un gherghief în mînă.

Stînd de o parte a calului, ea oftă adînc.

– Bănuiesc că această mătușă a ta n-are copii cu care să mă joc.

Jamie pufni.

– Toți sînt mari.

– Nepoți?

El stătea cu mîinile căuș pentru a o ajuta să încalece.

– Nu, zise el pierzîndu-și răbdarea. Mătușa Mary are șase băieți mari, și nici unul nu e căsătorit.

– Da? spuse Axia și, pentru prima oară, se gîndi că, la urma urmei, poate nu era chiar atît de plictisitor la mătușa Mary.

Își puse piciorul în mîinile lui Jamie, dar el nu o sălta în șa. Cînd îl privi, văzu că avea o expresie foarte ciudată pe chip.

– Jamie? întrebă ea. Te simți bine?

Cînd văzu că nu răspunde, zise tare.

– Jamie!?

– Mergi cu mine, spuse el repede, după care o sălta în șa atît de repede și cu atîta forță, încît ea fu cît pe ce să cadă pe partea cealaltă.

Nu îi trebui prea mult să se dumirească.

– Nu, spuse ea cu hotărîre, cred că ai dreptate. Ar trebui să merg la mătușa ta.

Jamie nu răspunse, dar apucă și hățurile calului ei, ieșind din curtea hanului.

– Dar ne îndreptăm spre sud, zise ea când ajunseră la o răscruce de drumuri. Jamie, cred că ar trebui să stăm de vorbă. Întotdeauna mă îndepărtezi de bărbații buni de însurătoare. Întîi de drăguțul de Lachlan și de scumpul de Rhys și acum de rudele tale. Cred că ar trebui să mă duci la mătușa ta și să mă lași acolo în siguranță. Nu se cuvine ca doi oameni necăsătoriți ca noi să călătorească singuri. Și, în plus, ar fi o ocazie unică pentru mine să cunosc șase tineri Montgomery! Poți să te duci s-o salvezi pe Frances și poate că Maidenhall o să fie atît de recunoscător încît o să te răsplătească dîndu-ți-o de soție și, în acest timp, poate că eu o să-mi găsesc un soț chipeș. Și pe deasupra și un Montgomery! Un nume atît de frumos și de vechi. Și, dacă stau să mă gîndesc bine, Jamie, vom fi rude.

Oprindu-și calul, el se întoarse să o privească.

– Axia, dacă nu închizi gurița aia frumoasă, te vînd țiganilor. Și o să te vînd celui care va oferi cel mai mic preț.

Cînd el se întoarse din nou cu spatele, Axia rîse pe înfundate, după care îi zîmbi soarelui.

Capitolul 21

Patru ore mai tîrziu, Axia își dorea ca Jamie să fi rămas la ideea inițială și să o fi lăsat într-un loc moale și în siguranță. Avea impresia că nu fusese dată niciodată jos de pe cal, atît de amortite îi erau picioarele. Ar fi vrut tare mult să-l roage pe Jamie să se oprească, dar nici moartă n-ar fi făcut-o. Zîmbind, își spuse că, într-adevăr, Jamie avea un suflet bun. Dacă se chinuia, era sigur că îl putea convinge să facă orice.

Călărea alături de el, se deplasau prea repede pentru a putea să stea de vorbă și, în plus, avea nevoie de toată puterea de concentrare ca să se mențină în șa. Era o zi frumoasă și ei erau înconjurați de o pădure deasă. Axia îl întrebase dacă se puteau opri să mănînce din pîinea și brînză pe care le cumpăraseră dintr-unul din sate, dar el spusese că nu puteau. Ea fusese mulțumită de acest lucru, dar el o prevenise că erau tîlhari în pădure și că nu avea nici un chef să-i întâlnească.

Axia privise încruntată spre pădurea întunecată care se întindea de ambele părți ale drumului și se întrebă ce o fi fost în interiorul ei. Din felul cum

vorbea Jamie, își dădu seama că se temea foarte tare de tâlhari și că nu voia să riște o întâlnire cu ei. De când îl cunoștea, în ciuda dificultăților pe care le avusese de înfruntat cu ea și cu Frances, Jamie fusese extrem de amabil. Chiar dacă o pusese pe genunchi, și-i trăsese două palme la fund, – și ea nu îl iertase pentru asta, – părea să nu fie un om violent. Părea să lupte mai mult prin vorbe decît cu o armă. Pe Rhys și Thomas și-i putea închipui luptînd, dar pe Jamie nu.

Acesta era unul din motivele pentru care dorea atît de mult să-l împiedice să-i întâlnească tatăl. Dacă un bărbat drăguț ca Jamie îl întâlnea pe Perkin Maidenhall nu avea să supraviețuiască. Gîndindu-se la acest lucru, zîmbi, căci dacă i-ar fi spus lui Tode ce gînd îi trecea prin minte, el ar fi zis că era snoabă. Ar fi zis că Axia considera că numai oamenii care nu se născuseră cu bani puteau face ceva pe lume. Fiii și fiicele conților ar fi murit de foame dacă li se luau veșmintele frumoase și casele.

Așa că, acum, aruncînd cîte o privire spre pădurea întunecoasă, își îmboldi calul să meargă mai repede.

Dar, numai cîteva minute mai tîrziu, se sperie cînd doi bărbați apărură pe neașteptate din spatele tufelor de pe marginea drumului, unul din ei apucînd hăturile calului ei.

– Banii sau nu vei mai apuca să vezi răsăritul soarelui, îi spuse omul cu un rînjat urît pe față.

Celălalt, un tâlhar solid și cu barbă, ai cărui ochi mici licăreau, îi prinse calul lui Jamie.

– Ia te uită ce domn avem aici, zise omul privindu-l pe Jamie care era îmbrăcat cu pieptarul lui de catifea neagră. Dă-te jos.

– Vă rog să nu ne faceți nici un rău, spuse Jamie încet. Vă dăm tot ce vreți, numai lăsați-ne să plecăm.

Axia văzu că cel care ținea hăturile calului ei avea un pistol. Cînd spusese că voia să cunoască puțină aventură, nu se gîndise să simtă o teamă reală pentru propria-i viață. De fapt, teama era un sentiment cu care nu era prea familiarizată, așa că păru să fie incapabilă să se miște.

În timp ce ea stătea neclintită și privea fix, Jamie descălecă și se duse la ea, ridicînd brațele pentru a o ajuta să se dea jos de pe cal.

– Îmi place calul ăsta, spuse un al treilea în spatele lor, de a cărui existență Axia nu știuse. Cred c-o să-l iau.

– Să nu spui nimic, îi șopti Jamie.

Axiei nu trebuia să i se spună asta, pentru că oricum nu era în stare să scoată o vorbă. Dacă bandiții le luau totul și îi lăsau singuri pe drum? Sau dacă se hotărau să-i omoare? Trebuia să se gîndească la ceva, la vreo modalitate de a ieși din acea încurcătură.

– Veniți încoace, spuse cel cu pistolul făcîndu-le semn spre umbra copacilor. Vino aici, bogătașule, și golește-ți buzunarele.

– Nu avem nimic, spuse Jamie cu un glas plin de teamă. Călătorim dintr-un loc în altul doar. Vă rog, nu ne faceți nici un rău.

Axia, care stătea de o parte, auzi teama din glasul lui și fu dezgustată. Chiar dacă îi era frică de ei, n-ar fi trebuit să arate. Ar fi trebuit să aibă curaj și să le arate cine era mai tare.

– Cum îndrăzniți să ne atacați! spuse ea deodată, îndreptându-și umerii și înălțînd bărbia. Sîntem în serviciul reginei, dacă ne atingeți, veți fi uciși.

Avu satisfacția de a-i vedea pe cei trei bandiți și pe Jamie privind-o uluiți. Acum or să ne lase în pace, își spuse ea triumfătoare.

Dar, din nefericire, vorbele ei părură să aibă un efect contrar. Unde înainte nu îi acordaseră deloc atenție, acum, cel mai solid dintre ei o apucă din spate, ținînd-o cu un braț pe după mijloc și cu celălalt în jurul gîtului.

– În serviciul reginei, ai? Atunci înseamnă că or să se plătească bani buni pentru voi, spuse cel care o ținea.

Axia se uită îngrozită la Jamie și, timp de o secundă, văzu cît de furios era pentru că ea nu îl ascultase.

– De fapt, nu o cunoaștem pe regină, șopti ea, dar nu o ascultă nimeni.

– Golește-ți buzunarele, îi spuse lui Jamie cel cu pistolul. Și fă-o înainte ca ea să moară, adăugă apoi și, întorcîndu-se, îi rînji Axiei. Totuși, înainte să dea ortul popii, o să mă folosesc puțin de ea.

Spre rușinea ei, Axia simți cum i se înmoaie genunchii. Totdeauna sperase că, într-o asemenea situație, avea să dea dovadă de curaj, dar oamenii aceia oribili erau atît de groaznici și atît de înspăimîntători. Oare aveau să-i omoare pe ea și pe Jamie?

– N-am nimic în buzunare, spuse Jamie și vocea aproape că-i tremura acum. Vă rog să nu-i faceți nici un rău. E nevinovată și n-are nici o valoare.

– Aș zice că unele părți din ea au o foarte mare valoare, spuse rîzînd cel care o ținea pe Axia foarte strîns.

Ea îi simți răsuflarea urît mirositoare și își dădu seama îngrozită că el începu să-și apropie mîna de sînul ei.

– Am banii în cizmă, spuse Jamie tare. Țin tot aurul nostru în cizmă și o să vă dau tot ce avem dacă ne lăsați în viață.

Atunci, cel cu pistolul începu să rîdă și se uită la Axia.

– Cît îmi plac gentilomii ăștia. Au niște haine așa frumoase, niște pungi așa umflate și niște stomacuri așa de slabe.

Axia simți că-i vine rău cînd îl văzu aplecîndu-se. Era normal să facă așa cum îi spuneau indivizii aceia, dar ea ar fi vrut să-l vadă dînd dovadă de ceva curaj.

Totul se petrecu într-o clipă, atît de repede, încît Axia aproape că nu văzu nimic.

Jamie nu scoase o pungă din cizmă, ci pumnalul îngust, pe care ea nu îl mai văzuse niciodată și pe

care cu o simplă mișcare a încheieturii, îl aruncă. Spre Axia! Ea îl văzu venind, dar fu ceva atât de neașteptat și atât de iute, încât nu avu timp să se dea la o parte. Din fericire, însă, nu o nimeri, trecînd foarte aproape de capul ei.

În secunda următoare, Jamie scoase sabia. Întodeauna purta o sabie, dar toți gentilomii aveau așa ceva. Axia nu își închipuise niciodată că Jamie ar fi purtat sabia pentru altceva decît pentru paradă. Acum, Jamie păru să o scoată din teacă dintr-o mișcare scurtă și orbitoare și, în aceeași clipă, o înfipse în cel cu pistolul.

Cu ochii mari de uimire, Axia îl văzu pe individ uitîndu-se la sabia care îi pătrunsese în burtă pînă la mîner. Ceea ce nu putea să vadă el, dar Axia putea, era vîrfurile lung și ascuțit care îi ieșise prin spate.

Al treilea bandit, care se afla în partea cealaltă a lui Jamie, văzu și el vîrfurile și, după ce îi aruncă o privire Axiei și celui care o ținea, se făcu nevăzut în pădure.

Dar Axia nu se putea mișca, fiindcă cel care o prinsese o ținea mult mai strîns ca la început. Acum că Jamie îi omorîse tovarășul ce avea să-i facă banditul?

Era prea îngrozită ca să mai vorbească și îl privi pe Jamie cum scoase sabia din trupul mortului, după care acesta se prăbuși la pămînt. Nu încercă să vorbească nici cînd îl văzu pe Jamie ștergînd sabia de sînge și vîrînd-o înapoi în teacă.

Nu vorbea nici ea, dar nici cel care o ținea. Oare îi era frică după tot ce văzuse?

După ce vîrî sabia înapoi în teacă, Jamie se duse spre ea, fără să-i dea atenție celui care o ținea. Spre stupefacția ei, el puse o mîină pe brațul omului și i-l trase de sub sînul ei.

Abia atunci Axia întoarse capul și văzu că individul stătea exact în aceeași poziție, dar avea un pumnal înfipt în gît. Și era cît se poate de mort.

– Să nu cumva să-mi leșini acum, spuse Jamie desprinzînd celălalt braț al individului din jurul mijlocului ei. Cred că ar trebui să plecăm de-aici cît mai repede în caz că indivizii ăștia au ceva prieteni.

Axia nu putea decît să-l privească.

El îi aruncă un zîmbet și o trase de lîngă tîlhar, ea fiind rigidă de spaimă.

– Nu te mai uita la mine așa. N-au fost decît trei.

Ea nu știa ce să spună. Nici în visele cele mai nebunești nu și-l închipuise pe Jamie făcînd așa ceva. Era ca un prinț coborît dintr-o poveste pentru a o salva.

– Ține-te de mine, spuse el zîbind amuzat cînd îi văzu expresia de pe chip.

Cînd Jamie se aplecă ușor, ea îl luă de gît, întîi cu un braț, apoi și cu celălalt și, deodată, dintr-un impuls pe care nu și-l putu controla, îl sărută. Îl sărută îndelung și apăsător, îl sărută pentru a-i mulțumi, îl sărută ca să-i dea de înțeles ce simțea pentru el.

După cîteva clipe, Jamie îi desfăcu mîinile din jurul gîtului și o duse în brațe pînă la cal, așezînd-o

în șa ca de obicei. Imediat după aceea, încăleacă și el și, îndemnându-i calul, porniră la drum, călărind mai repede decît o făcuse Axia vreodată, așa încît abia putea să se țină în șa.

Soarele aproape că apusese cînd ieșiră din zona împădurită și descoperiră un han unde puteau înnopta. În timpul orelor cît călăriseră, Axia nu putuse să se concentreze decît asupra calului, nu la cele întîmplate. De fapt, făcea tot ce îi stătea în putință să nu se gîndească la acest lucru. Dar diverse imagini continuau să-i treacă prin fața ochilor minții: individul care o ținea imobilizată, amenințările lui, ochii lui mici și plini de răutate. Își amintea cum aruncase Jamie cuțitul și cît de aproape de capul ei trecuse acesta. În schimb se înfipsese în gîtul omului, la numai cîtiva centimetri de capul ei.

I se părea că, pe măsură ce se depărtau de locul în care se petrecuse totul, devenea tot mai înspăimîntată cu gîndul la ce s-ar fi putut întîmpla. Poate că era mai bine dacă rămînea închisă între zidurile proprietății Maidenhall. Cel puțin acolo nu avusese niciodată de a face cu tîlhari cu pistoale.

Pe măsură ce trecea timpul, ea devenea și mai obosită și mai înfometată, pătura părăindu-i-se mai înspăimîntătoare și mai oribilă.

Cînd, în sfîrșit, Jamie opri caii și o ajută să descalece, o privi încruntat.

– Ești palidă. Hai să-ți dau să bei ceva tare, spuse el și, luînd-o pe după umeri, o susținu cînd

intrară în han. Axia, s-a terminat. Nu te mai gîndi. O să am grijă să fii în siguranță.

După aceea deschise ușa grea din lemn de stejar și intrară în încăperea caldă și bine luminată, unde o femeie cu o înfățișare veselă veni repede spre ei.

– Bună seara, spuse ea, dar apoi se uită la Axia. Vai de mine, dar tînăra e rănită. Vino, draga mea, stai jos să văd ce ai.

Axia nu știa la ce se referea femeia, dar cînd întoarse capul, văzu că avea sînge pe umăr și pe gît. Era scăldată în sîngele tîlharului, sînge care trebuia să fi curs din cauza cuțitului aruncat de Jamie. În clipa aceea, totul deveni cît se poate de real pentru ea. Tot pericolul, tot riscul, toată amenințarea îi apărură în fața ochilor părăind să astupe lumina.

Leșină și Jamie o prinse în brațe.

Capitolul 22

Cînd se trezi, Axia îl văzu pe Jamie stînd lîngă ea pe pat într-o odaie nefamiliară. Era întuneric, o singură lumînare arzînd într-un colț al încăperii, dar ea își dădu seama că se apropia ivirea zorilor. Probabil că dormise aproape toată noaptea și, după cum arăta, Jamie îi stătuse alături tot timpul.

Deschise ochii mai mult și îi zîmbi, dar apoi, deodată, speriată, încercă să se ridice în capul oaselor și el o împinse la loc.

– S-a dus? întrebă ea în șoaptă.

– Da, zise el încet. S-a dus tot sîngele. L-am șters chiar eu. L-am spălat chiar și din părul tău.

Cînd rosti acele cuvinte, se uită la ea cum stătea întinsă în pat cu părul șaten și bogat răsfirat în jur. În timpul zilei și-l ținea ridicat și acoperit, așa încît nu prea se vedea cine știe ce din el, dar acum o înconjura asemeni unui nor moale și strălucitor.

– De ce te uiți așa la mine? Ți-e rușine cu mine, nu? Pînă la urmă, ți-am fost o povară, nu? Încă de cînd te-am cunoscut am fost groaznică.

– Da, spuse el întinzînd mîna pentru a-i atinge părul. Într-adevăr groaznică. Înainte să te cunosc,

viața mea a fost atît de liniștită și de ordonată, acum, însă, nimic nu mai e normal sau logic.

– Mă tachinezi?

El îi zîmbi ușor.

– Firește că nu, zise el și apoi se aplecă spre o masă de pe care luă un castronaș și o lingură. Hangița ți-a făcut niște supă, iar eu aș vrea s-o mănînci.

După aceea îi duse lingura plină la gură.

Axia izbucni în rîs.

– Ah, Jamie, nu sînt invalidă.

Nu voia să-l lase să-i vadă stînjeneala, căci, în realitate, nimeni nu considera vreodată necesar să o servească. Se mîndrea cu faptul că nu fusese bolnavă niciodată și că ea avusese grijă de alții, nu invers.

– Bine, spuse Jamie lăsînd castronul jos. Ești bine și sănătoasă, deci pot să mă duc să iau și eu micul dejun. Îți urez bună dimineața.

Ea își dădu seama după vocea lui că îi rănise sentimentele, dar nu intenționase acest lucru. Dînd la o parte cearceaful, sări din pat, după care duse mîna la frunte și începu să se clatine pe picioare.

– Ah, cred că...

Cînd Jamie nu se întoarse să-i sară în ajutor, ea deschise ochii și văzu că zîmbea.

– Haide, spuse el. Poți să-ți termini leșinul. Patul e chiar în spatele tău.

Ea rîse.

– Ah, Jamie, nu mai pot de foame. Nu vreau supă, ci friptură de vacă, vreo doi pui și o budincă uriașă. Și...

Se întrerupse, căci imagini legate de după-amiaza aceea îi reveniră în minte și ea se așeză pe marginea patului.

– I-ai omorât, șopti ea.

Așezându-se și el, Jamie o luă prietenește pe după umeri.

– Era singura soluție. Am fost nevoit s-o fac. Nu-mi place niciodată să omor pe cineva.

Ea îl privi.

– Nu te credeam în stare de așa ceva. Ești atât de amabil.

– Cum sînt?

– Ești foarte amabil cu toată lumea, de exemplu cu Tode, cu Frances, cu oamenii tăi. Toată lumea te place.

Jamie zîmbi și se ridică.

– Dar știai că sînt soldat, nu?

– Da, dar credeam că stai pe țial cu hainele tale frumoase și...

Jamie rîdea prea tare pentru ca ea să poată continua.

– Îmbracă-te, că eu mă duc pînă la bucătărie să văd ce au de oferit ca să punem capăt postului, spuse el continuînd să rîdă și dădu să iasă.

Axia se ridică repede și îl apucă de braț.

– N-a avut nimeni grijă de mine vreodată, spuse ea încet. Dar tu ai. Te îngrijești să am apă fierbinte

pentru baie, să am hîrtie de desen, ai grijă de Tode, m-ai salvat de bandiți.

Cu un gest foarte firesc, se ridică pe vîrfuri și îl luă de gît.

– Ah, Jamie, eu...

– Axia, te rog, n-o spune, zise el cu durere în glas. Te rog, n-aș suporta. Habar n-ai ce e în sufletul meu, lupta pe care o dau între datorie și... și dragoste. Nu trebuie să uit ce obligații am față de alții. Te rog, spuse el din nou, după care o apucă de umeri ușor și o îndepărtă. Îmbracă-te și vino jos. O să te aștept acolo.

Imediat după aceea ieși. Timp de cîteva clipe, Axia se simți părăsită dar apoi zîmbi și se rezemă de ușă. Avea impresia că, în ultimele săptămîni nu se gîndise decît la Jamie.

Starea ei de visare nu dură decît cîteva minute, căci apoi își roti privirea prin încăpere și văzu că Jamie îi pregătise hainele pe spătarul unui scaun. O rochie de lînă de un roșu-aprins cu broderie neagră de-a lungul tivului și în față.

Se îmbracă repede și alergă în jos pe scări, apoi prin spate spre privată și fu cît pe ce să se ciocnească de Jamie care umbla prin pachetele de la șa.

– Nu suportai să stai departe de mine, nu? o tachină el.

– De fapt, ești chiar spre drumul spre...

Rîzînd ușor, el se dădu la o parte.

– Avem potîrnice la masă.

– Păstrează-mi o duzină, îi strigă ea și închise ușa.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd ieși, îl văzu tot umblînd cu lucrurile, scoțîndu-le, punîndu-le la loc, așa că se duse lîngă el.

Cînd ceva căzu pe jos, ea se aplecă instinctiv să ridice obiectul.

– Boneta mea! exclamă. Boneta mamei mele! Unde ai găsit-o? Am uitat-o în...

Deodată, își aminti unde o lăsase: în cortul lui Jamie în noaptea cînd făcuseră dragoste. Tăcînd brusc, se uită la el, sperînd să nu își aducă aminte de unde apăruse boneta aceea.

Dar își dădu seama după fața lui că își amintea perfect și nu îi plăcu ce vedea, căci pe chipul lui Jamie se citea un amestec de furie și... și, ei bine, poate crimă.

– Nu mă privi așa, șopti ea ținînd boneta la spate și începînd să meargă înapoi.

– Așa deci, Axia, spuse el, și nu îi plăcu deloc tonul vocii lui.

Era ca și cum abia s-ar fi abținut să nu-i facă ceva îngrozitor.

– Ce joc faci? Ai vrut să guști cum e să te culci cu un bărbat așa cum guști o prăjitură sau alta?

– N-am făcut-o intenționat, zise ea. Zău că nu. Am văzut pe unde ai sărit gardul și m-am gîndit că și eu...

– Nu te-ai gîndit. M-ai păcălit și m-ai mințit, exact așa cum ai mințit în legătură cu stofa de balaur.

– Ba nu te-am mințit. Ți-am spus că eram virgină.

El continua să se îndrepte spre ea și ea să meargă înapoi.

– Ai spus că te chema Diana și că aveai urme de vărsat pe față.

– Mi-era teamă să nu mă bați dacă mă descopereai în cortul tău; a fost singurul lucru care mi-a venit în minte.

– Nici tu nu crezi minciuna asta. Ți-am dat și timp și posibilitatea să-mi spui cine ești.

Axia ajunsese cu spatele lipit de grajd.

– N-am vrut să te păcălesc. Am... am...

– Da? Aștept răspunsul.

Axia ridică bărbia.

– Profită de ziua aceasta, spuse ea sfidătoare. Eu eram acolo, tu erai acolo și aveam posibilitatea unei noi experiențe, așa că am profitat. Poate că mîine o să mor sau tata mă va încuia și nu voi mai avea ocazia asta.

– Tatăl tău a murit, ai uitat? Acoperit de var, după spusele tale, dar minți atît de des încît nici nu mai știu ce e adevărat și ce nu.

Deodată, îi întoarse spatele și își acoperi ochii cu mîna, de parcă s-ar fi gîndit ce să facă.

Axia văzuse cîte griji își făcea pentru cei care se aflau în grija lui și știa că onoarea era totul pentru el.

– Îmi pare rău, sincer, spuse ea încet și îi puse mîna pe braț. O să uităm totul. Eu am și uitat deja. Dacă n-aș fi văzut boneta, n-ai fi aflat niciodată. Poți să continui, să te însori cu moștenitoarea ta și...

Cînd Jamie își ridică privirea, ochii îi erau altfel. Fără să-i spună un cuvînt, se duse în grajd, urmat îndeaproape de Axia.

– Jamie, te rog, spune ceva. Spune-mi că nu mă urăști. Sau poate că da, dar îți jur că totul a fost doar o greșeală.

– Pune șaua pe calul ăsta, îi spuse el unui băiat care era prin curte și se freca la ochi ca să-și alunge somnul. Grăbește-te.

Axia văzu că despre calul ei era vorba.

– Mă alungi? Singură? întrebă ea îngrozită. Ah, Jamie...

Se așeză pe o cutie de lemn plină de frîie murdare.

Jamie o privi furios o clipă.

– Ce am făcut eu vreodată ca să-ți închipui că sînt genul de om care te-ar lăsa singură și fără apărare?

Nu așteptă nici un răspuns, ci se duse la calul lui, aruncă șaua pe el și apoi îl conduse afară din boxă.

– Ești gata? întrebă el ținînd mîinile pregătite pentru a o sălta în șa.

– Da, cred că da, spuse ea resemnată.

Ar fi vrut să știe unde mergeau, dar îi era prea frică să întrebe. Mai bine să-l urmeze și să nu-și cunoască destinul cît mai mult timp posibil.

Treizeci de minute mai tîrziu, Jamie opri calul în fața grădinii unei căsuțe albe și îi spuse să-l aștepte. După cîteva clipe se întoarse spunînd:

– Urmează-mă.

Ea nu putu decît să dea din cap afirmativ și văzu un preot ieșind din casă și pornind să urce dealul spre o biserică mare din piatră ce se afla în vîrf. Ah, o să mă pună să mă rog pentru iertarea nenumăratelor mele păcate. Următorul ei gând fu: dacă fac asta, o să stăm aici pînă diseară și n-o să mănînc nimic.

În fața ușii bisericii, Jamie se opri și se uită la ea, îi înlătură o crenguță care i se agățase de guler, îi aranjă părul, îi îndreptă gluga.

– Ești gata?

– Gata pentru ce? întrebă ea, fiind la un pas de a izbucni în lacrimi.

– Să te măriți cu mine, firește. Ce altceva am putea să facem? spuse el, după care dădu să intre în biserică.

Dar Axia nu îl urmă. În schimb, se prăbuși pe una din băncile care se întindeau de fiecare parte a verandei. Peste cîteva clipe, el se duse și se așeză lîngă ea, luîndu-i mîna rece într-a lui.

– Te îngrozește gîndul de a te mărita cu mine, nu? Înțeleg.

– Jamie, nu glumi, zise ea în șoaptă. Cred că îți dai seama că nu mă pot căsători cu tine.

– Axia, acest lucru ar fi posibil numai dacă m-ai urî cu adevărat și eu nu cred c-o faci. Mă urăști?

Ea îl privi, gîndindu-se la tot timpul petrecut împreună, la felul cum el îi schimbase viața. Poate că se îndrăgostise de el chiar din prima zi. Poate că mințise în legătură cu identitatea ei numai pentru că voia neapărat să știe că el o voia pe ea și

nu averea tatălui ei. Și poate că dragostea față de el fusese motivul pentru care făcuse tot ce făcuse și spusese tot ce spusese de când se cunoscuseră.

– Nu, nu te urăsc, spuse ea privindu-l în ochi și el îi zîmbi într-un fel care o făcu să aibă impresia că mai avea puțin și se topea.

– Nici eu pe tine, așa că hai să mergem. Vicarul vrea să mănînce și la fel și noi. Hai să nu mai stăm pe gînduri, o îndemnă el ridicîndu-se.

O trase, dar ea nu se clinti, așa că Jamie se așeză din nou.

– Nu vrei să te măriți cu mine? Ai spus *Da* la jumătate din bărbații Angliei, dar poate că eu sînt singurul cu care nu vrei să te măriți.

– Nu e vorba de asta, ci... Ah, Jamie, e vorba de bani.

– Înțeleg, spuse el rigid. Nu sînt destul de bogat pentru tine. Ei da, sigur că, în cazul ăsta, nu ne putem căsători. Ce prost am putut să fiu.

Cînd dădu să se ridice, ea se agăță de el, înconjurîndu-i umerii cu brațele și lipindu-și obrazul de pieptul lui.

– Nu e vorba că tu n-ai bani, ci că nu am eu. Cînd... cînd tutorele meu o să afle că m-am măritat fără permisiunea lui, o să mă dezmoștenească. N-o să mai am nici un ban.

– N-ai de unde să știi asta cu siguranță, zise el luînd-o pe după umeri și ținînd-o strîns. Dacă ai fi fost fiica lui, ți-aș mai fi înțeles teama, dar ești numai pupila lui. Nu cred că o să fie chiar atît de aspru.

Ea se desprinsese de el pentru a-l privi.

– Dacă aș fi fost fiica lui, te-ai mai fi însurat cu mine? șopti ea.

– Aș fi vrut să am permisiunea lui, dar da, cu sau fără permisiune, aș fi fost forțat s-o fac, datorită împrejurărilor.

– Te referi la...?

– Da, scumpa mea aproape-soție, noaptea aceea din cort.

Aceasta nu o făcu să se simtă mai bine, căci, astfel, Jamie recunoștea că se căsătorește cu ea pentru că îl păcălise cu intenția de a-l face să facă dragoste cu ea. Și s-ar fi căsătorit cu orice femeie care l-ar fi păcălit, iar dragostea sau sentimentele nu schimbau lucrurile cu nimic. Era evident că onoarea lui însemna mai mult pentru el decît banii.

– Altceva? întrebă el. Spune-mi ce altceva te mai frămîntă.

– Nu-l cunoști pe Perkin Maidenhall la fel de bine ca mine. Banii oferă putere și, dacă ar vrea, el ar avea toată puterea de pe pămînt. Va pune să se anuleze căsătoria și pe tine te va ruina pentru că ai îndrăznit să te atingi de ceva de-a lui.

– Chiar dacă Maidenhall e bogat, mai există și legi pe lume. Axia, ai stat izolată aproape toată viața, singurele contacte mai importante ale tale fiind cu el și cu cei care lucrau pentru el. E un om bogat, dar nu chiar atît de puternic cum îl crezi. Nu poate anula căsătoria fără nici un motiv. Și, poate că pînă va afla de noi, tu vei fi însărcinată și acest lucru îl va împiedica să mai facă ceva.

– Un copil?

Cînd îi văzu expresia de neîncredere de pe chip, el izbucni în rîs.

– S-a mai întîmplat, să știi. Deci, ce altceva mai e?

– O să-ți faci rău și o să-ți distrugă familia cînd o să-ți ia tot ce ai.

– Nu prea are mulți de rănit, iar dacă e să ia totul, asta înseamnă nimic.

– Ah, Jamie, spuse ea luîndu-și capul în mîini. Cum o să trăiești?

– *Noi*, spuse el punînd accent pe cuvînt, vom locui la rudele mele. Montgomery-ii sînt niște oameni simpatici, uneori cam gălăgioși, dar au mulți bani și mai multe case și castele decît le trebuie, așa că o să-i rog să-mi dea și mie ceva.

– Din cauza mea. Ești forțat să faci asta din cauza mea. Pentru că eu m-am furishat în cortul tău într-o noapte, tu trebuie să renunți la pămîntul tău și să te duci să cerșești la rudele tale.

Jamie îi zîmbi.

– Nu-i chiar așa îngrozitor, spuse el, deși exact așa vedea și el lucrurile. Rudele mele n-au cîștigat pămîntul muncind din greu. N-au cucerit nici o țară, deci nu li s-au dat proprietăți drept răsplată, ci s-au căsătorit cu femei bogate. E un talent în familia mea să capeți avere prin înșurătoare.

– În afară de tine. Tu ți-ai pus în gînd să te însori cu o fată cu urme de vărsat cu care te-ai tăvălit în cort.

– Da, spuse el privind-i fața și atingîndu-i obrazul. Gîndul la fata aceea m-a urmărit tot timpul

de-atunci. Știi că am ținut boneta aceea în dreptul inimii zile în șir? O aveam și în dimineața cînd m-ai atacat, mai ții minte?

– Cînd? Întrebă ea cu seriozitate, și el rîse ușor.

– A doua zi după ce mi-am petrecut noaptea cu Diana. Cînd m-am trezit și am văzut că nu mai era acolo, am fost teribil de furios. Am răscolit toate împrejurimile. Credeam că nu era decît o fată destinată să fie prostituată, dar era ceva unic în legătură cu ea. Am găsit boneta, am scris un mesaj pentru familia mea și i-am lăsat bani. Iar mai tîrziu aveam boneta lîngă inimă, mă uitam pe hartă și tu m-ai atacat nu mai știu de ce.

– Ai spus că nu puteam să merg cu voi.

– Ah, da, așa e. Acum mi-aduc aminte, spuse el mîngîindu-i obrazul și apoi gîtul. Cît de diferită ar fi fost viața mea dacă nu te-aș fi luat.

– Ah, da! Da! Da! Da! Dacă nu m-ai fi luat, n-ai mai fi fost forțat să te însori cu mine acum.

– Axia, dar nu sînt forțat să mă căsătoresc cu tine. Nimeni nu mă obligă s-o fac. Vezi? Nu ține nimeni sabia îndreptată spre mine. Axia, ascultă-mă, te rog. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau s-o fac. Înțelegi?

Adevărul era că Axiei îi venea greu să creadă că cineva o voia cu adevărat. Toată viața fusese înconjurată de oameni care erau plătiți pentru a fi pe lîngă ea. Nimeni nu-i fusese prieten din proprie voință. Iar acum, Jamie se căsătorea cu ea pentru că ea îi dăruise virginitatea și simțea că așa trebuia să facă. Onoarea lui era atît de importantă pentru

el, încît ar fi renunțat la toate speranțele legate de o soție moștenitoare, ceea ce Axia nu avea să mai fie după ce tatăl ei avea să afle că îi nesocotise dorința. Oare Jamie avea s-o urască în momentul în care avea să descopere că ea fusese moștenitoarea?

El îi ridică bărbia, obligînd-o să-l privească.

– Unde ți-e „Profită de ziua asta?”

– Motto-ul ăsta m-a vîrît în bucluc de la bun început, zise ea cu dezgust, iar el începu să rîdă.

– Așa e, dar mă bucur că s-a-ntîmplat. Așa că, hai să ne continuăm viața. Ne vom căsători, iar dacă tutorele tău va găsi o modalitate de a anula căsătoria mai tîrziu, asta e.

Însă, în sinea lui, Jamie își spuse: numai peste cadavrul meu se va anula această căsătorie. Și-o spuse în gînd, căci își dădea seama că Axia se temea foarte mult de ceva.

– Pînă una-alta, ne vom bucura unul de celălalt cît vom putea de mult.

Apoi coborî glasul.

– Sau poate că mă înșel și nu ți-a plăcut să faci dragoste cu mine.

– Ah, Jamie, ba mi-a plăcut, spuse ea făcînd ochii mari. Mi-a plăcut enorm de mult. Îmi place să sărut și să ating, iar trupul tău e atît de frumos cînd e gol, și îmi mai place...

El o sărută ușor pentru a o face să tacă.

– Va fi destul de greu de așteptat pînă la sfîrșitul slujbei, așa că hai să nu îngreunăm lucrurile și mai mult. Ascultă, dacă ne căsătorim acum, o să putem

dormi în același pat la noapte. Dacă nu ne căsătorim, tu vei dormi pe jos.

Se uită la el și rațiunea ei se luptă cu sentimentele. Nu ar fi trebuit să se mărite cu el. Știa acest lucru. Nu avea absolut nici o îndoială că tatăl ei avea să anuleze căsătoria, chiar dacă bebelușul lui Jamie mișca în pîntecul ei. Perkin Maidenhall era întruchiparea puterii. Dar adevărul era că nu credea să le facă vreun rău lui Jamie și familiei acestuia, nu dacă ea era ascultătoare și făcea ce voia el, adică să se mărite cu cel care plătise pentru ea. Dar, între timp, pînă cînd tatăl ei avea să afle ce făcuse, ea avea să aibă cîteva zile, poate chiar săptămîni, în care avea să fie soția lui Jamie.

Soția lui! își spuse ea simțindu-se cuprinsă de o emoție puternică. Trase adînc aer în piept.

– Nu-mi place să dorm pe jos, zise ea și atunci, Jamie zîmbi ușor.

– Hai să mergem, ne așteaptă vicarul.

Ridicîndu-se, îi întinse mîna și ea își puse mîna micuță într-a lui. Jamie i-o strînse și intrară împreună în biserică.

Capitolul 23

Zîmbind, Jamie o privi pe Axia cum se agita prin odaie, aranjîndu-i lucrurile, transformînd haosul în ordine. Oriunde se ducea, își spuse el, părea să creadă că trebuia să-i cumpere pe cei din jur. Nu cu bani, ci cu fapte, cu bunătate, cu ajutor. Părea să nu creadă niciodată că cineva putea să o placă pentru ea însăși. Era aproape ca și cum ar fi simțit că trebuia să compenseze pentru ceva ce era în neregulă cu ea.

Dar acum, urmărind-o cu privirea, el știa că absolut nimic nu era în neregulă cu ea. Cu fiecare mișcare pe care o făcea, șoldurile i se unduiau și el îi vedea conturul sînilor.

– Vino încoace, spuse el răgușit.

– Dar, Jamie, trebuie să-ți curăți noroiul de pe haine și trebuie să...

– Aici. Acum.

După ce se căsătoriseră în grabă, se întorseră la han doar pentru a-și lua lucrurile și un pui gătit, pe care el îl rupsese în jumătate și îl mîncaseră în mers. Cîteva ore mai tîrziu, cînd soarele apunea, se opriră la alt han, unde Axia se duse

la bucătărie pentru a se ocupa de pregătirea cinei. Jamie nu fusese surprins cînd, după cîteva minute, hangiul o scoase din bucătărie, căci Axia îi vorbise despre diverse modalități de a conduce hanul, pe care el nu le apreciasse deloc.

– Ține-o cu dumneata, îi spusese hangiul lui Jamie încleștînd maxilarul.

– Bucuros, spusese Jamie trăgînd-o pe Axia pe bancă lîngă el.

– Pierde bani din cauza modului prost în care administrează hanul, bombăni ea, dar Jamie rîse doar și o sărută pe frunte.

Îi plăcea nespun să o vadă că îi purta de grijă așa cum o văzuse făcînd pentru alții.

Așa că, acum, cînd erau singuri în odaia lor, el trase cuvertura de pe pat și întinse mîna spre ea. Sub așternut, nu purta absolut nimic și, în timp ce el se dezbrăca, Axia se întoarse cu spatele, roșind din cauza acelei intimități create dintre ei.

Ezitînd, ea se uită la mîna lui întinsă.

– Haide, drăcușorule, spuse el. Ți-e teamă de mine? M-ai zgîriat, mi-ai dat foc, m-ai înjurat. Sînt același tip de atunci.

Axia, care nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate, alergă spre el și i se aruncă în brațe.

– Ah, Jamie, mi-e așa de frică. Nu știu să fiu soție. Nici chiar una temporară. Ai cunoscut atîtea femei și toate au fost îndrăgostite de tine. Doamne, cum aș putea eu să mă ridic la înălțimea franțu-zoicelor sau doamnelor de la curte? Nu sînt decît

fliica unui negustor, nimic mai mult. Cred că asta va fi o sarcină imposibilă pentru mine.

Tot timpul cît ea vorbise, Jamie îi scosese hainele cu pricepere, lucru care nu era deloc ușor, din moment ce ea îi stătea ghemuită în brațe. Dar reuși, pînă la urmă. Și, fiecare părticică de piele pe care o dezvelea i-o săruta.

Axia tăcu brusc.

– Ah, dar ce plăcut e, Jamie. Săruți atît de bine. Ai exersat mult?

El zîmbi, căci toate femeile întrebau despre celelalte, vrînd întotdeauna să știe că erau deosebite sau, cel puțin, diferite.

– Deloc, zise el. Sînt un novice în treaba asta, așa că, dacă o să fac greșeli, va trebui să-mi spui.

– Ești un mincinos, spuse ea veselă și închise ochii cînd gura lui îi lunecă în jos pe braț.

– Soția mea m-a învățat să mint.

Cînd ea chicoti, Jamie zîmbi și o împinse în pat, scoțîndu-i și celelalte haine și azvîrlindu-le prin odaie.

Apoi, Axia nu mai gîndi, căci buzele lui Jamie erau pe trupul ei și mîinile lui păreau să o atingă peste tot în același timp.

– Arată-mi cum să-ți fac plăcere, șopti ea.

– Îmi faci plăcere tot timpul, dar nu știi, spuse el cu buzele lipite de gîtul ei.

Știa că ea își închipuia că el este un expert în a fi în pat cu o femeie, dar adevărul era că niciodată nu își petrecuse mai mult de o noapte cu fiecare femeie. Nu îi plăcuseră complicațiile sau

încurcăturile pe care le provocau în mod inevitabil legăturile sexuale frecvente. Și niciodată nu fusese atras de femeile cu multă experiență. Astfel că, poate, ceea ce îi spusese Axiei în legătură cu faptul că era un novice, era adevărat. Alți bărbați ar fi rîs de el, dar așa cum spusese adesea sora lui, Berengaria, era un adevărat romantic și poate că se păstrase pentru femeia iubită.

Categoric, știa că nu avusese niciodată timp să se bucure de o femeie așa cum se bucura acum de frumoasa lui Axia. Dorea să-i atingă tot trupul, să ajungă să i-l cunoască la fel de bine ca pe al său, și, plimbîndu-și mîinile din creștetul ei pînă la vîrfurile degetelor de la picioare, îi făcea plăcere gîndul că nimeni altul nu o mai atinsese în afară de el. Îi plăcea chiar și faptul că trăise izolată, căci puțini bărbați o văzuseră, iar acea tendință posesivă îl surprinse, căci era un sentiment nou pentru el.

Acum, în noaptea nunții lor, era a doua oară cînd făceau dragoste. De data asta el o făcea mai pe îndelete, jucîndu-se cu sînii ei pînă cînd ea se arcui sub el într-un mod extrem de provocator. Dar simți cum pasiunea ei devenea din ce în ce mai intensă bucurîndu-se că îi făcea plăcere, iar cînd ea începu să-l muște ușor de gît, se întoarse pe spate și o trase deasupra.

– Ah, Jamie, ce deștept ești, murmură ea închizînd ochii și începînd instinctiv să se ridice și să se lase în jos, iar el avu impresia că avea să

moară de plăcere când șoldurile ei se contopeau cu ale lui.

Ajutînd-o cu brațele, ea se mișcă mai repede și mai apăsător pînă cînd, deodată, el o întoarse pe spate și se eliberă în ea cu o explozie violentă care îi creă senzația că o parte din el murise.

Se prăbuși peste ea, cu trupul asudat, aproape inert, și ea îl îmbrățișă bucuroasă.

– Îmi place foarte mult. Jamie, doar n-ai adormit, nu?

Rîzînd, el întoarse capul să o sărute.

– O să vedem cine o să vrea să adoarmă, spuse el punîndu-i mîna pe burtă.

Căscînd, Axia încercă să încalece, dar ochii îi erau atît de împăienjeniți din cauza lipsei de somn, încît nu vedea bine scara. După ce rată de trei ori, Jamie îi vîrî piciorul în scară, apoi își propti mîinile sub șezutul ei săltînd-o în șa. Ea mai căsca încă în clipa în care el îi dădu hăturile.

El întoarse capul, neputînd să nu zîmbească. Soldat fiind, era obișnuit să lupte zile întregi fără să doarmă, în timp ce Axia era învățată cu ore fixe de somn și să doarmă în fiecare noapte. Însă, de două nopți, el avusese grijă să nu o lase să doarmă deloc.

Iar lui îi plăcuse fiecare clipă din aceste nopți. Chiar dacă era obosită toată ziua, adormind chiar și la masă odată, imediat cum închideau ușa odăii, ea era la fel de trează ca el. Se dezbrăcau în cîteva secunde și se aruncau unul în brațele celuilalt.

Jamie fu încîntat să descopere că Axia era dornică să încerce orice îi trecea lui prin cap și, din moment ce trupul îi era la fel de flexibil ca o nuielușă, lui îi făcea plăcere să nascocoască noi moduri de a face dragoste. Își împleteau trupurile ca și cum ar fi fost doi șerpi, răsucindu-se și întorcîndu-se, dar fără să se desprindă unul de celălalt nici o clipă.

La un moment dat, aproape de ivirea zorilor, adormeau unul în brațele celuilalt, dar soarele și zgomotele caracteristice hanului îi trezeau. Fără tragere de inimă, se extrăgeau din îmbrățișare, se îmbrăcau și coborau la masă.

În dimineța care a urmat primei nopți petrecute împreună, el nu o găsise în pat și, după primele momente de panică, o văzuse dormind ghemuită în singurul fotoliu din odaie. Lîngă ea, o lumînare ardea slab, fiind aproape topită, iar în jurul ei erau numai hîrtii desenate. Curios, Jamie se dădu jos din pat și luă desenele, unul cîte unul, ținîndu-le în dreptul luminii care pătrundea pe fereastră. În toate desenele era înfățișat el, dar Axia îl zugrăvisse în mod exagerat. Călare pe cal, stăpînindu-l în timp ce animalul era ridicat pe picioarele dinapoi. Erau multe desene în care el se lupta cu bandiții, aplecîndu-se să scoată pumnalul din cizmă, apoi ilustrase pumnalul zburînd spre un țîlhar care rînjea amenințător. Jamie înfigînd sabia în țîlhar; Jamie ținînd-o pe Axia care îi leșinase în brațe; Jamie așezîndu-se între ea și primejdie.

Acum, însă, Jamie știa că „luna de miere” se apropia de sfârșit. În ziua aceea aveau să ajungă acasă la el și nu aveau să mai fie singuri. Oricât de mult și-ar fi iubit familia, Jamie nu voia să nu o mai aibă pe Axia numai pentru sine. Fiind conștient că era vinovat de gelozie tot nu voia să o împartă cu nimeni.

Acum, călărind încet și aruncându-i o privire, o văzu aproape adormită în șa și zîmbi. În ultimele zile, ea încheiase un armistițiu cu calul pe care îl călărea. La fel cum proceda cu toți cei pe care îi considera în grija ei, îl întreba pe Jamie ce trebuia să facă și se asigura că animalul era hrănit și adăpat, dar nu îi arăta deloc dragoste. Iar el hotărî în sinea lui că nu avea să fie niciodată o foarte bună călăreață. La cea mai mică zgîlțitură, dădea drumul hăturilor și se agăța pe șa, iar dacă măreau viteza, își arunca brațele de gîtul calului și închidea ochii.

Aplecîndu-se, el apucă hăturile calului ei dar Axia dormea atît de profund, încît nu se trezi cînd acestea îi alunecară din mîini. În stînga lui era un cîmp acoperit de margarete și știa că acel pămînt, ca și cele pe care mergeau de cîteva ore, aparțineau verilor săi Montgomery. O potecă îngustă ducea în sus pe deal la un luminiș frumos, unde un înaintaș Montgomery înălțase o căsuță de piatră. Acoperișul nu mai exista acum, dar cînd erau copii, Berengaria spusese că era cel mai romantic loc din lume. În clipa aceea, Jamie nu știa să existe alt loc potrivit pentru a-și duce mireasa.

Axia nu se trezi cînd el îi conduse calul în sus pe deal, pe potecuță. Și continuă să doarmă și cînd el opri animalele, luînd-o în brațe și ducînd-o în umbra ruinelor, unde se așează cu ea.

Jamie dormise în ploaie și cu tunuri bubuind pe deasupra capului, așa că stînd cu o soție mărunțică în brațe și avînd un zid de piatră în spate, toate astea nu îl împiedicară să adoarmă acum. Ținînd-o pe Axia în brațe, adormi într-o clipă.

Cînd se trezi, soarele aproape că apusese și aerul se răcea din ce în ce, așa că o strînse pe Axia și mai tare, lăsînd-o să doarmă în continuare, în timp ce el se uită la cîmpul de margarete.

– Tot mai crezi că am încercat s-o omor pe Frances sufocînd-o cu margarete? murmură ea.

– Credeam că dormi.

– Da și nu. Jamie, acest ultime zile au fost cele mai fericite din viața mea. Ești atît de bun cu mine. Crezi că rudele tale or să mă placă?

– Or să te iubească, spuse el convins.

– N-or să fie dezamăgite din cauza banilor? Că nu sînt o moștenitoare?

Sau că nu mai sînt moștenitoare, își spuse ea, dar refuză să se gîndească la acest lucru.

Jamie zîmbi.

– Or să te iubească așa cum ești.

Ea rămase cu capul lipit de umărul lui, vrînd să rămînă acolo cu el o veșnicie. Dar Jamie trebui să strice totul.

– Ce îmi ascunzi? o întrebă el încet.

– N-nimic, spuse ea fiind luată prin surprindere de întrebare.

Cînd simți schimbarea din glasul lui Jamie, îi veni să plîngă.

– Este ceva ce tu, Frances și Tode știți și eu nu. Simt asta. V-am văzut schimbînd priviri între voi; am văzut cum te-a amenințat Frances.

– M-a amenințat? Ce vrei să spui?

În clipa aceea, Jamie aproape că o aruncă din brațe, dar ea se ținu de el.

– Te rog să nu fii supărat pe mine. Te rog, te implor, Jamie. Te iubesc. Te iubesc foarte mult. Ți-am spus asta chiar și atunci cînd credeai că sînt Diana.

El stătea lîngă ea, dar trupul îi era pe jumătate întors cu spatele.

– Mereu, chiar de la început, m-ai mințit. N-am știut cine erai în noaptea aceea în cort, dar am știut că erai unică, diferită de orice femeie din cîte cunoscusem pînă atunci. Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama cine erai, pentru că și Diana și tu sînteți...

– Cum? șopti ea, fiind conștientă deodată că el nu îi spusese nici măcar o dată că o iubea.

– Apropiate mie, spuse el. Nu știu cum să descriu. M-am simțit apropiat de tine încă de cînd ne-am cunoscut, de parcă ai fi fost a mea. Și ca să-ți răspund la întrebare, nu, nu cred că ai încercat s-o omori pe Frances. N-am crezut asta nici atunci. Da, da, știu că așa am spus, dar, în realitate, m-am simțit trădat de tine.

Întorcîndu-se, el îi puse mîinile pe brațe și, privind-o în ochi, continuă.

– Habar n-ai ce am simțit pentru tine de cînd te-am cunoscut. Am sărit zidul și am alergat prin grădină pînă la gardurile vii și am stat acolo cîteva clipe, privindu-te cum pictai. Te pricepeai atît de bine, încît am rămas surprins. Cred că am stat vreo oră și m-am uitat cum luai chipul cuiva și îl puneai pe pînză. Fiecare mișcare pe care o făceai era atît de rapidă, de sigură și de perfectă.

Ea era uimită, căci nu avusese nici cea mai mică idee că el o urmărise în ziua aceea.

El îi mîingîie obrazul.

– Nu știu să-ți descriu ce am simțit atunci în legătură cu tine, dar am simțit că întîlnisem o femeie alături de care puteam trăi. Nu numai cu care să mă însor sau pe care să o iubesc, dar o femeie cu care să-mi împart viața. Mi-am zis: femeia asta ar înțelege dacă i-aș spune despre tata și fratele meu, despre mama mea, despre Berengaria, chiar și despre Joby. Am simțit că aș fi putut discuta cu tine orice, așa cum nu mai simțisem cu nici o altă femeie. N-am simțit niciodată că aș putea...

O privi adînc în ochi.

– N-am mai simțit niciodată că pot avea încredere deplină în cineva, nici în Rhys, nici în Thomas, nici în cineva din familia mea. Le spun doar jumătăți de adevăruri, numai ce vreau eu să știe. Dar, cînd stăteam acolo și mă uitam la tine, am știut că pot avea încredere în tine.

– Poți să ai încredere în mine, Jamie, șopti ea. Mai degrabă aș muri decît să te trădez.

– Trădare. Asta am simțit în ziua aceea cînd m-ai mințit în legătură cu margaretele.

– N-am știut..., începu ea să protesteze, dar el o întrerupse.

– Știu. Am știut chiar de atunci că n-ai încercat să omori pe nimeni, dar m-am simțit îngrozitor de trădat de tine. Îmi plăcuseși atît de mult și tu...

Lăsîndu-și mîinile să cadă de pe ea, el întoarse capul.

– Și la fel simt și acum, spuse el privind-o iarăși. Axia, mă înșeli.

– N-am atins în viața mea nici un alt bărbat! Tu ești singurul.

– Nu încerca să mă înțelegi greșit! spuse el privind-o furios. Ce ții secret față de mine?

– Eu...

Ar fi vrut să-i spună adevărul, dar, dacă ar fi făcut-o, știa că zilele pe care le aveau de petrecut împreună aveau să devină mai puține. El avea să fie foarte supărat pe ea, căci nu îi ascundea un lucru mărunț, ci era ceva imens, care, de cum avea să-i iasă de pe buze, avea să le schimbe viețile. Dacă i-ar fi spus că ea era (sau că fusese) moștenitoarea Maidenhall, fără îndoială că ar fi azvîrlit-o pe acel cal nesuferit și ar fi pornit în goană să-l caute pe tatăl ei. Oare Jamie i-ar fi cerut scuze tatălui pentru că se căsătorise cu fiica lui fără să-i ceară permisiunea?

– Văd că n-ai de gînd să-mi spui ce anume îmi ascunzi.

– Nimic, Jamie. Sînt doar niște secrete copilărești care nu înseamnă...

Se opri căci Jamie se ridicase și se dusesese spre cal. Urmîndu-l, ea îl apucă de braț.

– Nu poți să mă accepți așa cum sînt?

– Adică să te accept drept mincinoasa care ești?

– Nu, bineînțeles că nu. Adică...

Tăcu o clipă în care îi văzu fața, după care își făcu curaj.

– Nu sînt nici mai mult nici mai puțin decît ceea ce sînt și n-am vrut niciodată să fac rău nimănui. Te rog doar să mă accepți așa cum sînt, nimic mai mult.

– Și eu te rog să ai încredere în mine, spuse el privind-o cu ochi rugători. Axia, te rog, spune-mi ce e între noi. Simt acest lucru în tine tot timpul. Trăiești fiecare zi de parcă ar fi ultima. De ce? Ce soartă te așteaptă? Ești bolnavă? Moartea e iminentă? Nu pot să cred asta, pentru că am ajuns să-ți cunosc trupul foarte bine și n-am văzut nici un simptom. Întotdeauna te referi la căsătoria noastră ca la un temporară, dar nu văd de ce s-ar împotrivi tutorele tău ca fiica unui biet negustor să se mărite cu un nobil.

O apucă din nou de brațe.

– Axia, spune-mi, te rog, ce anume te frămîntă atît? De ce ți-e frică?

– Nu pot să-ți spun. Te rog, nu pot. Tot ce vreau e momentul ăsta, astăzi. Totul se va sfîrși destul de

curînd, așa că să nu facem să se termine și mai curînd. Te rog.

Dîndu-i drumul, Jamie își trecu mîinile peste ochi.

– Bine, cum vrei. Să nu-mi spui; să nu ai încredere în mine.

– Dar am încredere în tine, spuse ea încercînd să-l apuce de braț, dar el se depărtă de ea.

– Încălecă. O să ajungem acasă la mine curînd.

Axiei îi veni să plîngă în clipa cînd îi auzi răceala din glas. Apoi, se întoarse și încălecă, pentru prima oară fără ajutorul lui Jamie.

Capitolul 24

Pe drum, știind că timpul cînd putea fi singură cu Jamie se apropia de sfîrșit, se gîndi dacă să-i spună adevărul sau nu. Poate că avea să o ierte, poate că...

La lăsarea serii se opriă la marginea drumului pentru a se odihni și ea văzu că Jamie era tot supărat, căci abia dacă o privi cînd îi dădu pîinea, brînză și puțin vin. Ea căută cu disperare un subiect de conversație.

– Nu mi-ai spus de căruțele Maidenhall, zise ea, după care îi veni să-și muște limba pentru că pomenise acel nume.

Dar, spre încîntarea ei, Jamie zîmbi.

– Ar fi trebuit să-l vezi pe Smith; a fost cea mai urîță femeie pe care ți-o poți închipui.

– Îmi pare rău că am pierdut ocazia, spuse ea privindu-l printre gene. Mai ales din moment ce moștenitoarea e atît de frumoasă.

Jamie nu păru să o audă.

– Smith are brațele lungi, un nas sub care te-ai putea adăposti de ploaie și, totuși, mi-a arătat o cutie de cereri în căsătorie și scrisori de dragoste.

Și mi-a povestit tot felul de lucruri incredibile care i s-au întâmplat.

Brînza și pîinea îi rămaseră Axiei în gît. Dacă Jamie nu ar fi insistat să călătorească incognito, acele lucruri ar fi putut să i se întâmple ei. Nu voia să știe, dar ca un copil de circ, trebuia să tragă cu ochiul.

– C-ce i s-a întâmplat?

– A primit cereri în căsătorie cu sutele, scrisori în care îl implorau să dea bani, sau era rugat să facă tot soiul de favoruri. O femeie era convinsă că moștenitoarea putea vindeca numai prin atingerea cu mîinile, așa că s-a ținut după caravană timp de trei zile ținîndu-și copilul bolnav în brațe.

– Și ce-a făcut Smith? șopti ea cînd îl văzu încruntîndu-se.

– Smith a cedat și a ținut copilul jumătate de oră, dar mai tîrziu...

Tăcu și se uită la ea, după care întoarse privirea repede.

– Mai tîrziu, copilul a murit, iar femeia l-a blestemat și l-a scuipat pe Smith, zicînd că numai lipsa lui de generozitate îi omorîse copilul, că moștenitoarea Maidenhall avea atîtea, dar nu voia să dea nimic, nici măcar pentru a salva viața unui copil.

– Dar n-are nici un sens. Dacă are bani nu înseamnă că posedă și puteri deosebite, spuse Axia, care știa acest lucru prea bine.

– Exact, spuse el și îi aruncă un zîmbet slab. Acesta e și motivul pentru care mă bucur că nu m-am însurat cu moștenitoarea Maidenhall.

– Te bucuri?

– Știu că-ți faci griji că o voiam pe moștenitoare, dar asta a fost ideea familiei mele. Eu nu vreau să-mi petrec tot restul vieții fiind cunoscut ca acela care s-a însurat cu moștenitoarea Maidenhall. Prea multă responsabilitate și prea multe speculații ar apărea datorită unei asemenea căsătorii, spuse el și zîmbetul i se lărgi. Așa că, vezi, prefer să mă căsătoresc cu tine decît cu moștenitoarea.

Axia înghiți în sec.

– Dar s-ar putea să te răzgîndești dacă, în scrisoarea de la Maidenhall, o să ți se acorde permisiunea de a te căsători cu fiica lui. Atunci o să regreti că te-ai însurat cu mine.

Spre consternarea ei, Jamie dădu își capul pe spate și izbucni în rîs. Deschizînd traista de piele de lîngă șa, scoase o foaie de hîrtie împăturită.

– N-am trimis scrisoarea.

Axia fu cît pe ce să se înece.

– Scrisoarea adresată lui Perkin Maidenhall? N-ai trimis-o? Bine, dar Frances a zis...

Aplecîndu-se, el o sărută pe obraz.

– Frances nu e prea deșteaptă, nu? Cînd a insistat să trimit scrisoarea pentru tatăl ei prin ea, am devenit bănuitor, așa că i-am spus că am trimis-o ca să văd ce reacție are. Așa cum m-am temut, a fost îngrozită. Nu cred că a avut vreo clipă intenția de a se căsători cu mine. Bănuiesc că a spus că ar face-o doar ca să-ți stîrnească gelozia. Tu ce crezi?

Axia se aruncă de gîtul lui.

– Puțin îmi pasă ce-a vrut să facă Frances. Ah, Jamie, știi ce înseamnă asta? Înseamnă că avem

mai mult timp. Mai mult timp! Ceea ce banii nu pot cumpăra. Ah, Jamie, te iubesc atât de mult.

Jamie nu prea înțelegea cum faptul că o scrisoare nu a mai fost trimisă putea provoca atîta fericire, dar dacă îi cauza o asemenea reacție, el era bucuros. Încă îl mai durea refuzul ei de a-i spune ce mare secret o tortura, dar știa că numai timpul avea să o facă să aibă încredere în el.

Dar, acum gîndea logic și o săruta și, în clipa următoare, nu mai gîndi deloc și o sărută mai apăsat. Pe marginea drumului erau niște tufe înalte, așa că o trase în spatele lor, de parcă ar fi fost un hoț care voia să-i fure bijuteriile, ceea ce poate că și era.

Îl uimea faptul că pasiunea față de ea părea să crească din ce în ce și acum simțea că trebuia să o aibă, altfel murea. Iar ea părea să simtă la fel. Deodată, începură să-și scoată hainele în grabă și să le arunce, mîngîindu-se și sărutîndu-se lacom, rostogolindu-se în apropierea unui porumbar, îmbrățișîndu-se strîns, dorind cu disperare să fie cît mai apropiați cu putință.

După cîteva minute, pasiunea se potoli și el se prăbuși pe ea, la fel de asudat și de inert. Dar Axia era perfect lucidă și îi mîngîie părul, îi atinse gîtul, gîndindu-se cît de mult îl iubea, și cît de fericită era. Dacă tatăl ei nu primise scrisoarea, însemna că nu venea cu o armată de oameni să o despartă de Jamie.

– Orice s-ar întîmpla, Jamie, nu uita că te iubesc, șopti ea. Te iubesc din tot sufletul. Chiar dacă...

– Dacă ce? întrebă el, întorcînd capul și uitîndu-se la ea.

Zîmbind, ea încercă să pară că ar fi spus o glumă.

– Chiar dacă o să fiu măritată cu altul.

Însă, Jamie nu zîmbi.

– Ești a mea și atît. Am muncit din greu ca să pun mîna pe tine și ești a mea.

– Da, sînt a ta orice s-ar întîmpla.

El așteptă, sperînd că ea avea să spună mai mult, dar acest lucru nu se întîmplă. Frustrat din nou de tăcerea ei, de lipsa ei de încredere în el, Jamie se depărtă de ea și îi spuse că trebuiau să plece, că, în curînd, aveau să ajungă acasă.

Axia voia să-l facă să uite de secretele ei, căci avea să le descopere destul de curînd. Cînd el o ajută să încalece, ea zise:

– Povestește-mi despre familia ta. Știu că ai o soră geamănă, deci e la fel de urîta ca tine, nu?

Jamie zîmbi.

– Nu știi cum s-a făcut, dar Berengaria e frumoasă și, chiar dacă e oar...

Se întrerupse, rămînînd cu mîna pe șa, dat fiindcă se pregătea să încalece, și se întoarse să se uite la ea. Gîndindu-se la dragostea ei pentru Tode, știa că nu trebuie să se teamă în legătură cu ce avea să creadă despre Berengaria, Joby sau mama lui, care nu mai era cu mintea întreagă. Axia judeca oamenii după interiorul lor, nu după exterior.

Gîndind acest lucru, cînd se uită la ea, se citi dragostea în ochii lui.

– Crezi că or să mă placă? întrebă ea din nou. N-or să fie dezamăgite că te-ai irosit însurându-te cu o simplă fiică de negustor?

– Nu, bineînțeles că nu, zise el cu convingere. Am trimis un mesager înainte, așa că or să-ți facă o primire minunată. O să vezi, în câteva zile or să te iubească.

După aceea trecu în față pentru a-i arăta drumul.

În spatele lui, Axia nu era chiar atât de sigură. Deja își dăduse seama că Jamie era pe atât de romantic pe cât era ea de practică. Dacă ar fi fost în locul rudelor lui, nu era atât de sigură că ar fi fost încântată de faptul că fratele ei ratase ocazia de a se căsători cu o mare moștenitoare și se întorcea acasă cu fiica săracă a unui biet negustor. Dar poate că erau la fel de romantice ca el și puneau pe prim plan dragostea.

Axia nu era pregătită pentru sărăcia proprietății lui Jamie. Era un vechi castel dărăpănat, probabil plin de istorie, dar i-ar fi prins mai bine mai puțină istorie și un acoperiș nou. Cu ochiul ei de negustoreasă aprecie că era nevoie de mulți bani pentru restaurarea lui, atât de mulți încât, mai degrabă s-ar fi construit o altă clădire, ceva modern și sănătos, lăsându-se acel monstru pentru cărțile de istorie. Nici nu își putea închipui cât de frig putea fi acolo iarna.

Aducându-și calul lângă al lui, îl întrebă cât pămînt avea și fu îngrozită cînd auzi că nu erau decît vreo cinci acri, neajungînd nici măcar pentru o recoltă bună. Poate ar fi putut să se facă o livadă, își

spuse ea. Dacă era un an bun, ea ar fi putut să facă cidru, pe care să-l vîndă și... Oftă. Nu avea nici un sens să facă astfel de planuri, din moment ce nu avea să rămînă acolo, își aminti ea. Pînă la sfîrșitul verii avea să fie în altă parte, probabil soția altcuiva; avea să fie ce și unde voia tatăl ei.

– E chiar atât de rău? o întrebă Jamie studiindu-i chipul și ea își dădu seama că el dorea foarte mult ca ei să-i placă locuința lui.

– Nu, spuse ea forțîndu-se să zîmbească. Nu-i deloc rău.

– Ai început să minți mai prost sau eu mă pricep din ce în ce mai bine să detectez minciunile?

Ea rîse.

– Cred că pot să fac ceva din asta, spuse ea uitîndu-se la construcția din piatră care se sfărîma.

Atunci, Jamie izbucni în rîs și se aplecă să o sărute pe obraz.

– Nici nu mă îndoiesc, scumpa mea soțioară. Mă aștept ca pînă la anul pe vremea asta să găsești o cale de a face ca locul ăsta să valoreze de trei ori mai mult ca acum.

– Ah, bun, dar treaba asta ar trebui să-mi aducă și mie ceva, mormăi ea făcîndu-l să rîdă din nou.

– Surorile mele or să te iubească, spuse el.

– Și mama ta?

– Ea, ăăă, am tot vrut să-ți spun despre ea. E, ăăă, ei bine...

Dar nu fu nevoie să găsească anumite cuvinte ca să-i spună Axiei că mama lui avea o minte de copil și, cu fiecare zi care trecea, își pierdea din ce în ce mai mult luciditatea, căci chiar în clipa aceea,

o săgeată sfîșie aerul înfigîndu-se în pămînt la cîțiva centimetri de Jamie, făcîndu-i calul să se ridice pe picioarele dinapoi. Exact în acea fracțiune de secundă văzu că Axia era speriată, așa că, dintr-o singură mișcare, se aplecă și îi luă frîul, stăpînind ambii cai în același timp. Apoi, cînd se uită la ea, zîmbi.

– Asta o să-mi aducă și alte desene?

– Oh, da, Jamie, da, spuse ea cu răsufierea tăiată.

Rîzînd, el descălecă și trase săgeata din pămînt, desfăcînd biletul care era prins de ea. Așa cum se așteptase, acesta era de la Oliver și ceea ce era scris îl făcu să se încrunte, însă nu vru să-i spună nimic Axiei.

– Nu i-a făcut nimic lui Frances, nu? întrebă ea cu teamă cînd el o ajută să descălece.

– Nu, dar..., zise el și se întrerupse, continuînd să rămînă încruntat. Trebuie să plec. Chiar acum, îmi pare nespus de rău, dar trebuie să te duci fără mine la surorile mele. O să vin și eu mai tîrziu.

– Da, desigur, spuse ea vrînd să pară curajoasă și matură, dar gîndul de a-i vedea surorile singură o îngrozea.

– Haide, nu fi așa speriată. Or să te placă. Mă-ntorc în cîteva ore.

– Vin cu tine și...

– Nu! spuse el categoric.

– E primejdios! S-a întîmplat ceva și nu vrei să-mi spui.

– Nu, nu s-a întîmplat nimic rău, dar trebuie să plec acum.

– Bine, spuse ea în cele din urmă, după care se duse la șa, luă o pungă de piele și i-o dădu. Înăuntru sînt niște amestecuri de plante pentru Frances și trebuie să ai grijă să le ia neapărat. N-a fost niciodată în stare să-și poarte singură de grijă. Un amestec e pentru răceală, unul trebuie înmuiat în apă fiartă și ținut pe piept dacă tușește. Al treilea e o băutură pe care o înghite dacă nu poate să doarmă și al patrulea...

Zîmbind, Jamie o sărută și luă punga.

– O să am grijă de sănătatea ei și o s-o aduc teafără. Acum du-te înăuntru și ai grijă de tine pînă mă întorc.

Aruncînd o privire spre fereastră și încă una oamenilor care erau pe drum în jurul lor, Jamie nu vru să-și arate în public afecțiunea, dar cînd puse în balanță un sărut dat de Axia și oameni, nici nu mai stătu pe gînduri.

O strînse repede în brațe și o sărută îndelung și apăsător, așa încît, cînd se desprinsese de ea, trebui să o susțină puțin pînă cînd picioarele o puteau ține din nou.

– Așteaptă-mă, spuse el și ea nu putu decît să încuviințeze.

După aceea, el încălecă, se întoarse și porni în galop, lăsînd în urmă un nor de praf.

Stînd în picioare în mijlocul drumului, Axia privi în urma lui pînă cînd îl văzu ajungînd la o cotitură, după care dispăru printre copaci. Imediat cum rămase singură, își dădu seama că mesajul trebuia să fi fost foarte serios, dacă îl făcuse să o lase

singură într-un loc necunoscut. Mult mai serios decît o lăsase să vadă.

Întorcîndu-se, ea se uită spre castel. Cînd fusese cu Jamie, i se păruse destul de plăcut, dar acum, norii ascunseseră soarele și începu să bată un vînt rece. I se făcu pielea de găină pe brațe și, privind cerul, se gîndi că se putea apropia o furtună. După aceea se uită iarăși la acel castel dărăpănat și avu impresia că simte apropiindu-se o furtună și din interior. Poate că era doar superstițioasă, dar avea impresia că simte animozitate venind dinăuntru. Rudele lui Jamie nu aveau să o urască, nu? Nu, firește că nu, își spuse ea. Nu puteau s-o facă. Nu aveau de ce să o urască. Nu aveau absolut nici un motiv.

Capitolul 25

- Joby, am greșit foarte mult, șopti Berengaria.
- Nu începe iarăși, zise Joby abia stăpînindu-și furia. Nu-mi place de ea; n-am încredere în ea.
- Ai spus asta cît se poate de clar tuturor.
- Joby nu voia să lase ca bunătatea Berengariei să o înmoaie și pe ea. Știuse cum era acea Axia dinainte să o cunoască, iar în cele zece tile de cînd se afla acolo, Joby nu văzuse nimic care să o facă să-și schimbe părerea.
- Cum se poate să-ți mai placă de ea cînd vezi cum încearcă să se facă stăpînă aici?
- Ah, Joby, ce te-a făcut să fii atît de rea? Nu crezi că i-ar prinde bine grămezii ăsteia de pietre să se ocupe cineva de ea? Doar și-a suflecat mînele și s-a apucat să curețe în bucătărie.
- E o chestiune de conducere și putere. Nu se poate să nu vezi asta.
- Din moment ce nu pot să văd nimic altceva?
- Acum ne-a făcut să ne certăm între noi.
- Nu, nu ea ne-a făcut să ne certăm, ci tu. Ah, Joby, toate astea au început de la prostul ăla de Henry Oliver. Cine m-o fi pus să te las să-l amesteci în treaba asta?

– Cineva trebuia să facă ceva. Nu puteam să-l las pe idiotul de fratele nostru să...

Se întrerupse, căci lucrul care sperase să nu se întâmple, tot se întâmplase. Se gândise să-l pună pe Oliver să o „răpească” pe moștenitoare, pentru ca Jamie să-i urmeze, să o salveze și să se îndrăgostească de ea. Dar Oliver făcuse totul greșit, ca întotdeauna. În loc să trimită biletul pe care i-l scrisese Joby, scrisese el unul și, din greșeală nimerise săgeata în piciorul sârmanului Rhys. Oliver intenționase să o trimită în pământ în fața lui Rhys, dar din cauza vederii lui slabe, nu se întâmplase deloc așa.

– Numai Henry Oliver e un țințaș atît de prost încît să rateze pămîntul, spusese Joby cînd auzise de pățania lui Rhys.

Dar totul ieșise pe dos, deoarece, dintr-un motiv inexplicabil, fratele lor o luase cu el pe acea Axia cînd pornise în căutarea moștenitoare și, la un moment dat, pe drum, se însurase cu ea. Iar acum, prostul de Oliver spunea că nu-i dă drumul moștenitoare pînă cînd Berengaria nu se mărita cu el. Așa că Jamie se afla acolo de zile întregi, încercînd să discute cu Oliver, în timp ce proaspăta lui soție era acolo, cu Joby și Berengaria, făcînd tot ce îi stătea în putință să le schimbe viețile.

Însă, cu o zi în urmă, Joby o oprise, și îi spusese Axiei că îl păcălise pe fratele lor făcîndu-l să se însoare cu ea. Le distrusese familia. Joby îi mai spusese și de sătenii care își dăduseră ultimii bănuți și lucrurile pentru a i se face lui Jamie o

garderobă merită să-i cîștige dragostea și admirația moștenitoare.

– Și s-ar fi însurat cu ea, dacă nu te-ai fi amestecat tu, îi spusese Joby cu răutate. Așa că, acum, noi am pierdut orice șansă de bogăție. Crezi că, dacă o să ți se spună „Lady” Axia, o să-ți țină de cald și de foame la iarnă?

În fața unei asemenea răutăți, Axia dăduse înapoi, șoptind:

– Îmi pare rău. Te rog să mă ierți.

După care se întorsese și o luase la fugă în sus pe scări, închizîndu-se în odaia lui Jamie.

De atunci nu mai ieșise nici măcar la masă.

Acum, Berengaria și Joby erau singure în solarul de la etaj și Berengaria avea remușcări în legătură cu tot ce îi dăduse voie lui Joby să facă. Fuseseră amîndouă de aceeași părere în privința Axiei, deoarece din scrisorile lui Jamie, deduseseră că era o persoană extrem de vicleană, dar de cînd sosise Axia acolo, Berengaria începuse să-și schimbe părerea.

– Dacă aș putea să-i văd împreună, spuse ea și amîndouă știau ce voia să spună că, dacă ar fi putut să fie în prezența lui Jamie și a proaspetei lui soții, și-ar fi dat seama dacă Jamie o iubea cu adevărat sau nu.

Dar Joby era convinsă că superbul ei frate nu ar fi putut să fie îndrăgostit de o făptură mică și stearsă ca Axia. De fapt, aceasta părea mai degrabă o servitoare decît o soție de conte, după cum făcea ordine în bucătărie și pune la punct

cutiile de făină. Cu siguranță nu era din aceeași clasă cu frumosul ei frate.

– E ceva încheiat și noi nu putem schimba cu nimic faptul că Jamie s-a însurat cu ea, spuse Berengaria.

– Dar vreau să vadă cât ne costă pe noi schemele și viclenia ei. Poate să creadă că își câștigă locul aici alegînd fasolea, dar, din cauza ei, în curînd, n-o să mai existe nici o fasole de ales.

– Ce-a fost asta? întrebă Berengaria deodată, întorcînd capul și ascultînd niște zgomote care veneau de afară.

– Eu n-aud nimic.

– Nu, ascultă, se aude iarăși.

Joby se duse la fereastră și se uită în grădină, dar aproape că turbă de furie văzînd că femeia care le distrusese toate planurile stătea pe o bancă de piatră lîngă mama lor. Lîngă sărmana și nebuna lor mamă.

– Auzi! spuse Berengaria. Ce-a fost asta?

Lui Joby îi trebui un moment ca să creadă ceea ce vedea.

– Această Axia scrie ceva și îi arată mamei, iar... mama rîde, zise ea nevenindu-i să creadă.

– Mă duc jos! spuse Berengaria brusc, ridicîndu-se și îndreptîndu-se spre ușă.

Era extrem de familiarizată cu casa ei, așa că știa drumul la perfecție.

– Să nu te lași amăgită. Numai pentru că...

– Mai tac! se răsti Berengaria ieșind din odaie, urmată îndeaproape de Joby.

Cînd ajunseră în grădină, se opriră în spatele unui spalier cu trandafiri, unde Berengaria știa că nu puteau fi văzute.

– Ce scrie? De ce a rîs mama?

– Stai puțin, zise Joby ducîndu-se repede înapoi în castel.

După cîteva clipe, un băiat de la bucătărie veni să o roage pe Axia să-l urmeze. Imediat cum acesta dispăru, Joby luă paginile pe care Axia le lăsase pe bancă. Ca de obicei, mama lor le ignoră. Trăia într-o lume numai a ei, în care nu pătrundea absolut nimeni. Nici violența, nici drama emoțională nu reușiseră să o scoată din acea lume. Nimic pînă în ziua aceea.

– Ce reprezintă? întrebă Berengaria nerăbdătoare. Joby se uită la fiecare desen în parte.

– Sînt desene care îl înfățișează pe Jamie, spuse ea cu uimire în glas, căci nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Erau niște desene atît de reușite, încît aproape că îi simțea căldura pielii fratelui ei.

– Da, spuse Berengaria curioasă, dar ce a făcut-o pe mama să rîdă?

Uitîndu-se la desene, Joby nu putu să nu zîmbească și începu să i le descrie surorii ei.

– E Jamie așa cum îl știm noi, zise ea. Aici scoate sabia în fața unor țărani „salvînd-o” pe Axia de niște negustori cu priviri lacome. Aici..., zise ea, dar se întrerupse zîmbind.

– Da! Ce e?

– Jamie se uită furios la o trăsură pe care e pictat chiar el. Pare să se lupte cu un leu. În asta,

se uită perplex la două femei care se ceartă. Una din ele e Axia, dar cealaltă e foarte frumoasă.

– Trebuie să fie moștenitoarea, spuse Berengaria. Altceva?

– Aici e Jamie ungînd cu alifie picioarele deformatate ale unui bărbat, dar numai picioarele sînt deformatate, restul trupului fiind solid și bine alcătuit. Fața îi este întoarsă, așa că nu se vede decît jumătate, dar pare să fie chipeș. Iar aici...

– Ce e? o încurajă Berengaria.

Joby își coborî glasul.

– Jamie e întins într-un cîmp de flori, visînd cu ochii deschiși și... are o expresie pe care n-am văzut-o niciodată.

– Descrie-mi-o! porunci Berengaria.

– Pare chiar ridicol, spuse ea, dar nu credea nici ea acest lucru, căci știa foarte bine că așa arăta un bărbat îndrăgostit.

– Ai spionat destul? întrebă Axia din spatele lui Joby. Ai terminat de rîs de mine?

– Dar nu spionam, ci doar...

– Da? întrebă Axia cu mîinile în șold, iar cînd Joby nu mai spuse nimic, începu să-și adune desenele. Mi-ai dat de înțeles foarte clar că nu sînt dorită aici și voi pleca destul de curînd. Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta. Acum, vă rog să mă scuzați, trebuie să vă las...

Se întrerupse, căci mama lui Jamie își acoperise fața cu mîinile și începuse să plîngă. Imediat, Axia se așeză pe bancă și o luă pe după umeri.

– Uite ce-ai făcut, îi spuse ea lui Joby, după care se întoarse și începu să-i vorbească femeii. Uite, îți

mai desenez ceva. Vrei să-l vezi pe Jamie ca ucigător de balauri?

Joby și Berengaria rămaseră amuțite cînd văzură că mama lor se opri din plîns și se liniști din nou. De ani de zile nu o mai văzuseră plîngînd sau arătîndu-și sentimentele în vreun fel.

Axia începu să deseneze și, în același timp, descria fiecare mișcare pe care o făcea, desenînd hainele lui Jamie zdrențuite din cauza efortului depus în luptă, apoi făcînd balaurul cu coada lui lungă și scoțînd foc pe nări. Lui Joby îi trebui un moment ca să-și dea seama că Axia desena pentru mama lor și explicațiile îi erau adresate Berengariei. Cînd se uită la sora ei, Joby văzu pe chipul acesteia un interes deosebit. Nu recunoscă acel sentiment de care era cuprinsă în realitate, dar se simți cuprinsă de gelozie. Berengaria era numai și numai a ei!

– Berengaria poate mirosi balaurul, spuse mama lor.

Se întîmpla foarte rar să-i audă vocea, mai ales rostind o frază coerentă.

Berengaria rîse.

– Da, îl miros. Are solzi de un verde sclipitor care face ape-ape în razele soarelui. Îi miros răsufierea înflăcărată. Și miros sudoarea lui Jamie. E îngrijorat și se teme, dar onoarea îl va forța să facă ce crede că e mai bine. Îi miros curajul.

Axia se opri din desenat și se uită la Berengaria.

– Chiar poți să miroși lucrurile? Mai bine ca alți oameni?

Joby vorbi înaintea surorii ei.

– Berengaria e doar oarbă, celelalte simțuri îi sînt intacte, chiar mai dezvoltate decît ale altora. Nu-i o ciudățenie.

– Nici eu nu sînt! exclamă Axia pe un ton la fel de arțagos ca al ei.

Berengaria rămase uimită, căci nimeni nu o pusese la punct pe Joby vreodată. Aceasta era bună și atentă cu membrii familiei, dar cu străinii era îngrozitoare și oamenii se temeau de ea. Se părea, însă, că Axia nu se temea. Ceea ce o făcu pe Berengaria să bănuie că și ea se pricepea să fie îngrozitoare.

Joby nu se lăsă intimidată.

– L-ai păcălit pe fratele meu ca să se însoare cu tine?

– Da! răspunse Axia imediat. Mi-am pus o rochie ademenitoare și mi-am folosit frumusețea răpitoare ca să-l atrag. În definitiv, era o partidă extraordinară. Nu are nici un ban și, în schimb, are trei femei de întreținut. Bineînțeles, mai era și frumusețea lui, dar asta cu siguranță nu aduce pîine pe masă. Ia spuneți-mi, cum de supraviețuiți iarna aici? N-am văzut în viața mea o administrare atît de proastă ca în bucătăria voastră. Uită-te la pomii ăștia fructiferi! N-au mai fost curățați de zece ani, drept pentru care o să obțineți doar jumătate din cît ați putea obține. Și florile astea. E o irosire de spațiu. Din moment ce aveți atît de puțin pămînt, ar trebui să-l folosiți pentru ce aveți nevoie. Puneți fasole sau ceapă.

Lui Joby îi trebui o clipă să-și revină.

– Florile sînt pentru Berengaria. Se întîmplă să-i placă. Are atît de puține satisfacții în viață, așa că, cel puțin, poate să se bucure de parfumul unor flori.

– Dumnezeule mare, dar sora ta e doar oarbă, nu-i nimic în neregulă cu ea. O să-i placă mirosul unei mîncări bune de fasole mai mult decît parfumul tuturor trandafirilor din lume în vara asta.

– Cum îndrăznești...

Rîsul Berengariei o întrerupse, însă.

– Joby, cred că ți-ai găsit nașul. Cred că...

Ciuli urechea, căci auzi pe cineva venind.

Aruncîndu-i o privire plină de înfumurare Axiei de parcă i-ar fi spus că ea o înțelegea pe Berengaria chiar dacă aceasta nu încheie frazele, Joby o rupse la fugă spre porți. Berengaria cunoștea pașii tuturor celor de pe proprietate, iar cînd era vorba de o persoană străină, ea era prima care știa.

– Ce copil îngrozitor, spuse Axia imediat cum Joby dispăru din raza ei vizuală.

Simțindu-se puțin ca o trădătoare, Berengaria nu putu să nu zîmbească ușor.

– Îmi pare rău...

Axia o întrerupse, însă, fiindcă nu dorea să audă ce avea de spus. Pe de o parte ar fi vrut să le spună adevărul în legătură cu cine era, dar nu voia să fie urîtă pentru faptul că nu avea bani și apoi iubită pentru că avea, dacă nu cumva fusese deja dezmoștenită, căci, cu siguranță, tatăl ei trebuia să fi aflat deja de fuga ei.

Joby nu voia să-și lase sora singură cu uzurpatorea, așa că se întoarse după câteva secunde cu un mesaj.

– E de la Jamie. Zice că trebuie să mai stea. Oliver nu vrea să-i dea drumul moștenitoarei.

– Nimic altceva? întrebă Axia disprețuindu-se pentru acea dovadă de lipsă de mândrie, dar dorea atât de mult să afle ceva de la Jamie, voia ca el să-i fi trimis ceva personal.

Păreau să fi trecut ani de zile de când făcuseră dragoste și o ținuse în brațe ultima oară.

– Nimic, spuse Joby triumfătoare, dându-i scrisoarea surorii ei.

Axia o văzu pe Berengaria atingând foaia de hîrtie.

– Minte, spuse ea apoi. Jamie e în primejdie. Vrea să aducem ajutoare.

– O să trimit un mesager la rudele noastre, zise Joby. Și o să...

Axia tăcu gîndindu-se la ce se întîmplase, la faptul că Berengaria putea să pipăie o foaie de hîrtie și să știe ce simțise persoana respectivă în momentul în care o scrisese. Aproape că leșină cînd își dădu seama de implicațiile unui asemenea talent.

– Poți să-ți dai seama dacă cineva minte sau nu? întrebă ea în șoaptă, uluită. Știi câți bani ai putea cîștiga?

Joby se întoarse spre ea.

– Berengaria nu va fi exploatată! E dezgustător să ți-o închipui stînd într-o cabină și ghicindu-le oamenilor norocul numai ținîndu-i de mîină.

– Poți să faci și asta? întrebă Axia făcînd ochii mari.

Timp de câteva clipe, Berengaria tăcu, în vreme ce Joby, cu mult dispreț în glas, îi spuse Axiei că ele nu făceau parte din clasa negustorilor, să-și cîștige existența vînzîndu-se.

Cînd nu mai suportă, Berengaria spuse:

– Bine, Joby, dar avem nevoie de bani. Și am încercat să vindem frumusețea fratelui nostru, deci care e diferența?

Joby își privi sora îngrozită și se simți extrem de trădată.

– Nu e deloc același lucru.

Ofînd, Berengaria nu mai continuă discuția. Nu voia să fie prinsă între Joby și proaspăta ei cumnată, dar trebuia să admită că vorbele Axiei i se păreau interesante. Cît de mult i-ar fi plăcut să fie utilă, să nu mai fie Povara Familiei.

Capitolul 26

Axia se uita cînd la o cumnată cînd la cealaltă. În perioada care trecuse de la sosirea ei, cea mai mică dintre ele, fiica Satanei, în vîrstă de doisprezece ani, făcuse tot posibilul să-i transforme viața într-un adevărat infern. Indiferent ce ar fi făcut Axia, după părerea lui Joby, nu făcea bine. Pînă și curățarea acelei cocine căreia îi spunea bucătărie, constituia un act de agresiune în ochii lui Joby.

Axia nu se putu gîndi decît la întoarcerea lui Jamie. El ar fi putut să-și pună surorile la punct. Acum, însă, se părea că avea să mai întîrzie, să mai stea acolo, deoarece cele două surori discutau să trimită după ilustrele lor rubedenii pentru a-l ajuta pe Jamie să rezolve problema pe care o avea. Între timp, își spuse Axia, Jamie ar fi putut să fie în primejdie. De data aceasta ar fi putut fi atacat de douăzeci de bandiți și nici măcar el nu se putea lupta cu atîția. Ar fi putut să-l închidă într-o temniță, să-l țină nemîncat, să-l bată. Trebui să scuture din cap ca să-și alunge acele gînduri oribile.

Și Frances? se întrebă ea imediat. Cine are grijă de Frances? Dacă e ținută captivă lîngă un cîmp de margarete?

Deodată, Axia înălță capul odată cu Berengaria. Mai venea cineva, numai că, de data aceasta, Axia cunoștea pasul foarte bine. Fără să arunce o privire spre noua ei familie, își ridică fustele și o rupse la fugă.

Tode abia ajunsese la poarta vechiului castel că Axia îl și văzu și, fără să-i pese ce gîndeau cei din jur, alergă la el cu brațele desfăcute larg. El o strînse atît de tare la piept, încît ea se desprinsese de pămînt și își cufundă fața în gluga lui, plîngînd de bucurie.

– Mi-a fost atît de dor de tine. M-am gîndit la tine în fiecare clipă, spuse ea.

El rîse.

– Chiar și atunci cînd erai cu frumosul tău Jamie?

– Bineînțeles, spuse ea rîzînd. Căci ce e un sot pe lîngă un prieten?

O clipă, Tode se dădu în spate și o privi ridicînd o sprînceană și, în acel moment, ea își dădu seama că ceva era schimbat la el. Oare căsătoria ei îl afectase atît de mult încît îl făcuse să nu se mai poarte cu ea ca altădată? De ce nu rîdea la gluma ei?

– Trebuie să fii obosit, zise ea apoi. Vino înăuntru și lasă-mă să am grijă de tine.

– Bine, spuse el, luînd-o de braț și conducînd-o și, din nou, ei i se păru că era oarecum schimbat.

Avea de gînd ca, în clipa în care aveau să intre, să afle totul de la el.

Oprindu-se doar să poruncească să se aducă de mîncare și băutură pentru prietenul ei, Axia îl

conduse pe scările în spirală spre cea mai bună încăpere, solarul. Își dădea seama după felul cum mergea că picioarele îl dureau îngrozitor, iar când ea îl întrebă, el îi spuse că, în ziua aceea mersese sau fusese zgâlțâit în partea din spate a unei căruțe pe o distanță de multe mile.

Când Axia intră în solar, fericirea i se umbri imediat, căci văzu că cele două cumnate ale ei o așteptau, iar ea nu voia să-l împartă pe Tode cu ele. Dar apoi se gândi cât de mult avea să-i placă lui de Berengaria, pentru că aceasta nu putea să vadă cum arăta.

– Aș vrea să ți-o prezint pe cumnata mea. E oarbă! spuse ea cu multă mândrie în glas.

Atît frumoasa Berengaria, cît și Joby, cea îmbrăcată în haine băiețești se uitau la Tode amuțite. Fiindcă se temea de femeile frumoase, Tode bănuia că Joby era cea oarbă, așa că, dîndu-și gluga pe spate, îi zîmbi, dar când îi văzu repulsia de pe chip, își trase gluga la loc și își întoarse privirea.

Axia îi aruncă lui Joby o privire furioasă, după care îl trase pe Tode spre Berengaria.

– Nu, aceea era Joby. Pe aceasta aș vrea să ți-o prezint. Ea e Berengaria.

– Ah, spuse Tode, dîndu-și din nou gluga pe spate și părăind să ignore privirile lui Joby rămînînd înmărmurit în fața frumuseții Berengariei. Nu-mi vine să cred că niște ochi atît de superbi pot să fie lipsiți de vedere. Dar noi, cei care vedem, ne putem scălda în frumusețea ta fără să părem nepoliticoși, zise el și, luîndu-i mîna, i-o mîngîie o clipă. Îmi

permiți? o întrebă încet și, cînd ea încuviință, el îi sărută mîna aproape iubitor.

Ar fi fost greu de spus care era mai uluită: Axia sau Joby. Axia nu îl văzuse niciodată pe Tode purtîndu-se astfel cu o altă ființă omonească. Îl mai văzuse în compania femeilor, chiar și a unora oarbe, dar întotdeauna se ținuse deoparte, fără să iasă în evidență ca acum. Și știa exact cum să stea ca să nu i se vadă partea mutilată a feței. Acum, însă, stătea cu gluga dată pe spate, cu partea mutilată a feței spre Joby și Axia.

Cît despre Joby, pe ea o interesa mai mult reacția Berengariei față de acel bărbat diform. De obicei, Berengaria era foarte timidă în prezența străinilor; nu îi plăcea niciodată să fie singură cu cineva necunoscut. Dar acum, iat-o, lăsîndu-l pe acel personaj să-i sărute mîna. De fapt, el încă îi mai ținea mîna.

Joby fu prima care își reveni și se duse să le desprindă mîinile, iar Axia fu imediat lîngă ea. Într-o clipă, cele două se transformaseră în aliate, unite de uimire.

Întorcîndu-se, Tode îi aruncă Axiei o privire aproape părintească și se aplecă să o sărute pe obraz.

– Ah, a sosit mîncarea, zise el apoi. Pofțiți, doamnelor, luați loc lîngă mine. Îmi va face plăcere compania dumneavoastră.

Spunînd acest lucru, o luă de braț pe Berengaria și o conduse la masă unde era așezată mîncarea.

În spatele lui, Joby și Axia rămăseseră încremenite. Axia era șocată, căci purtarea lui Tode era

atît de neobișnuită, iar lui Joby nu-i venea să creadă că un individ care părea să fi făcut parte dintr-un circ ambulant pusese stăpînire pe casa lor. De fapt, cine era acel om?

Tode se așeză la măsuță, cu Berengaria alături, lăsînd banca din fața lor pentru Joby și Axia.

– Haideți, fetelor, nu vreți să auziți ce vești aduc?

Fetelor? se întrebă Axia ducîndu-se spre bancă și Joby se așeză lîngă ea.

Imediat de cum se așezară, Tode începu să povestească, dar Axiei îi trebui ceva timp pînă auzi ce spunea. Fără îndoială că arăta tot ca Tode al ei, dar trupul lui părea să adăpostească spiritul altcuiva. În primul rînd, părea să fie foarte posesiv cu Berengaria. Pe masă se pusese o singură farfurie, dar Tode, cu un gest natural, o împinse la jumătatea distanței dintre el și Berengaria și, în timp ce mîncă, îi puneă în mînă bucățele de mîncare: o felie de pîine cu unt, o bucățică de friptură de vacă în vîrfurile unui cuțit de argint.

Fu nevoie de exclamația lui Joby ca Axia să audă ce spunea Tode.

– Jamie! strigă Joby. Henry Oliver l-a închis pe fratele meu într-o temniță? Întrebă ea și, într-o clipă, scoase un pumnal din teacă și se ridică, dar Tode o apucă de braț.

– Stai jos! îi porunci el și ea se conformă. Nu putem face nimic acum cel puțin, nu în plină zi. Aș vrea să mă odihnesc cîteva ceasuri și apoi mă voi duce înapoi.

Joby, căreia nu-i plăcea cum apăruse acel individ plin de cicatrici în viața lor pârînd să le fie stăpîn, întrebă cu dispreț:

– Ce poți să faci tu?

– Joby! spuse Berengaria cu severitate.

Din clipa în care Tode spusese că Jamie era în primejdie, Axia părea să nu mai poată respira, dar acum începea să-și revină, așa încît șopti:

– Spune-mi tot. Trebuie să știu tot.

– Acest Henry Oliver nu-i chiar atît de prost cum îl crede lumea. E puțin viclean și e îndrăgostit de...

Tăcînd o clipă, se uită la chipul minunat al Berengariei.

– De tine, spuse el încet, făcînd-o să roșească. Ceea ce mi-e foarte ușor să înțeleg acum.

– Și fratele meu? strigă Joby.

Netulburat, Tode începu să mănînce din nou.

– Oliver e ferm hotărît să o aibă și spune că îl va ține pe Jamie pînă cînd acesta va accepta să i-o dea de soție. Iar pe Frances o va ține pînă cînd tatăl ei va plăti răscumpărarea.

Acum Tode se uită la Axia, dîndu-i de înțeles că tatăl ei fusese deja anunțat. Joby privi pumnalul pe care încă îl mai ținea în mînă, pentru că știa că doi oameni erau ținuți prizonieri din cauza ei.

– Există niște tuneluri subterane care duc de la casa lui Oliver spre mare, continuă Tode. Sînt întunecate și umede, iar celulele au fost făcute acolo. Jamie e ținut în una din ele de zile întregi. Am încercat să ajung la el, dar paznicii mi-au văzut torța și am fost... zise el zîmbind, reținut.

Joby și Axia dădură din cap, dar Berengaria întreabă cu răsuflarea tăiată:

– Și cum ai scăpat din mâinile lor?

– Am făcut pe prostul, spuse el simplu. A trebuit doar să mă comport ca un idiot și ei au început să rîdă.

Pentru celelalte două femei era ușor de înțeles, dar Berengaria era nedumerită.

– Cum ai putut să faci pe prostul?

Sub privirile uluite a celor două, Tode îi luă mâinile și i le puse pe față, dirijîndu-i degetele peste cicatrici și apoi în jos pe gît.

– Și pe picioare am cicatrici asemănătoare, spuse el privind în ochii ei, nasurile fiindu-le doar la cîtiva centimetri distanță.

– Și, dacă-ți închipui că sora mea o să le atingă și pe acelea, te înșeli amarnic, spuse Joby aproape mîrîind.

Roșind din nou, Berengaria își retrase mâinile de pe fața lui.

Cu un zîmbet pe care Axia nu îl mai văzuse niciodată, Tode își îndreptă atenția din nou asupra mîncării.

– O să-i chemăm pe verii noștri, spuse Joby. Or să radă de pe fața pămîntului casa lui Oliver și or să-i atîrne trupul gras de cea mai apropiată spînzurătoare. Or să...

– Nu e timp. Trebuie să mă întorc în seara asta să văd ce pot face.

– Da, sînt convinsă că o să fii de mare ajutor, spuse Joby disprețuitoare.

Tode nu se sinchisi să-i spună ceva, dar privirea pe care i-o aruncă o redusă la tăcere. Îi dădea de înțeles că nu era decît un copil și că, dacă voia să mai rămînă cu adulții, trebuia să aibă grijă cum se comportă. Nici Axia, nici Tode nu aveau de unde să știe, dar exact aceeași privire i-o arunca și Jamie pentru a o pune la punct.

– Pot să vin și să plec cînd vreau. Nimeni nu-i dă atenție unuia care arată ca mine. Am venit aici doar pentru cîteva ore ca să vă explic cum stau lucrurile.

– Și Frances? întreabă Axia. E îngrijită?

Spre surprinderea ei, avu impresia o clipă că Tode roși, dar sigur trebuia să se fi înșelat.

– Frances e bine. E ținută într-o odaie din piatră din vîrfurile turnului vechi. Stă comod, dar e speriată. Oliver are grijă de ea personal și rareori lasă pe cineva să intre la ea, spuse el zîmbind ușor. În afară de cineva care să o înveselească.

Axia se întinse peste masă pentru a-i lua mîna lui Tode.

– Spune-mi ce pot să fac. Îmi dau și viața numai să-l scot pe Jamie de acolo. Te rog, lasă-mă să fac ceva.

Timp de o clipă, privirile li se întîlniră și Tode văzu în ochii ei ceea ce fusese doar o umbră mai devreme. Axia îl iubea pe Jamie. Îl iubea așa cum nu mai iubise niciodată pe cineva. O clipă, Tode se simți cuprins de gelozie, dar apoi se stăpîni și îi strînse mîna la rîndul lui.

– N-ai ce să faci. Eu pot să pătrund prin tuneluri destul de bine, fiindcă paznicii mă lasă să trec. E greu doar să-l scot pe Jamie. Nu pot să-l conduc

prin Sala Mare și apoi afară așa, pur și simplu. Deși e un soldat foarte bun, spuse el zîmbindu-i cu căldură Axiei, nu cred că se poate lupta cu toți oamenii lui Oliver.

– Ce altă modalitate de a-l scoate de-acolo există? întrebă Axia.

– Nu-mi dau seama ce au fost tunelurile alea, dar par să se întindă pe mai multe mile. Nu știu dacă sînt foste mine sau cripte. Cred că nici Oliver nu știe, sau dacă a știut vreodată, acum a uitat. Bănuiesc că sînt de pe vremea romanilor și unele din ele s-au surpat. Orice ar fi, numai o cîrțiță s-ar putea strecura prin ele.

– Sau o persoană oarbă, zise Berengaria încet.

– Nici să nu-ți treacă prin cap! strigă Joby. Jamie ar...

– Liniște! porunci Tode, după care se întoarse spre Berengaria, cercetîndu-i chipul. Da, zise el gînditor. O persoană oarbă ar avea un mare avantaj în bezna acelor tuneluri. În prima zi cînd mi s-a dat voie să-l văd pe Jamie, am luat o torță și am încercat să văd unde duc tunelurile, însă paznicii mi-au văzut torța și m-au oprit. În altă zi am răscolit pădurea din apropierea casei lui Oliver, să văd dacă descopăr vreo ieșire a tunelurilor, dar n-am găsit nimic. Se pare că n-au nici o ieșire.

– Dar, dacă am putea să-l ascundem pe Jamie în tuneluri pînă la sosirea ajutoarelor, ar însemna să iasă de sub puterea acestui Oliver, zise Axia, în ai cărei ochi se citea o teamă din ce în ce mai mare, iar cînd Tode nu vru să se uite la ea, exclamă: nu spui totul. Știu! Ascunzi ceva!

– Da, spuse Berengaria luîndu-i mîna lui Tode și plimbîndu-și degetul mare peste palma lui. E vorba de o primejdie mai mare decît spui.

– Ieri dimineață a sosit fratele lui Oliver.

Cînd Axia le auzi pe Joby și Berengaria ținîndu-și răsuflarea, își dădu seama că era vorba de o primejdie reală.

Tode își coborî și privirea și glasul.

– Fratele, Ronald, i-a spus lui Oliver că e un prost că vrea de soție o Montgomery săracă din moment ce o are pe moștenitoarea Maidenhall închisă în turn. Dat fiindcă el e deja căsătorit, fratele încearcă să o forțeze pe Frances să se mărite cu Oliver. Dar Jamie le-a spus că Maidenhall l-a însărcinat cu păzirea lui Frances, așa că ea nu se poate căsători fără permisiunea lui. Dar bineînțeles că Jamie nu vrea să semneze nici o hîrtie prin care să i-o lase pe Frances lui Oliver, așa că e ținut fără mîncare, dîndu-i-se doar atîta apă cît să supraviețuiască.

Ridicînd capul, Tode se uită la Axia.

– Va avea nevoie de un doctor cînd va ieși de-acolo.

Atunci, ea se ridică de pe bancă și se duse la fereastră, pentru a nu vedea nimeni ce era în ochii ei.

– Ce i-au făcut? șopti Berengaria.

– L-au biciuit în mod repetat, zise Tode. Numai eu am avut voie să-l văd pentru că nu știau că-l cunosc. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a îndurat, Jamie continuă să-i dea impresia fratelui lui Oliver că are o oarecare putere asupra lui Perkin

Maidenhall și depinde numai de el, de Jamie, să fie de acord cu căsătoria.

– Deci asta o apără pe Frances, spuse Axia încet întorcîndu-se din nou la grupul de la masă. Numai Jamie hotărăște dacă se mărită sau nu.

Capitolul 27

Oprind caii, Tode, care stătea pe capră, își ținu răsuflarea cînd văzu oamenii înarmați ce se apropiau. Datorită faptului că pe unii din ei îi cunoștea din vedere, știu că erau oamenii lui Oliver. Un dezavantaj al faptului că arăta așa cum arăta, era că oamenii îl recunoșteau și îl țineau minte.

Dar cînd oamenii îl văzură și începură să se înghiontească reciproc, rînjind, el își dădu seama că nu aveau să fie suspicioși. Ceea ce era bine, fiindcă trei femei erau ascunse în căruță, sub grămezile de flori.

– Ce avem aici? întrebă unul din ei rîzînd deja de felul cum arăta Tode.

– Flori pentru moștenitoarea Maidenhall, spuse Tode jovial. Cum să faci curte mai bine unei femei decît cu ajutorul florilor? Va fi a lui pînă diseară. Prin căsătorie sau altfel.

Sub pînza aspră care le acoperea pe toate trei, Axia ascultă uimită, căci nu îl auzise niciodată pe Tode folosind asemenea ton. Din fire, era un om sobru, care își lua sarcinile uneori prea în serios chiar. Dar cel care vorbea acum avea un ton de

parcă s-ar fi așteptat ca oamenii să rîdă la fiecare lucru pe care îl spunea el.

Și oamenii lui Oliver chiar rîseră.

– Mai bine le-ai vîrî din nou în pămînt, îi strigă unul. Moștenitoarea n-o să aibă nevoie de ele.

– Cel puțin nu ca să se mărite cu sărmanul Henry, strigă altul.

– Ah, atunci o să le folosesc la propria mea nuntă, zise Tode.

Auzind acele cuvinte, oamenii izbucniră în niște hohote de rîs de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl auziseră vreodată. În căruță, Axia o simți pe Berengaria, care stătea întinsă lîngă ea, încordîndu-se și încleștînd pumnii.

– Poate că o să poți să te însori tu cu moștenitoarea, spuse unul din oameni. Dacă o găsești.

– Da? întrebă Tode de parcă acel lucru nu ar fi însemnat nimic pentru el. A reușit să se ascundă sau a venit tatăl ei s-o ia?

Numai Axia sesiză teama din glasul lui Tode cînd pomeni de Perkin Maidenhall.

– A fugit, spuse unul din oameni. Și-a pictat ieșirea, adăugă el și izbucni într-un hohot de rîs. Dacă o vezi, spune-i să găsească o ușă și să se întoarcă înăuntru.

După aceea, oamenii rîdeau prea tare ca să mai poată vorbi și fără să mai spună nimic, se depărtară, lăsîndu-l pe Tode și căruța lui plină cu flori în mijlocul drumului.

Zece minute mai tîrziu, Tode duse căruța la umbra unui stejar și coborî să bea puțină apă dintr-un butoiș prins de o latură a vehiculului.

– Ați auzit? întrebă el, uitîndu-se printre scînduri la cele trei perechi de ochi care îl priveau.

Joby nu așteptă să dea un răspuns, ci dădu la o parte pînza care o acoperea. Cînd acceptase să fie ascunsă în căruță, nu își închipuise cît de îngrozitor avea să fie.

– Mă duc s-o caut, zise ea sărind din căruță.

– Nu știi nimic, spuse Tode, simțind că răspunde de fata aceea pînă la eliberarea lui Jamie.

– Cunosesc fiecare vizuină de iepure din zona asta și poate că o să găsesc și ieșirea tunelurilor. Dacă această Frances crescută la oraș s-a rătăcit, habar n-o să aibă încotro să apuce.

– Nu pot să-ți dau voie, începu Tode.

Dînd la o parte grămezile de flori, Berengaria se ridică și ea, spunînd:

– Îi cunoaște pe toți ciobanii din ținut. Nici o femeie nu poate trece fără ca ei s-o observe. Trebuie s-o lași să se ducă.

Se ridică și Axia.

– Și ziceai că n-avem nevoie de ea. Ah, Tode, te rog, n-o lăsa pe Frances să umble singură. Știi foarte bine că nu e în stare de nimic. Nu poate să facă nimic singură.

– Nu ai dreptate în privința asta, spuse Tode încruntîndu-se, dar își dădu seama că era o anumită logică în ce spuneau ele.

– Te rog, spuse Berengaria și aceste cuvinte îl făcură să se hotărască.

Joby nu mai așteptă un răspuns, rupînd-o la fugă peste cîmpuri spre casa lui Henry Oliver.

Dîndu-le să bea apă pe rînd, Tode se uită la cele două femei. Cu talentul ei la pictură, Axia reușise să se transforme pe ea și pe Berengaria în niște bătrîne trase la față. Deși, în ochii lui Tode, nimic nu o putea face pe Berengaria mai puțin frumoasă, lucru pe care i-l și spusese.

Cît despre Joby, Tode refuzase să lase ca aceasta să fie deghizată în vreun fel. Cu tunsoarea și hainele băiețești ce altceva mai trebuia să se facă?

– Să încercăm s-o transformăm în fată? spuse Tode permițîndu-și un moment de răzbunare pentru toate lucrurile urîte pe care Joby le spusese la adresa lui. Dar nu, nici măcar tu, Axia, nu ești chiar atît de talentată.

Așa că, acum, se bucura că scăpase de Joby, căci faptul că nu asculta niciodată era un chin permanent și el avea nevoie numai de cooperare pentru ceea ce pusese la cale.

Era întuneric cînd ajunseră acasă la Oliver și Tode fu bucuros că acolo domnea un adevărat haos, chiar dacă era îngrijorat din cauza lui Frances. Cum fugise, oare, dintr-un turn de piatră?

Îi trebuiră doar cîteva minute să afle că încă nu fusese găsită, că Jamie era în continuare închis în temniță și că refuza să semneze ceva. Tode jură din nou în sinea lui să o ucidă pe Joby cînd totul avea să se termine, fiindcă Oliver îi spusese că ideea ca el să o răpească pe moștenitoarea Maidenhall „fusese a micuței Montgomery”, drept pentru care îl forța pe Jamie să i-o dea pe scumpa lui Berengaria. După ce o cunoscuse pe aceasta,

Tode refuză să creadă că știuse ceva în legătură cu ce făcuse sora ei mai mică.

Tode știa că fratele lui Oliver, Roland, pusese oameni de pază la poarta din față, fiind atenți la orice semăna chiar și pe departe cu vreunul din vecinii lor Montgomery. Roland spusese că le credea în stare pe amazoanele Montgomery să încerce să-și salveze fratele singure, așa că poruncise ca toate femeile care intrau să fie cercetate cu atenție.

Dar nimeni nu se uită la Tode și la căruța lui plină cu flori. Sau dacă se uitau, izbucneau în rîs.

– Înseamnă că a făcut pe prostul multe zile dacă îl cunosc toți, îi șopti Berengaria Axiei cu amărăciune în glas.

Cuvintele acelea erau ecoul gîndurilor Axiei.

După ce intrară pe poartă, femeile îl ascultară pe Tode cum îl trase pe Henry Oliver lîngă căruță, oferindu-se să-i dea o mîină de ajutor în aducerea lui Frances înapoi. Știa cît de mult le plăceau femeilor florile, nu? Da. Ei bine, dacă le împrăștiau, Frances avea să fie atrasă de ele și să se întoarcă. Aveau să reprezinte un fel de momeală, Henry nu vedea?

– Ca atunci cînd pui cașcaval ca să atragi un șoarece, zise Henry uimit.

– Exact, răspunse Tode. Dar să nu-i spui nimic fratelui tău, altfel o s-o găsească pe moștenitoare înaintea ta și o să ia tot meritul ca fiind al lui.

– Așa e, zise Henry. Roland se crede cel mai deștept om din sat.

După părerea lui Tode, Roland se credea cel mai deștept om din lume, dar nu asta era important acum.

– Deci, unde să punem florile? întrebă Tode și Axia simți golul din mintea lui Oliver. În temniță cu prizonierul? Ea va încerca să ajungă întâi la el, nu?

– Ah, da, bineînțeles, spuse Oliver și, aplecându-se, îi șopti lui Tode: să nu te vadă fratele meu, pentru că nu lasă pe nimeni să coboare acolo, nici măcar pe mine.

– Atunci de ce nu-i spui că asta e casa ta, nu a lui, că ea e moștenitoarea ta și el să facă bine să nu se mai amestece în viața ta? În definitiv, tu ai fost cel destul de deștept s-o răpești pe moștenitoarea Maidenhall, nu el.

– Dar asta l-ar înfuria pe Roland foarte tare.

– Da și, în timp ce el o să turbeze de furie, eu întind capcana pentru moștenitoare. Doar nu ți-e frică de fratele tău, nu?

– Păi, poate... Nu! Nău mi-e frică. Du-te și pune florile. Ce rău pot să facă niște flori?

– Chiar așa, zise Tode și așteptă ca Henry să se depărteze, după care le spuse celor două femei: gata, puteți ieși acum.

– Ești cel mai inteligent om pe care l-am cunoscut vreodată, spuse Berengaria când Tode o ajută să coboare. O să-ți rămân datoare toată viața, iar sora mea va... Au!

– Scuză-mă, cred că mi-a alunecat piciorul, spuse Axia. Cred că n-ar mai trebui să pierdem timpul și să terminăm odată.

– Absolut, zise Tode și în vocea lui se simți puțin amuzament.

Douăzeci de minute mai târziu, Tode, Axia și Berengaria, cu permisiunea lui Henry, coborau spre temniță. Era atîta zăpăceală din cauza dispariției lui Frances că nimeni nu observă că Axia o ținea de mîină pe Berengaria, conducînd-o pe dale de piatră sparte și șoptindu-i cînd trebuia să pășească peste vreo grămadă de excremente de pe podea.

– Dezgustător! șopti ea, dar privirea pe care i-o aruncă Tode o reduse la tăcere.

O dată trebuiă să se oprească pentru ca Tode să se strîmbe la unul din oamenii de la bucătărie și femeile se ținură de mîini atît de tare încît simțiră durere. Nici uneia din ele nu le plăcea faptul că Tode era nevoit să se umilească astfel.

După ce ieșiră din bucătărie, Tode le conduse printr-un labirint de coridoare vechi din piatră pline cu butoaie, lăzi și unelte agricole ruginite. Se părea că tot ce posedase familia lui Henry Oliver vreodată se afla depozitat acolo jos și, uneori, Axiei îi era greu să o țină pe Berengaria să nu se împiedice. Din cînd în cînd vedeau cîte o torță prinsă în suport în perete, dar în cea mai mare parte era întuneric.

Trecu o veșnicie, parcă, pînă ajunseră într-o încăpăre mică ce părea puternic luminată după bezna din pivniță. Ușa masivă din lemn de stejar era deschisă și trecură toți trei fără să facă nici cel mai mic zgomot. Pe trei laturi ale încăperii erau pietre imense umede, în locul celui de al patrulea perete nefiind nimic, doar gura întunecată a unui tunel ce părea să se întindă la nesfîrșit.

Înainte de intrarea în tunel se aflau o masă, un scaun și un singur paznic, cu bărbia proptită în piept, dormind adânc.

Axia răsuflă ușurată oarecum când îl văzu pe paznic dormind, dar era și îngrozită. Tode îi spusese că avea să se gândească el la ceva ca să scoată paznicul din funcțiune, dar încă nu știa ce anume. Spusese că, în cel mai rău caz, avea să fie nevoit să stea să-l distreze, în timp ce ele se duceau la Jamie. Când Axia îl întrebase ce avea să pătească atunci când aveau să descopere că Jamie dispăruse, el nu îi răspunsese.

Acum, însă, văzu că paznicul dormea, iar cheile erau atârinate într-un cui deasupra capului său. Dacă Tode putea să le ia fără să facă zgomot, fără să-l trezească pe paznic, puteau spune că trecuseră de primul obstacol.

– Ce este? șopti Berengaria neliniștită.

Axia îi făcu semn să tacă, temându-se că vocea ei avea să-l trezească pe paznic și îi strânse mîna cu putere când Tode se furișă și luă cheile de pe perete. Când acestea zdrăgăniră, Axia simți că i se taie respirația.

– Ce este? întrebă Berengaria din nou, făcîndu-l pe Tode să se întoarcă încruntat.

Enervată, Axia îi smuci mîna pentru a-i da de înțeles că trebuia să tacă, dar când văzu că deschise gura să mai spună ceva, șopti:

– Nu trebuie să trezim paznicul.

Cu o voce normală care, în dreptul intrării în tunel răsună ca o bubuitură de tun, Berengaria spuse:

– Nu e nimeni aici în afară de noi.

Axia avu impresia că moare de frică și se uită îngrozită la paznic, dar acesta continua să doarmă.

Oarecum supărată, Berengaria repetă:

– Vă spun eu că nu-i nimeni aici.

În clipa aceea, Tode se opri, cu cheile în mînă, și se uită la paznic. Observă că acesta nu făcea nici o mișcare, nici măcar pieptul nu i se înălța când respira. Încet, șovăitor, îi atinse umărul. Trupul îi era cald, dar când omul nici nu tresări la atingerea lui Tode, acesta îi puse degetele pe gît.

Cînd Tode îl atinse din nou, paznicul căzu cu fața în jos, zgomotul pe care fruntea lui îl făcu în contact cu masa făcînd-o pe Axia să tresară.

Abia cînd împinse trupul omului înapoi lipindu-l de perete, Tode văzu rana mică de cuțit din pieptul lui. Nu era foarte mare, dar era exact unde trebuia; probabil că omul murise pe loc.

– Jamie! spuse Axia dînd drumul florilor și rupînd-o la fugă prin tunelul întunecat fără să stea să se gândească încotro se îndrepta.

Luînd o torță de pe perete, Tode o luă de mînă pe Berengaria și o urmă pe Axia cît îndrăzni de repede, căci pe jos era extrem de alunecos.

Celula oribilă în care fusese ținut Jamie era goală, numai niște haine murdare de sînge dovedind că acesta fusese acolo.

– Unde e? întrebă Axia, de parcă Tode și Berengaria ar fi știut.

Dar, chiar dacă ar fi fost așa, ea nu stătu să mai aștepte, ci porni în grabă mai departe. Era sigură că Jamie nu ar fi putut să se ducă sus, pentru că

acolo era prea multă lume care l-ar fi putut vedea și recunoaște. Nu ar fi putut să iasă decît prin tunel.

Ținînd-o pe Berengaria de mîna, Tode înaintă cît putu de repede, cu torța ridicată, prinzînd-o din urmă pe Axia exact cînd se pregătea să apuce pe un alt coridor întunecat.

– Nu trebuie să ne pierdem unii de alții, spuse el privindu-i chipul speriat. Trebuie să rămînem împreună. Înte...?

Se întrerupse brusc cînd auzi un zgomot dinspre intrarea în tunel.

– E mort! Aduceți torțe. Vreau să fie găsit! auzi el o voce strigînd. Uitați-vă! O lumină.

Fără să mai stea pe gînduri, Tode aruncă torța într-o baltă din cine știe ce lichid era acela care eră pe jos și, brusc, rămaseră în beznă. O beznă totală.

Cînd Tode și Axia ezitară, Berengaria preluă conducerea.

– Urmați-mă, spuse ea, deși în viața ei, nu-i plăcuse să rostească aceste cuvinte.

Ea era conducătoarea acum, iar ei erau neputincioși.

Tunelurile erau murdare și nefolosite de multă vreme și, așa cum descoperi curînd, erau pline de surprize. Pe alocuri, podeaua se surpase sau tavanul se dărimase.

– Aveți grijă aici, șopti ea. E o groapă.

– De unde știi? o întrebă Tode, iar Axia venea imediat în spatele lui.

– Locul ăsta e mai puțin plin de surprize decît casa mea, cu pumnalele și săbiile fraților mei. Iar

Joby consideră că e mai ușor să mute o mobilă în loc să o ocolească.

În ciuda pericolului, nu putu să nu simtă puterea pe care i-o dădea acea nouă responsabilitate. Căci, în acele clipe, nu mai era Povara Familiei ci o persoană de care era nevoie.

Acum se concentră ca să poată ieși de acolo cu toții. Se opri puțin și adulmecă în aer.

– Ce faci? întrebă Axia nerăbdătoare.

Oare unde era Jamie?

– Încerc să miros soarele, zise ea misterioasă. Pe aici.

Tode trebui să o tragă pe Axia după el, căci se temea că avea de gînd să-i pună tot felul de întrebări Berengariei, curiozitatea ei fiind mai puternică decît teama.

Din cînd în cînd, Axia se mai uita în spate să vadă dacă nu se zăreau torțele oamenilor lui Oliver, dar nu văzu nimic. Era conștientă că, în cele treizeci de minute de cînd mergeau prin tuneluri, trecuseră de tot soiul de obstacole și ocoliseră gropi. Se gîndi că, dacă ar fi putut vedea, i s-ar fi părut că tunelul era imposibil de străbătut.

– Stați! spuse Berengaria cînd ajunseră într-un spațiu mai larg, atît de larg, încît Axia putu să desfacă brațele fără să atingă nimic. A fost cineva aici.

– Jamie? întrebă Axia cu răsuflarea tăiată.

– Nu-mi dau seama, dar simt că a fost cineva aici.

– Poți să-i miroși? întrebă Axia uimită și felul în care puse întrebarea îi făcu pe cei doi să rîdă.

În clipa aceea, bărbatul ieși din umbră și lipi un cuțit de gâtul lui Tode.

– O vorbă și ești mort, se auzi o voce aspră în urechea lui Tode.

– Jamie! exclamă Berengaria și Axia în același timp, după care Axia țîșni în direcția lui cu brațele desfăcute.

– Fir-ar să fie! spuse Jamie șocat și puțin supărat, dar în secunda următoare, o strînse pe Axia la piept și o sărută lacom.

– Jamie, iubirea mea, credeam că o să mor fără tine, șopti ea. Ești teafăr? Ți-au făcut ceva?

– Absolut nimic. Au... Au! Mă rog, puțin, zise el sărutîndu-i gâtul. O să mă îngrijești ca să mă refac?

– O să fac lucruri care or să te facă să vrei să trăiești, spuse ea cu o voce guturală, după care se făcu liniște, ei continuînd să se sărute în bezna tunelurilor.

Stînd doar la cîtiva pași distanță, doi oameni îi ascultau stăpîniți de sentimente contradictorii. De mulți ani, Tode și Axia fusese totul unul pentru celălalt, dar acum el își dădu seama că prietenia lor se schimbase pentru totdeauna. Și Berengaria simți cît de mult o iubea fratele ei pe femeia aceea care apăruse atît de brusc în viețile lor răvășindu-le complet. Acum știa că Axia nu făcuse nimic ca să-i ademenească fratele, nimic în afară de faptul că îl iubea, îl iubea complet și total, fără să se gîndească la sine. Berengaria nu dăduse prea multă atenție cînd Axia spusese că și-ar fi dat și viața pentru a-l salva pe Jamie dar acum îi simți teama pentru viața lui și nevoia de el.

Berengaria se bucura că cineva îl iubea pe scumpul ei frate așa cum considera ea că trebuia iubit, dar, în același timp, se simți cuprinsă de un val imens de singurătate. Jamie era cel mai bun prieten al ei și era singurul bărbat din cîți cunoștea pe care nu îl interesa faptul că era oarbă.

În timp ce Berengaria simțea pierderea fratelui ei, Tode își strecură mîna într-a ei și, apoi, aplecîndu-se, o sărută pe un colț al gurii.

– Nu vei fi singură, zise el parcă ghicindu-i gîndurile. Nu atîta timp cît voi trăi eu.

– Haide, drăcușorule, dă-mi drumul și spune-mi ce cauți aici. De parcă n-aș ști. Tode! Cum ai putut s-o amesteci în treaba asta? Oamenii lui Oliver sînt ferm hotărîți să pună mîna pe banii lui Maidenhall. Dar tu i-ai dat voie Axiei...

– Și mie, spuse Berengaria încet.

În timp ce Jamie vorbea, Axia își plimba mîna peste trupul lui pentru a descoperi cît rău i se făcuse. Îl simți tresărind la auzul vocii surorii lui, și atunci simți cum se înfurie.

– Aveam nevoie de ea, spuse Axia încercînd să-l facă să se calmeze. Poate să vadă acolo unde noi nu putem.

– E destul de rău că i-ai pus viața în pericol soției mele, dar să o iei și pe sora mea oarbă... Tode, nu te iert pentru asta. N-ar fi trebuit să le amesteci pe femei în asta. Mai ales pe...

– Hai, spune-o! izbucni Berengaria. N-ar fi trebuit s-o aducă pe sora ta oarbă și inutilă. Asta ai vrut să spui, nu?

– N-am spus și nici n-am gândit asta. Nici una din voi n-ar fi trebuit să fie aici.

– Am venit să te salvez, ingratule! spuse Axia. Și pentru propria ta informare, să știi că Berengaria nu e oarbă aici. Poate să miroasă soarele.

O clipă Jamie ezită, dar apoi izbucni în râs.

– Bine, asta nu pot să neg. Haideți să mergem acum, zise el, dar spre consternarea lui, nu îl urmă nici unul. Or să vină după noi curînd. Trebuie să găsim ieșirea cît mai repede.

Axia își propti mîinile în șold, știind că el nu putea să vadă gestul.

– Berengaria vede mai bine ca tine așa că pe ea o s-o urmă.

În clipa aceea, Berengaria hotărî în sinea ei că își iubea cumnata. Nimeni nu mai spusese vreodată că ea făcea ceva mai bine ca altcineva. Chiar dacă era oarbă, era totuși o Montgomery și se simți extrem de mîndră.

– Haideți. Pe aici! spuse ea și porni în direcția opusă celei în care începuse să meargă Jamie.

Acesta era destul de înțelept ca să lase conducerea în seama altcuiva atunci cînd el nu era cel mai indicat pentru a o face, așa că acum, se întoarse și îi urmă pe ceilalți.

Berengaria îi conduse prin ceea ce li se păru a fi mile întregi de tunel și, după un timp, Axia avu impresia că și ea putea să „miroasă” soarele. La un moment dat, ajunseră într-un loc unde tavanul se prăbușise, blocîndu-le trecerea. Tode și Jamie dădură molozul la o parte, nelăsîndu-le pe femei să-i ajute.

– Jamie e rănit mai grav decît vrea să ne spună, șopti Berengaria sorbind puțină apă din sticla pe care o avea la el fiecare. Sîngerează. Simt mirosul.

Axia oftă.

– Da, am simțit și eu cînd l-am atins. Ești sigură că ne îndreptăm spre ieșire?

– Ah, da, pot...

– Berengaria! exclamă Axia deodată. Cum poți să miroși soarele dacă afară e seară?

Ea rîse ușor.

– Nu miros chiar soarele, ci ceea ce el face pămîntului. Face ca lucrurile să crească și eu simt mirosul plantelor și al aerului curat. Mi se pare foarte clar încotro trebuie să mergem. Tu nu-ți dai seama?

– Cîtuși de puțin. Ai putea să găsești drumul înapoi, pe unde am venit?

– Firește, zise ea și, stînd cu o ureche ciulită la Jamie, care se chinuia să dea la o parte pietrele, adăugă: fratele meu, Edward, obișnuia să mă ducă în pădure la mile întregi distanță de casă și să mă lase să găsesc singură drumul înapoi. Zicea că așa cum reușeau cîinii, puteam și eu s-o fac. Prima dată cînd m-a pus în această situație, m-am gândit să stau să aștept pînă venea cineva să mă ia și, dacă nu venea nimeni, muream, dar pe urmă mi-am amintit că aveam căpșuni la cină.

– Să nu-mi spui că te-ai luat după mirosul lor.

Berengaria izbucni într-un hohot de râs care îi făcu pe bărbați să se întoarcă, dar ea nu le spuse de ce rîdea.

– Nu, zise ea. Am pornit înapoi, împleticindu-mă, dar am crezut în instinctul meu și am reușit.

Înainte ca Axia să mai pună o întrebare, Jamie le spuse că drumul fusese deblocat și că puteau continua.

O oră mai târziu dădură peste o încâlceală de rădăcini care blocau din nou tunelul.

– Aici, spuse Berengaria. Tăiați astea și o să ieșim curînd.

Și avu dreptate căci, după cîteva clipe, Jamie se întoarse spre ei spunînd:

– Văd lumina zilei.

Ceilalți trei erau nespus de bucuroși, dar Berengaria aproape că își dorea să fi rămas în tuneluri, căci, odată cu lumina știa că trebuia să cedeze conducerea, și nu va mai fi utilă. Odată cu ieșirea la lumină, devenea iarăși Povara Familiei.

Folosindu-și forța și cuțitul, pe care paznicii nu i-l găsiseră în cizmă, Jamie deblocă ieșirea tunelului care era de foarte mulți ani acoperită și ieși în pădure, nu departe de casa lui Henry Oliver. Și, în clipa în care ieși la lumină, zări o mișcare.

– Liniște! le porunci el celorlalți care erau încă în tunel.

O rupse la fugă pe vine, stratul gros de ace de pin înăbușindu-i pașii. Lumina strălucitoare a soarelui de dimineată aproape că îl orbi după atîtea ceasuri petrecute în bezna tunelurilor și, din cînd în cînd, trebuia să închidă ochii. Dar știa că văzuse pe cineva și încercă să-l urmărească.

Dintr-un salt îl puse la pămînt, dîndu-și seama imediat că trupul era al unui copil. Se bucură, căci

în acele momente nu se simțea în stare să se lupte cu un adult.

– Salut, frățioare, spuse Joby veselă. Iar te-ai jucat în cocină?

Răsufflînd ușurat, Jamie se dădu la o parte de pe ea și apoi se ridică în capul oaselor, frecîndu-se la ochi. Nu mai mîncase de cîteva zile, băuse foarte puțină apă, îl durea spatele îngrozitor și acum mai petrecuse și noaptea precedentă mergînd prin tuneluri. Nu era în cea mai bună formă.

– Vino, spuse el. Trebuie să mergem la ceilalți.

Se ridică cu greu, după care se uită la sacul pe care Joby îl ținea aruncat pe umăr.

– Cred că nu conține mîncare, nu?

– Doi pui de găină, patru tarte cu vișine și cîteva morcovi noi, spuse Joby și, zîmbind, bătu sacul ușor, mișcare ce dădu naștere unor cotcodăceli.

– Vii? întrebă Jamie ridicînd din sprîncene.

– Proaspeți, îl corectă ea, nevrînd să-l lase să vadă cît de rău îi făcea halul în care arăta.

Era murdar, dar sub stratul de murdărie, era sînge închegat.

– Și cine te-a învățat, mă rog, să furi pui de găină și prăjituri? o întrebă el cu dezgust, dar era prea bucuros că o vedea ca să mai fie supărat.

Mai aruncă o privire la sac.

– Sper să n-ai pus puii și prăjiturile la un loc, nu?

– Ce-i o prăjitură fără un pui..., spuse ea și, după privirea pe care i-o aruncă Jamie, înțelese că nu trebuia să încheie fraza. Ce ai făcut cu Berengaria și cu ceilalți doi?

Jamie nu răspunse, ci se întoarse și Joby îl văzu strîmbîndu-se de durere cînd porni înapoi spre gura tunelului, unde ceilalți așteptau.

– Vino, fu tot ce îi spuse surorii lui mai mici și aceasta îl urmă.

Capitolul 28

Soarele se pregătea să apună și, în pădure era răcoare și liniște, iar cinci oameni moțăiau, așteptînd lăsarea întunericului pentru a putea să treacă neobservați. De două ori auziseră tropot de copite în depărtare, ceea ce le dăduse de înțeles că oamenii lui Oliver încă îi mai căutau. Jamie voise să continue drumul spre casă, deoarece știa că verii lui aveau să vină în curînd, căci reușise să le trimită un mesaj cînd ajunsese prima oară la Henry Oliver.

Dar toți ceilalți respinseseră ideea cînd îl văzuseră la lumină. Axia, care știa că fusese biciuit, adusese o alifie răcoritoare pentru spatele lui și îl forțase să se întindă pe burtă pentru ca ea să-i poată unge rănile deschise.

Acum, după cîteva ore de la ieșirea din tuneluri, după un somn de după-amiază, toți începeau să se trezească și să-și piardă răbdarea. Nu puteau face nici o mișcare pînă la lăsarea întunericului, adică încă o oră, două. Axia era din ce în ce mai îngrijorată de faptul că Jamie avea să încerce să facă pe eroul și să se ducă să se răfuiască singur cu Oliver, fără să mai aștepte ajutoare. Știa că

numai epuizarea îl făcuse să doarmă după-amiaza, iar acum privea în jur agitat.

– Chiar poți să miroși ceva? o întrebă ea pe Berengaria, dorind cu disperare să se gîndească la altceva în afară de peripețiile prin care trecuseră cu toții și motivul pentru care așteptau. Știai că asta e un talent neprețuit? Adesea am încercat să fac parfum așa cum fac francezii. Nu poți să iei și să usuci niște violete și să faci parfum de violete. Am încercat. Trebuie să amesteci cîteva plante ca să obții ceva care să miroasă la fel.

– Așa cum verbina miroase mai mult a lămîie decît lămîia însăși? întrebă Berengaria.

– Exact. Am făcut cîteva experiențe, dar după patru, cinci plante, nu mai puteam să fac deosebirea dintre niște ciorapi murdari și trandafiri. Dar, dacă aș avea pe cineva cu un nas...

– Sora mea poate să deosebească o sută de plante, spuse Joby, care era însă supărată pentru că Berengaria o trădase.

Oare ce se întîmplase în tunelurile alea de o făcuse pe sora ei să stea atît de aproape de Axia și să rîdă la tot ce spunea aceasta?

Atunci, Axia începu să smulgă plante și să i le dea Berengariei să le miroasă, descoperind că era adevărat: Berengaria putea să recunoască și fiecare tip de scoarță de copac.

– Uluiitor. De-a dreptul uluiitor. Ce aș putea să fac cu tine în afaceri!

– N-o s-o punem pe sora mea să stea într-o prăvălie ca lumea să se holbeze la ea, zise Joby repede.

– Să se holbeze la ea? Ah, te referi la frumusețea ei.

– Nu, la faptul că e oarbă!

– Cu un nas ca al ei, cui îi pasă că nu vede?

– Poftim? îngăimă Joby.

Imediat, Axia își dădu seama de greșeală.

– Îmi pare rău, n-am vrut s-o jignesc, dar, pentru o clipă, am uitat că e oarbă. Mi-a fugit mintea.

Cînd Joby începu să bolborosească, Berengaria spuse calmă:

– Cît de mult aș vrea ca toată lumea să uite că sînt oarbă. Mi-ar plăcea să fiu altceva decît Povara Familiei.

– Povară? spuse Axia zîmbind. Cu talentul tău, noi două am putea face avere.

Ridicîndu-se, văzu că privirile tuturor erau ațintite asupra ei și se gîndi că poate venise momentul să-i facă să uite de griji.

– Cu talentul tău am putea să facem un parfum minunat. Și îi vom spune Elizabeth și Jamie i-l va prezenta reginei.

Cînd își văzu soțul încruntîndu-se, Axia își dădu seama că nu se mai putea opri.

– Cu înfățișarea lui va fi persoana cea mai indicată pentru a o convinge să-i placă. Nimeni altcineva din lume nu va mai avea voie să se dea cu acel parfum. Îl vom face numai pentru regina Elizabeth, iar ea își va îndruma toți curtenii să cumpere sticle imense pe care să i le ofere în dar.

Axia îl văzu pe Tode zîmbind ușor și Jamie nu mai era încruntat.

– Apoi vom face parfumuri și pentru alte doamne. A avea propriul tău parfum va deveni ultima modă la curte.

Berengaria zîmbi.

– Îl vom pune pe Jamie să adulmece femeile de la curte și să le spună dacă miros a violete sau a iasomie.

Pîna în momentul acela, Joby tăcuse, dar cînd Axia continuă, ea uită de resentimente. Abordînd o expresie care o făcea să semene foarte mult cu Jamie cînd se concentra asupra unui lucru, Joby întinse mîna, ca și cum ar fi ținut mîna unei doamne și ar fi mirosit-o.

– Da, da, zise ea gînditoare. Ești o frumusețe matură ca... ah, da, ca trandafirul de mosc. Și tu, spuse ea prefăcîndu-se că ia altă mîna, ești la fel de dulce ca violetele.

Lăsînd mîinile acelea imagine, Joby deveni deodată serioasă.

– Trebuie să-i dăm o listă cu toate parfumurile, ca să le vîndă pe toate.

– Da, bineînțeles, spuse Berengaria. Și cred că ar trebui să hotărîm care doamnă obține un parfum, pentru ca atunci cînd se va duce la curte, el să nu greșască. Bărbații nu prea se pricep la astfel de lucruri. Ar putea să fie o contesă mărunță care să miroasă a crini și o femeie cît un cal să miroasă a rouă.

– Doar dacă, bineînțeles, nu cumva așa se vede ea, spuse Axia. Mmm. Ce părere ai, Jamie?

– Mă simt onorat că v-ați amintit că mai sînt și eu aici. Gesturile mele, chiar propriul meu caracter,

sînt luate în discuție fără să mi se acorde nici cea mai mică atenție, dar, în sfîrșit, v-ați hotărît să-mi puneți o întrebare. În sfîrșit, onoarea mea e reabilitată, spuse el zîmbindu-le. Nu am nici o intenție să iau parte la așa ceva. Nu am de gînd să-mi petrec viața sărutînd mîini și spunîndu-le femeilor cum... cum miros.

Axia se strîmbă și apoi zîmbi, căci îi veni o idee.

– Da! Cred că o doamnă fără vedere ar fi ceva mai potrivită.

– Eu? întrebă Berengaria.

Era sigură că Axia o necăjea, dar, oare, așa era?

– La curte?

Axia era entuziasmată.

– Ai putea să stai pe un scaun de catifea și femeile să vină la tine, să le ții mîinile și să hotărâști ce parfum s-ar potrivi fiecăreia.

– Berengaria nu poate..., începu Jamie, dar Joby îl întrerupse.

– Dar bărbații? întrebă ea. Nu-i uitați pe bărbații care vor să aibă propriul lor parfum. Cum credeți că ar mirosi parfumul Richard? A pămînt și a bogății?

Berengaria chicoti.

– Dar cum ar mirosi parfumul numit Henry Oliver?

– A sudoare de cal! zise Joby și femeile și Tode izbucniră în rîs. Pîna și Jamie zîmbi ușor, dar ea îl văzu și se simți încurajată. Ridicîndu-se în picioare, își umflă pieptul, își dădu umerii pe spate, își vîrî degetele mari în brîul pantalonilor și începu să se plimbe ca un bărbat vanitos.

– Sînt bărbat! zise ea. Și vreau ceva cu adevărat bărbătesc. Pentru un bărbat adevărat.

Axia se duse spre cumnata ei, ca și cum i-ar fi întins o sticlă.

– O, bărbat curajos, am aici cel mai superb parfum care s-a creat vreodată.

– Nu vreau flori! spuse Joby cu o voce îngroșată și pompoasă. Trebuie să-mi protejez... părțile cele mai bune, dacă mă înțelegi, fetițo.

– Ah, da, domnule, spuse Axia bățînd din gene, și văd că părțile dumneavoastră cele mai bune sînt, într-adevăr, foarte bune. Dar cred că veți descoperi că am folosit cele mai bărbătești ingrediente.

– Flori? mormăi Joby.

– Ah, nu, absolut nici una. Adică, poate una singură.

– Fără flori! Mă înțelegi, fetițo? Sînt bărbat și nu vreau flori! Cu asta am terminat!

– Da, domnule, strigă Axia după Joby. E floarea de scons.

Atunci izbucniră cu toții în rîs, chiar și Jamie, așa încît Joby se întoarse.

– Ce altceva mai e în el? întrebă ea suspicioasă.

– Lame de fierăstrău.

Acum, pînă și Joby fu cît pe ce să uite de rol și să zîmbească. Era obișnuită să fie tot timpul în centrul atenției și să facă lumea să rîdă, dar Axia era pe măsura ei.

– Lame vechi și ruginite. Săbii rupte și noroi din locurile unde au murit oameni, în luptă, bineînțeles.

Joby chiar zîmbi acum.

– Bineînțeles.

– Și, ca întotdeauna, bălegar de cal ca element de legătură.

– Nici nu mi-aș dori altceva.

– Dar..., spuse Axia privind în jur ca pentru a vedea dacă se mai uita cineva. Pentru dumneavoastră am inclus un ingredient special.

– Ce anume? șopti Joby la rîndul ei.

– Murdărie de sub unghia mare de la picioare a unui turc imens care nu s-a spălat în viața lui.

– Îl iau! strigă Joby peste hohotele de rîs ale tuturor. Îți dau șase castele și două sute de acri de pămînt. E de-ajuns?

– Să fie trei sute de acri.

– S-a făcut.

– Atunci sînt...

– Liniște! porunci Jamie deodată și, ridicîndu-se, se duse în partea cealaltă a micii tabere, făcîndu-le semn să se culce cu toții la pămînt și să tacă, în timp ce scruta pădurea cu atenție.

Tode o acoperi protector pe Berengaria, ascunzînd-o de ceea ce vedea Jamie.

După cîteva clipe, Jamie zîmbi ușor, după care se întoarse la Axia, care se întinsese pe pămînt.

– E verișoara ta, spuse el cu uimire în glas. Aș recunoaște oriunde strălucirea acelei rochii.

Nevenindu-i să creadă, Axia înălță capul și se uită pe deasupra bușteanului căzut, în dosul căruia se ascundeau Tode și Berengaria, și o văzu pe Frances venind spre ei liniștită, de parcă ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume.

Imediat ce se dezmetici, Axia se ridică și o rupse la fugă spre verișoara ei, dar se opri în fața ei,

ezitînd. În ciuda tuturor peripețiilor prin care trecuse, Frances arăta la fel, dar în același timp, se observa ceva schimbat la ea. „Exact ca Tode”, își spuse Axia.

– Ei? Întrebă Frances. Nu te bucuri că mă vezi?

După aceea desfăcu brațele și amîndouă alergară una spre cealaltă, îmbrățișîndu-se, iar Axia se miră să descopere că, într-adevăr, se bucura să-și vadă verișoara.

În clipa următoare, Jamie apăru lîngă Frances, gata să-i pună o mulțime de întrebări, dar ea zise că nu avea să povestească nimic pînă cînd nu mînca ceva mai întîi. Apoi îl șocă pe Jamie spunîndu-i unde ascunsese un sac plin cu mîncare.

– Nu mai fi așa șocată, Axia, zise ea rîzînd, după ce plecă Jamie. Cum crezi că s-a hrănit familia mea înainte să aibă acces la banii Maidenhall?

– Nu... nu știu.

– Furînd. La patru ani eram expertă în furatul găinilor și șuteam ouăle de sub găină.

După ce spuse acest lucru, se îndreptă spre ceilalți.

Axia rămase privind în urma verișoarei ei, pentru că, de cînd o cunoștea pe Frances, nu auzise decît că familia ei era cea mai bună și cea mai minunată din cîte își închipuise vreodată. Revenindu-și oarecum, o urmă.

O oră mai tîrziu, masa era gata, Frances dăduse o mînă de ajutor, și stăteau cu toții în cerc în jurul lui Frances, așteptînd să le spună cum reușise să fugă.

Axia se simțea foarte ciudat. Era ca și cum tot ce cunoscuse în viața ei se schimbase deodată. Scumpul ei Tode, care întotdeauna o privise adorator, acum se uita la Berengaria cu dragoste. Iar neputincioasa Frances izbutise să fugă dintr-o închisoare de piatră și prăjise costiță și ouă la un foc aprins în aer liber de parcă ar mai fi făcut acel lucru de o mie de ori. Dar Axia știa că Frances nu era în stare nici să se lege la șireturi singură, cu atît mai puțin să se hrănească și să facă de mîncare și altora.

Și era ceva schimbat în comportamentul ei, ceva... Axiei i se părea că aduce a încredere în sine. Frances părea mult mai sigură pe sine ca oricînd.

– Povestește-ne, zise Joby întinzîndu-se pe iarbă și, uitîndu-se la Frances, se întrebă cum de Jamie o alesese pe Axia și nu pe femeia aceea.

Dar se amuzase cu Axia și... Ei bine, poate că Axia nu era chiar nesuferită.

– Povestește-ne cum ai reușit să fugi, zise ea din nou.

– Am pictat uși pe pereți, spuse Frances zîmbind, dar văzu pe chipurile celorlalți că nu înțelegeau.

Deodată, Tode începu să rîdă.

– Ca Axia, spuse el.

Cînd Frances se uită la el, Axia îi văzu schimbînd o privire cum nu mai văzuse la el pînă atunci. Era ca și cum ar fi împărțit ceva personal și secret.

Frances îi făcu semn lui Tode să vorbească.

– Era o festă pe care Axia le-o juca tuturor cînd avea doisprezece ani, spuse el. A luat toți angajații de pe proprietate și a stat trează toată noaptea, pictînd peste tot uși întredeschise. Erau găuri de șoareci, uși înalte, uși joase.

– Și cîteva ferestre, adăugă Frances.

– Bucătăreasa obișnuia să bea prea mult și Axia aproape că a adus-o în pragul nebuniei, pentru că, în următoarele cîteva zile, a tot încercat să iasă pe niște uși întredeschise, dar se tot izbea de perete, spuse Tode zîmbind.

Axia uitase complet de acel incident, dar acum își amintea și de ziua cînd pictase margarete pe un perete întreg în odaia lui Frances. Ținînd seama de incidentul cu Jamie și cu mantia, speră că nici Tode, nici Frances nu aveau să pomenească de asta.

– Cum ai ieșit? o întrebă, încercînd să-i facă pe cei doi să înceteze să mai povestească despre glumele proaste din copilăria ei.

– M-am întrebat ce ar fi făcut Axia în situația mea și am făcut-o, spuse Frances cu mîndrie, după care se uită la Jamie și îi spuse: Axia e foarte deșteaptă, să știi.

Auzind-o, Axia rămase cu gura căscată și ar fi făcut o remarcă, dacă n-ar fi fost sigură că lumea era într-un iminent pericol de a se sfîrși.

– Trebuie să încep cu începutul, spuse Frances. Totul a fost bine și frumos. Henry se purta foarte frumos cu mine, pentru că nu voia decît să se însoare cu sora lui Jamie. Și-a pus în gînd să mă dea în schimbul ei, dar atunci a venit fratele lui

îngrozitor și a zis „Henry, o ții captivă pe moștenitoarea Maidenhall și vrei s-o dai în schimbul unei fete care nu-și poate permite nici măcar să-și repare acoperișul?” Așa că i-a dat ideea să se însoare cu mine, iar eu urma să rămîn închisă în turn pînă cînd se putea aranja căsătoria.

Frances trase aer în piept și îi privi pe cei din jur. De obicei vivacitatea Axiei întrecea orice frumusețe și, mai ales, orice poveste pe care ar fi spus-o Frances, dar acum, toată lumea se uita și o asculta pe Frances. Și ea nu putu să nu-și aducă aminte că totul avea să se sfîrșească în curînd, cînd avea să se afle că nu era adevărata moștenitoare Maidenhall. Chiar dacă fusese răpită și ținută prizonieră, lui Frances îi plăcea să fie moștenitoarea Maidenhall pe atît de mult pe cît îi dispăcea Axiei.

Își continuă povestea.

– Încercam să-l fac pe Henry să mă placă, așa că i-am spus că eu am pictat trăsura. Ah, mi-a fost atît de teamă cît am călătorit spre sud. Cînd mi-am dat seama că el nu era cel pe care Axia, ăăă...

Se uită neliniștită de la Axia la Jamie.

– Știe, spuse Axia arătînd spre Jamie.

– Oricum, zise Frances, după părerea lui Henry, eram cea mai mare pictoriță din lume; speram doar că nu va trebui s-o dovedesc niciodată. Așa că, mai tîrziu, cînd m-a încuiat, i s-a părut firesc să-i cer vopsele, mai ales că îmi era atît de teamă, și eram atît de singură. Numai lui Tode i s-a dat voie de vreo două ori să intre să mă înveselească. Dacă n-ar fi fost el, eu...

Întoarse privirea și roși.

Ceea ce o făcu pe Axia să se uite consternată cînd la Frances, cînd la Tode, cînd la Berengaria.

Frances continuă:

– Zile întregi m-am tot gîndit la o cale de scăpare, dar nimic nu-mi venea în minte. Henry venea personal și-mi aducea de mîncare. Poate că, dacă ar fi fost un alt bărbat, l-aș fi putut convinge, dar nu pe Henry. Odată ce și-a pus în cap un lucru, nimeni nu-l mai putea scoate din ale lui.

Tăcu o clipă și le zîmbi.

– Apoi mi-am zis „Oare ce ar face Axia?” și mi-am amintit cum a pictat ușile. Așa că l-am implorat pe Henry să-mi aducă pigmenți ca să-mi prepar niște vopsele. Așa cum te-am văzut făcînd adesea, Axia. După aceea, am stat trează o noapte întreagă și am pictat trei uși pe pereții încăperii și o fereastră, cu tot cu pasăre pe pervaz.

Se uită la Axia cu ochi strălucitori.

– Și, afară pe fereastră, se vedea un cîmp de margarete. Am văzut-o pe Axia pictînd destule margarete, așa că le-am făcut destul de bine, zise ea rîzînd și uitîndu-se la chipul îmbujorat al Axiei. Apoi am pictat ușa reală să arate ca peretele.

Se uită la Axia parcă cerîndu-și scuze.

– Pictura mea nu era prea grozavă, dar Henry vedea atît de prost încît m-am gîndit că poate reușeam să-l păcălesc doar atît cît să pot fugi.

– Și ai reușit, spuse Jamie, făcîndu-i pe toți să-și întoarcă privirile spre el. Nu îndrăzneam să fug prin tuneluri temîndu-mă că ar fi putut să o chinuie pe Frances din cauza dispariției mele. După cîteva

zile, am auzit zvonindu-se că ea fugise, dar se părea că metoda de evadare era secretă. Cu toate astea, l-am convins pe paznic să-mi spună despre ce era vorba. Henry Oliver a deschis ușa odăii lui Frances, numai că a văzut-o stînd în pat, tăcută și nemișcată. Cînd el s-a apropiat de pat, Frances, care stătea ascunsă după ușă, s-a furișat afară și a închis ușa în urma ei. Oliver a rămas ore întregi în odaia aceea, încercînd să deschidă ușile și fereastra pictate. E adevărat că i s-a părut cel mai uimitor lucru pe care îl văzuse vreodată și nu era deloc supărat că Frances fugise.

Se uită la Axia cu un licăr în ochi.

– A jurat că simțea parfumul margaretelor.

Axia era prea ocupată cu gîndurile ca să zîmbească. Nu trebuia să i se spună că Jamie fusese biciuit din cauza evadării lui Frances.

– Dar fratele lui n-a fost deloc amuzat, zise ea încet mîngîindu-i părul.

– Așa e, spuse el, fratele lui a fost foarte furios.

O clipă, se uită la Axia cu dragoste, lăsîndu-și ochii să vorbească în locul lui, spunîndu-i lucrurile pe care el nu apucase încă să le spună. Cît stătuse închis, își dăduse seama că nu îi spusese niciodată cît de mult o iubea. Se gîndise la ea tot timpul, realizînd cît de mult însemna pentru el. O parte din el încă mai voia s-o omoare pentru că își pusese viața în pericol în încercarea de a-l salva, dar cealaltă parte o iubea și mai mult pentru asta.

În seara aceea, își spuse el. În seara aceea avea să o țină în brațe și avea să-i spună ce simțea.

– Se întunecă, spuse el ridicîndu-se. Cred că ar trebui să mergem acasă.

Frances fu prima care se ridică și, cînd începu să strîngă unde mîncaseră, Axia o privi iarăși uimită. Cînd călătoriseră spre nord cu trăsurile, Frances nu ridicase nici măcar un deget. Iar cînd locuiseră pe proprietatea Maidenhall, păsuse incapabilă să facă ceva.

– Nu înțeleg, spuse Axia încet cînd se aflau amîndouă mai departe de ceilalți.

– Ce nu înțelegi?

– Cum...? spuse Axia încercînd să se dezmeticească. Frances, erai cea mai neajutorată persoană pe care am văzut-o vreodată și, totuși, ai reușit să evadezi, ai pregătit de mîncare pentru toată lumea, ai...

Rîsul lui Frances o întrerupse.

– Axia, nu sînt deloc neajutorată.

– Bine, dar...

Frances o privi atunci drept în ochi.

– Doar m-am prefăcut că sînt neajutorată, pentru că de așa ceva aveai nevoie. Îți plac oamenii neajutorați.

– Poftim? spuse Axia pe jumătate furioasă, pe jumătate nevenindu-i să creadă.

– Ești îngrozită că nimeni n-o să te iubească sau n-o să te placă vreodată pentru tine însăși. Oricît te-ar iubi cineva, tu crezi că e din cauza banilor tatălui tău. Cînd am sosit la tine eram doar un copil, dar cunoscusem mai multă groază decît suportă majoritatea oamenilor în timpul unei vieți. Așa că

am hotărît să fiu orice voiai tu să fiu, numai să nu fiu trimisă înapoi la tatăl meu.

– Și crezi că aveam nevoie să fii neajutorată, spuse Axia cu sarcasm.

– Ah, da, Axia. Trebuie să te simți „utilă” cum zici tu. Totdeauna simți că trebuie să le demonstrezi oamenilor că valorezi mai mult decît banii tatălui tău și faci asta muncindu-ți degetele neîncetat. Te rog să nu mă înțelegi greșit, ești atît de utilă, încît îi faci pe toți cei din jur să se simtă neajutorați. E mult mai ușor ca cineva să stea și să se uite la tine cum faci totul.

Cînd Axia reuși să se mai calmeze, gura îi deveni rigidă.

– Și tot vina mea e că ai sustras bani toți anii ăștia? Nu mi-ai fi acordat nici cea mai mică atenție, dacă nu te-aș fi plătit.

– Așa e, spuse Frances veselă, și încă mai am toți banii. Axia, te pricepi extraordinar de bine să cîștigi bani. Și sînt sigură că o să fii soția perfectă pentru Jamie. Cu sora lui oarbă și cu băiețoica cealaltă Joby, o să ai o viață foarte plină, spuse ea zîbind. Sînt sigură că, foarte curînd, o să-i faci pe toți să se lăfăie în bani. O să găsești tu modalități de a transforma aerul în aur, exact ca tatăl tău.

O clipă, Axia fu prea uimită ca să mai spună ceva. Nu pricepea deloc ce spunea Frances.

– Totul se schimbă, șopti ea. Tu te-ai schimbat. Tode s-a schimbat.

– Da, spuse Frances și zîmbetul îi pieri de pe față cînd îi aruncă o privire scurtă lui Tode, care o ajuta pe Berengaria să-și scuture rochia. Tode s-a

umilit în fața lui Oliver făcînd cele mai oribile glume pe seama chipului și trupului său, zise ea coborînd glasul. A fost îngrozitor de auzit și mai cumplit de privit.

Trase aer în piept de parcă ar fi vrut să calmeze ceva în interiorul ei.

– A făcut asta pentru mine. Totdeauna am crezut că mă urăște sau cel puțin că nu-i pasă de mine, dar a fost...

Îi aruncă o privire lui Tode peste umăr și tăcu.

– Este schimbat, zise Axia. Nu pot să-mi dau seama în ce constă schimbarea, dar ceva e altfel la el, adăugă ea apoi și își privi verișoara din nou. Ca și tine. Ce s-a întîmplat de v-ați schimbat amîndoi atît de mult?

– Axia, șopti Frances repede apucînd-o de braț. Trebuie să-ți spun ceva. E foarte important și trebuie să-ți spun înainte...

Dar nu apucă să termine fraza, căci Joby veni alergînd spre ele. Fără să le spună nimic lui Frances și Axiei, Jamie auzise tropot de copite și o trimisese pe Joby să vadă despre cine era vorba, toți sperînd că erau verii Montgomery.

– E Maidenhall însuși! spuse Joby încîntată. A venit după fiica lui!

Nici Frances, nici Axia nu avură timp să gîndească sau să spună ceva. Doar se luară de mîină strîns și se uitară în direcția în care arăta Joby. Dintre copaci își făcu apariția un bărbat pe care nici una din ele nu îl văzuseră vreodată, dar pe care îl cunoșteau foarte bine. Ani de zile, Axia îl întrebuse pe fiecare vizitator cum arăta tatăl ei și, din

descrieri, făcuse multe, multe portrețe ale lui, ba chiar și vreo două picturi în ulei.

Acum nu mai exista nici o îndoială că bărbatul acela scund și slab care venea spre ele, purtînd mantaua lui neagră și ponosită din lînă, cu părul cărunt și drept atingîndu-i umerii, era Perkin Maidenhall, cel mai bogat om din Anglia.

Fără să ezite nici o secundă, se duse direct la Axia.

– Ei, fiica mea, ce ai de spus?

Privirea lui era rece și vocea trăda faptul că abia își stăpînea mînia.

Capitolul 29

Cînd nici Axia, nici Frances nu păreau capabile să scoată un cuvînt, Perkin Maidenhall spuse:

– Vino, fiica mea.

După aceea îi întoarse spatele ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să-l urmeze și porni spre oamenii lui, care înconjurară rapid mica tabără.

– Cred că vă înșelați, spuse Jamie cu amuzament în glas și luîndu-și soția pe după umeri. Ea nu e fiica dumneavoastră.

Maidenhall se întoarse și îl privi pe Jamie ca și cum abia atunci l-ar fi văzut. Era un bărbat scund, cu niște ochi ca sticla neagră, iar cînd își aținti privirea rece asupra lui Jamie, acesta își dădu seama de ce se auzea despre el că era neîntrecut în afaceri.

– Vrei să spui că nu-mi cunosc propria fiică?

Jamie o strînse și mai tare pe Axia pe după umeri.

– Această femeie e soția mea.

În acel moment, Maidenhall dădu capul pe spate și izbucni în rîs, un sunet urît și ruginit care demonstra că nu era deloc obișnuit să rîdă.

– Și ce crezi c-ai făcut? Că te-ai căsătorit cu moștenitoarea Maidenhall? Tu? Sărmanul James Montgomery? James Fără pămînt ar trebui să te numești.

Instinctiv, Jamie dădu să tragă sabia din teacă, dar oamenii lui Maidenhall, care acum păreau să fie vreo trei sute, unii călare, alții pe jos, scoaseră cu toții săbiile, îndreptîndu-se spre el.

– Te rog, spuse Axia desprinzîndu-se de lîngă el. Trebuie să vorbesc cu tatăl meu.

– Tatăl...? spuse Jamie consternat, după care expresia de pe chip i se schimbă. Înțeleg, zise el. Deci, acesta e marele secret. Credeai că sînt atît de josnic încît să mă răzgîndesc odată ce aflam de imensa ta avere? Asta ai crezut despre mine?

Maidenhall răspunse înaintea Axiei.

– Dar asta ai vrut, nu? La început ai curtat-o pe sărmana verișoară Frances, dar, mai tîrziu, ți-ai îndreptat atenția asupra fiicei mele, zise el uitîndu-se la Axia. Nu te-ai întrebat niciodată de ce? De ce ar fi încetat să curteze o femeie atît de frumoasă ca Frances, îndreptîndu-și atenția spre o ființă simplă și ștearsă ca tine?

Parcă i-ar fi ghicit gîndurile, căci exact întrebarea aceea și-o pusese și ea.

– Nu știi ce insinuați..., zise Jamie, dar Maidenhall îl întrerupse.

– Vreau să spun că ai aflat de jocul pus la cale de cele două fete fără minte și, imediat, ai început să-i acorzi atenție celei care urma să-mi fie moștenitoare.

– Ba n-am...

Jamie se întrerupse, însă, deoarece se uită în ochii Axiei și își dădu seama că ea își credea tatăl sau că, cel puțin, exista o oarecare îndoială în sufletul ei. Lăsă brațul jos, rănit în mîndria lui.

Axia vorbi pentru prima oară.

– Vreau să vorbesc cu tatăl meu între patru ochi, izbuti ea să spună.

– Da, zise Jamie furios. Din moment ce ești fiica marelui Maidenhall, bineînțeles că trebuie să vorbești cu el.

– Jamie, zise ea atingîndu-i brațul, dar el îi întoarse spatele, așa că se duse cu tatăl ei puțin mai departe.

Perkin Maidenhall era scund și ochii îi erau la același nivel cu ai fiicei lui.

– Ce vrei? îl întrebă ea cu răceală.

Toată viața își dorise să-și cunoască tatăl. Făcuse tot posibilul să-l mulțumească, dar acum că el era acolo, ea nu văzu nimic în ochii lui. Nimic în afară de bani, mai precis. Era adevărat ce spusese Frances mereu: tatăl ei nu se dusese niciodată să o vadă, pentru că nu avusese cum să cîștige bani de pe urma ei, pînă acum.

Auzind tonul rece al fiicei lui, Maidenhall își permise un zîmbet slab.

– Am auzit eu că-mi semeni și acum văd foarte bine.

– Nu mă insulta, spuse ea repede. Vorbește-mi despre bani. Despre cîți e vorba?

El nu ezită.

– Am încheiat un contract cu Bolingbrooke, pe care tu trebuie să-l onorezi.

– Acum sînt o marfă cu defect; nu mai sînt virgină, așa că nu mai merit prețul unei mirese.

– Asta nu-i nimic, pentru că fiul lui Bolingbrooke e impotent. Dacă ești însărcinată, îi cer mai mulți bani pentru că îi ofer și un moștenitor.

Auzind acea remarcă grosolană, Axia păli.

– Ce este, fiica mea? N-ai crezut ce ai auzit despre mine? Credéai că sînt un tip simpatic căruia îi plac cîinii și copiii?

Axia sperase că poate avea să fie mai cald cu ea, unicul lui copil, dar își dădu seama că acel om nu iubise pe nimeni în viața lui. Rareori văzuse niște ochi atît de reci și lipsiți de emoții ca ai lui.

Revenindu-și, ea își îndreptă umerii. Ca să treacă de acea piedică, trebuia să pună în practică tot ce moștenise de la el.

– Sînt căsătorită cu el.

Maidenhall izbucni într-un rîs scurt.

– N-a durat decît o clipă să anulez căsătoria. Nu aveți permisiunea mea și tu te-ai dat drept altă persoană cînd te-ai măritat cu el, zise el și ochii îi sclipiră. O să descoperi că registrul în care s-a trecut căsătoria voastră a dispărut în chip misterios, iar preotul s-a dus în Franța. Cred că ți-ar fi foarte greu să dovedești că această căsătorie a avut loc cu adevărat.

Axiei îi trebuiră cîteva clipe ca să-și revină. Totdeauna reușise să încheie orice afacere voise. Totdeauna îi fusese ușor să-i facă pe oameni să gîndească la fel ca ea. Dar acum, uitîndu-se în ochii lipsiți de suflet ai tatălui ei, își dădu seama că îi va fi greu să se măsoare cu el.

Trase aer în piept.

– Ce i-ai face dacă n-aș merge cu tine?

Maidenhall rîse din nou.

– E vorba de dragoste, fiica mea? Credeam că te-am învățat mai mult de-atît. Ți i-am luat pe toți cei pe care i-ai fi putut iubi, în afară de un om diform și o fată a cărei inimă era pe atît de uscată pe cît îi era chipul de frumos.

Dîndu-se puțin în spate, o măsură din cap pînă în picioare.

– Trebuie să-ți spun că mă dezamăgești. Ai crezut că te-ai îndrăgostit de cel dintîi bărbat frumos pe care l-ai văzut. Chiar mă întrebam dacă o să-i poți rezista unui chip frumos ca al lui. Este...

– Haide, spune ce ai de spus, dar nu face nici o apreciere la adresa caracterului, pentru că nu vreau să aud ceva despre care n-ai nici un drept să vorbești.

Maidenhall zîmbi disprețuitor, dîndu-i de înțeles ce gîndea despre slăbiciunile ei.

– Îl voi distruge. Își va descoperi hambarele în flăcări și animalele moarte în chip misterios. El și familia lui lipsită de orice valoare cred că sînt săraci acum, dar cînd o să termin cu ei, se vor bate cu porcii pentru mîncare.

Axia își încleștă pumnii pe lîngă trup.

– Ca să faci toate astea o să te coste mult. Ce ai face pentru el, dacă aș merge cu tine?

Pentru prima oară, Axia văzu o urmă de emoție omenească în ochii tatălui ei. Era sigură că se înșela, dar el părea încîntat de ea.

– Voi face ca lucrurile să meargă bine.

– E mîndru și nu va accepta pomană din partea ta.

– Atunci, voi face să pară că are un noroc incredibil în viață. Cineva o să moară și îi va lăsa pămîntul moștenire lui Montgomery. Cînd își va duce grîul la moară, va descoperi că primește mai mult decît a dus. Oile i se vor înmulți foarte repede.

– Da, înțeleg, zise ea încet și se uită la cei care îi priveau.

Sora oarbă a lui Jamie. Cum avea să se mărite Berengaria fără zestre? Apoi era Joby, care părea să regrete că nu se născuse băiat. Avea să fie nevoie de mulți bani pentru a plăti un bărbat să se însoare cu ea. Și, cum vor rămîne lucrurile cu Tode și Frances? Tode stătea de vorbă cu Jamie, care era cu spatele la ea, iar Frances stătea singură, cu groaza întipărită pe chip, căci ceea ce hotăra Axia avea să fie extrem de important pentru propriul ei viitor.

– Mă duc să-mi iau rămas-bun, șopti ea.

– Și să-i spui de nobilul tău sacrificiu? întrebă Maidenhall zîmbind cu dispreț. Va scoate sabia să te apere, oferindu-le oamenilor mei plăcerea de a-l termina imediat.

– Ah, da, zise ea înțelegînd că nu-i putea spune adevărul lui Jamie.

Trebuia să-l mintă din nou. Își privi tatăl.

– A știut? A știut că eu eram moștenitoarea?

– A aflat la Lachlan Teversham. Cineva de-acolo a lucrat pentru mine cînd erai mică, dar nu l-ai recunoscut, spuse el și ridică o sprînceană. Nu acolo a început Montgomery să te curteze?

– Se pare că știi multe, zise ea cu răceală.

Avea nevoie de timp pentru a digera acea informație, faptul că Jamie descoperise că ea era adevărata moștenitoare și că acela era motivul pentru care începuse să-i acorde atenție.

– Știai că acele diavolițe cărora tu le spui cumnate au pus totul la cale? I-au organizat pe sătenii de pe-aici să contribuie pentru a-i face o garderobă grozavă iubitului tău, așa încât el să se poată întoarce cu aurul Maidenhall.

Cînd văzu că ea știa de acest lucru, îngustă ochii.

– Ele l-au plătit pe Oliver ca să te răpească.

– Pe mine? întrebă ea, după care zîmbi cu îngîmfare. Se pare că ai fost informat greșit. Oliver o voia pe moștenitoare.

– Nu, trebuia să se îndepărteze de fratele lor, ca el să rămînă singur cu Frances. Le scrisese de tine în scrisori și se temuse că încerci să-l farmeci și să-i distragi atenția de la moștenitoare.

Cînd văzu că ea nu părea să-l creadă, zise:

– Nu te-au primit cu prea multă căldură, nu?

Ea nu îi răspunse, ci se uită la Jamie, care stătea cu spatele la ea, cu un picior pe pămînt și cu celălalt pe un buștean. Nu trebuia să vadă că știe că se juca cu micul lui pumnal, așa cum făcea întotdeauna cînd era îngîndurat. Chiar dacă o păcălise și o mințise în legătură cu faptul că știa cine era în realitate, ea nu îl condamna. Își iubea familia și ele aveau nevoie de el. Așa că, făcîndu-și datoria, îi ceruse lui Frances să se mărite cu el, dar

cînd i se spusese că, de fapt, Axia era moștenitoarea...

Fără să se mai ostenească să-i spună ceva tatălui ei, își îndreptă umerii și se duse spre Jamie. Știa că toate privirile erau ațintite asupra ei, dar nu avea să spună nimic nimănui. Oare chiar îl angajaseră surorile lui pe Oliver ca s-o răpească? Erau chiar atît de naive să creadă că o răpire era o farsă inocentă? Frances ar fi putut păți ceva, ar fi putut chiar să fie ucisă. Iar spatele lui Jamie era carne vie de cît fusese biciuit.

Totul pentru bani, își spuse ea. Și din mîndrie. Acea ramură săracă a familiei Montgomery avea rude înstărite la care putea apela, dar, decît să-și calce mîndria în picioare, ele preferaseră să pună în pericol viața unei femei ca să poată pune mîna pe aurul Maidenhall.

Și Jamie fusese de acord cu ele în toate.

Știa că îi auzise pașii, dar el nu se întoarse, iar cînd Axia se opri în fața lui, nu se uită la ea.

– Ați rîs bine pe seama mea? o întrebă el privind în depărtare. Bietul și naivul Jamie. Cît trebuie să fi rîs cu Frances! Din ziua aceea cînd am bănuît că ea era moștenitoarea și mai tîrziu cînd am spus că nu puteai merge cu noi. Acum înțeleg totul. Profită de această zi. Da, e nevoie de așa ceva cînd o bogătașă ca tine urmează să se mărite cu un bărbat la fel de bogat.

Cînd întoarse capul și o privi, ochii îi erau mai reci decît ai tatălui ei.

– Tode zice că acest bărbat e impotent. Ai făcut tot ce-ai putut ca să obții copilul pe care el n-ar putea să ți-l ofere?

Deși aceste cuvinte o dureau, o clipă, Axia ar fi vrut să se repeadă la el, să se arunce de gîtul lui, să-i spună că-l iubea și că înțelegea ce făcuse și de ce. Dar dacă o credea, dacă o ierta? Și-l închipui scoțînd sabia și atacîndu-i pe oamenii tatălui ei. Oare, sîngerînd din o sută de răni, i-ar fi zîmbit și ar fi spus „N-au fost decît trei sute?”

– Da, spuse ea. Așa e. Ți-am spus că acea căsătorie a noastră nu va dura. Tata a distrus orice dovadă a ei. Plec cu el acum.

Pentru o fracțiune de secundă, în ochii lui apărură ceva asemănător cu dorința de a o implora să rămînă, dar apoi se schimbară.

– Sper că nu faci asta dintr-o noblețe deplasată.

Nu spuse că ar fi făcut-o, dar ea știa că, dacă i-ar fi spus un singur cuvînt, el ar fi luptat pentru ea. Pînă la moarte.

Sperînd că era cît se poate de convingătoare, își dădu capul pe spate și izucni în rîs.

– Vai, Jamie, ce prostuț ești. Chiar ai crezut că aveam să renunț la moștenire ca să mă mărit cu un conte sărăcit? Uită-te la tine! Ce ai tu de dat? Numai să ai grijă de familia ta excentrică ar fi o responsabilitate de o viață. O mamă nebună, o soră oarbă și o alta care nu se poate hotărî dacă e fată sau băiat. De ce ar dori o femeie așa ceva? N-am vrut decît să-mi pierd timpul într-un fel pînă cînd venea tata să mă ia.

– Da, acum îmi dau seama, spuse el cu răceală. Trebuie să te fi distrat copios pe seama lucrurilor pe care ți le-am spus în intimitate.

– O să mă hrănesc cu ele ani de zile de-acum încolo. Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să plec. Mă așteaptă tata, zise ea și ținîndu-și fusta, trecu pe lîngă el. Vîno, Tode, spuse ea cînd trecu pe lîngă el.

Dar Tode o ținea de mîină pe Berengaria și spuse:

– Eu nu vin.

Axia știa că, dacă se gîndea la cuvintele acelea, avea să leșine. Se părea că, în ziua aceea, pierdea totul. Întorcîndu-se, se uită la Frances întrebătoare.

Imediat, ea îi întinse mîina și, fără să arunce măcar o singură privire înapoi, cele două femei se duseră spre Perkin Maidenhall care le aștepta cu caii pregătiți.

Capitolul 30

A doua zi era ziua nunții Axiei.

Nu se prefăcea că e fericită, căci era convinsă că avea să fie cea mai nefericită zi din viața ei. Ba nu, se corectă ea, ce mai nefericită zi fusese cu trei luni în urmă, când îl văzuse ultima oară pe Jamie. Da, aceea trebuia să fi fost cea mai groaznică zi din viața ei.

De atunci, dorise de nenumărate ori să-i scrie și să-i explice ce făcuse și de ce, dar teama o împiedicase să ia legătura cu el. Dacă avea să o creadă? se tot întreba ea. Dacă știa că îl iubește și credea că jocul de a face schimb de locuri cu Frances fusese ceva inocent?

Ținându-se de burtă, dădu fuga la oala de noapte să verse pentru a mia oară în ziua aceea. Poate că o părticică din ea știuse că era însărcinată în ziua când îl părăsise pe Jamie. Poate că își dăduse seama că trebuia să protejeze atât copilul, cât și pe soțul ei.

Ținându-se de cuvânt, tatăl ei amânase nunta cu Gregory Bolingbrooke pînă se convinsese că fiica lui era însărcinată și atunci îi crescuse prețul.

– Își vinde propriul nepot, murmurase Axia, dar nimic din ce i se întîmplase de cînd îl părăsise pe Jamie nu avea importanță pentru ea.

Femeile pe care tatăl ei le angajaseră să aibă grijă de ea îi spusese că avea să ducă o viață de regină. Nu mai trebuia să economisească; nu mai trebuia să-și petreacă zilele într-un șopron încercînd să facă un parfum. De acum încolo avea să aibă servitori care îi anticipau fiecare gînd. Oameni care să o îmbrace, să o dezbrace, să-i taie mîncarea în bucățele.

– Or s-o și mestece? întrebasese ea, dar nimeni nu înțelesese.

I se părea că țelul tuturor oamenilor de pe pămînt era să nu facă absolut nimic. Era de neconceput ca o femeie atît de bogată ca ea să se gîndească să vîndă stofe dintr-o căruță, ca într-una din amintirile ei cele mai dragi.

Dar Axia încerca să nu aibă amintiri, încerca să nu gîndească și să nu simtă nimic. I se spusese deja că avea să i se ia copilul imediat după naștere pentru a fi crescut de alți oameni.

– Londra nu e sănătoasă pentru un copil, i se spunea.

– Atunci, eu de ce trebuie să locuiesc la Londra? bombănise ea, dar nimeni nu îi înțelegea sarcasmul sau furia.

Și furia creștea în ea cu fiecare zi. De ce nu o crezuse Jamie? De ce credea numai rău în legătură cu ea? Și chiar știuse cine era? O curtase pentru bani? Tatăl ei spusese că Jamie nu o voia dacă nu putea să aibă și aurul Maidenhall.

– E ora de culcare, îi șopti o femeie drăguță.

Toate femeile pe care le angajase tatăl ei erau drăguțe, nu frumoase ca Frances, dar toate mai drăguțe decât ea.

Întind, Axia ridică brațele și lasă femeile să înceapă să-i scoată rochia grea din satin, o rochie care era atât de țeapănă, încât îi îngreuna toate mișcările. Atârnată de un cui în perete era rochia de mireasă, aurie și atât de plină de dantelă aurie, încât nu știa dacă avea să mai poată merge.

A doua zi avea să-l cunoască pe cel cu care urma să se căsătorească. În acele luni, nici el, nici tatăl lui nu arătasera că ar fi vrut să o vadă, căci ei voiau banii tatălui ei, nu pe ea.

Cînd, în sfîrșit, rămase în lenjeria de corp, cuvertura fu dată la o parte și ea urcă treptele pentru a se urca în pat. Numai noaptea avea parte de puțină intimitate, așa că numai atunci dădea frîu liber lacrimilor.

Dar în noaptea aceea nu plînsese. În noaptea aceea, cînd rămase singură în încăperea, cu lumînările stinse, ochii îi erau fierbinți și uscați, iar singurul cuvînt din mintea ei era „Jamie”. Jamie, unde ești, oare? Jamie, te gîndești vreun pic la mine? Ți-e dor de mine așa cum mi-e mie de tine? Jamie, m-ai iubit vreodată?

Adormi foarte tîrziu și, chiar și atunci, fu agitată, întorcîndu-se cînd pe o parte, cînd pe alta, pînă să se aude zgomote ciudate, trezindu-se, apoi adormind din nou pentru a visa că niște oameni o urmăreau.

Deodată, se trezi speriată, căci cineva îi astupase gura și un trup greu era deasupra ei. Împăimîntată, păru să nu își poată limpezi privirea.

Apoi, își dădu seama că Jamie era deasupra ei și imediat se temu, se temu pentru viața lui. Dacă tatăl ei îl găsea acolo, putea să fie ucis.

– Nu spune nimic, zise el încet și ea văzu că avea sînge pe față, iar pieptarul îi era rupt în cîteva locuri.

Oare prin ce trecuse ca să ajungă la ea?

– Am fost în Franța și l-am găsit pe vicarul care ne-a căsătorit, șopti el. Am găsit și martorii și, de asemenea, a fost găsit și registrul. Dacă dorești, pot dovedi că sîntem într-adevăr, căsătoriți, spuse el, după care ezită. Dar numai dacă dorești. Dacă vrei să te măriți cu Bolingbrooke...

Fu întrerupt cînd Axia reuși să-și scoată brațele din așternut și, luîndu-l de gît, îl sărută cu lăcomie.

– N-avem timp de asta acum, reuși Jamie să șoptească, dar nu făcu nici o încercare să se desprindă de ea.

Axia fu cea care întoarse capul în cele din urmă.

– Nu pot să vin cu tine, șopti ea. Tatăl meu...

– La naiba cu tatăl tău! exclamă Jamie furios și ea îi astupă gura uitîndu-se neliniștită spre ușă.

Dar Jamie îi dădu mîna la o parte și începu să i-o sărute.

– Tata mă va dezmoșteni, spuse ea. Nu-mi va da nimic și ție îți va face lucruri îngrozitoare. Nu-l cunoști.

– Știu că e doar bogat, nu e rege cu drept de viață și moarte. Axia, te vreau pe tine, nu banii tăi.

Axia îl privi nedumerită o clipă.

– Și cu nevoile familiei tale cum rămîne?

– Ne-am mutat la verii noștri.

– Ah, Jamie, dar tu nu voiai asta. N-o să-ți placă să trăiești din mila altora.

El o sărută ușor.

– Voi face orice numai să fiu cu tine. Te iubesc mai mult decât îmi iubesc mîndria.

Axiei îi trebui o clipă să înțeleagă ce spunea el și știa cît de romantic era totul, dar cît de lipsit de caracter practic, în același timp.

– Surorile tale mă urăsc. Ele...

Jamie o sărută făcînd-o să tacă.

– Dacă sînt supărate pe cineva, atunci pe mine sînt. Toată lumea îți duce dorul foarte mult.

Acum ea îl privi sceptică, deoarece își aduse aminte că Berengaria și Joby îi pusese la cale răpirea.

Cînd îi văzu expresia de pe chip, Jamie zîmbi.

– S-au întîmplat multe în lunile astea de cînd tu n-ai mai fost lîngă mine. Tode și Berengaria sînt îndrăgostiți și vor să se căsătorească. Ai avut dreptate, ea zice că e cel mai frumos bărbat pe care l-a văzut vreodată și tot încearcă să facă parfum, dar spune că are nevoie de tine.

Privind-o, Jamie își dădu seama că începuse să facă ceva progrese, deoarece îi văzu licărul din ochi la auzul cuvîntului „nevoie”.

– Joby nu mă vrea, spuse Axia.

– Joby se simte mai rău ca oricine, în afară de mine, firește. Zice că mă iubeai atît de mult, încît erai gata să renunți la avere de dragul meu. Zice că ea n-ar putea să iubească un bărbat atît de mult. Așa e? Chiar mă iubești atît de mult?

Axia trase adînc aer în piept.

– Mult mai mult. Te iubesc...

Clătînînd din cap, începu să-l dea la o parte de pe ea.

– Nu, n-o să meargă. Tata te va distruge. Va...

– Da, știu, dar nici chiar tatăl tău nu-i atît de puternic încît să țină piept întregului clan Montgomery. Dacă vom fi nevoiți, vom locui în Scoția. Familia mea are case în Scoția pe care nici Dumnezeu nu le poate descoperi. Totul e numai să vrei, scumpa mea Axia. Să vrei să mă urmezi.

Uitîndu-se la el, ea îi mîngîie obrazul.

– Te-aș urma pînă la capătul pămîntului.

– Chiar dacă n-am aur? Întrebă el încet.

– Mi-ai dăruit tot aurul pe care l-aș putea dori, spuse ea referindu-se la copilul pe care îl purta, dar nu avea să-i spună de el acum.

Avea tot timpul mai tîrziu.

După cîteva clipe, se desprinsese din sărutare și îl întrebă:

– Cum ieșim de aici? Paznicii tatălui meu...

– Vino, spuse el trăgînd-o din pat și, cînd ea se împletici, o luă în brațe, ducîndu-se cu ea la fereastră.

Patru etaje mai jos, avînd soarele care răsărea în spate, se afla ceea ce se putea numi o armată: mii de oameni călare.

– Cine? fu singurul cuvînt pe care reuși ea să-l șoptească.

– Montgomery din Anglia, Scoția, Irlanda și Franța. Aș fi adus mai mulți, dar cei din America n-au sosit la timp.

– Jamie, șopti ea. Ai făcut asta pentru mine?

– Asta și mai mult. Te iubesc, Axia. Din tot sufletul. Te iubesc mai mult decât tot aurul din lume, mai mult ca pe mine însumi, zise el și făcu o pauză, sărutînd-o ușor. Deci, vii cu mine... nevastă?

– Da, spuse ea. Te voi urma oriunde, bărbate.

Epilog

– Ce este? întrebă Axia somnoroasă.

Se părea că, acum, în ultima lună de sarcină, nu dorea decît să doarmă tot timpul. După multe discuții, ea insistase să se ducă să locuiască în îndepărtatii munți ai Scoției, departe de oricine i-ar fi putut găsi. Jamie protestase, dar după ce descoperise că Axia era însărcinată, acceptase orice o făcea să se simtă în siguranță. Și cel mai mult avea nevoie să se simtă în siguranță față de tatăl ei. Nimic din ce spunea Jamie nu îi putea scădea groaza pe care o avea față de el. Părea să creadă că era atotputernic, extrem de rău și că nimeni de pe pămînt nu se putea pune cu el.

– Scrisori, spuse Jamie ridicînd punga de piele care purta urmele călătoriei pe mare și peste munți.

De cînd se autoexilasera, nu prea mai știau nimic din lumea exterioară iar Axiei îi plăcea acest lucru. Se temea să audă că tatăl ei răscolise toată lumea pentru a o găsi și apoi pe Jamie jurînd să-i omoare pe loc pe oamenii tatălui ei. Sau mai rău, poate că tatăl ei oferea bani mulți pentru prinderea lui Jamie.

– Axia, spuse el răbdător, nu e bine pentru bebeluș dacă ești atît de îngrozită.

Ea se ridică în capul oaselor cu greu.

– Dacă scrisorile astea ne-au putut găsi, o să poată și el.

Jamie nu trebuia să întrebe cine era „el”, așa că oftă și se așază pe pat.

– Astea au fost trimise la unchiul meu, care a trimis un mesager pînă aici să ni le aducă.

– A fost urmărit.

– Da, spuse Jamie sarcastic, și, fără îndoială că eu voi fi mort pînă la lăsarea serii. Nu te uita așa la mine, Axia! A fost o glumă.

După cîteva minute, desfăcu șireturile pungii și o răsturnă în pat. Două scrisori căzură din ea și Axia icni, căci văzu scrisul familiar al tatălui ei.

– Ne-a găsit, îngăimă ea.

– Nu, scrisoarea lui ne-a fost trimisă. Axia, nu te ascunde în așternut, vino să citești ce a scris.

– O să ne amenințe cu moartea. O să...

– Asta e de la Frances, spuse el ridicînd a doua scrisoare.

Timp de o secundă, Axia rămase amuțită. Nu mai auzise nimic de ea de cînd tatăl ei le despărțise cînd ajunseseră la Londra. De multe ori întrebasese, dar nimeni nu știa nimic.

– Pe care să ți-o citesc mai întîi? întrebă Jamie ridicînd scrisorile.

– Pe a lui Frances, spuse ea dorind să amîne cît mai mult momentul în care avea să audă amenințările tatălui ei.

Zîmbind, Jamie deschise scrisoarea lui Frances, dar expresia i se schimbă imediat cînd citi cîteva cuvinte în gînd.

– Fir-ar să fie, mormăi el făcînd ochii mari.

Axia îi smulse scrisoarea din mîină.

– Scumpă verișoară, citi ea cu glas tare, știu că întotdeauna m-ai considerat neputincioasă și proastă, dar vreau să știi că am învățat cîte ceva de la tine. După ce te-a luat Jamie, tatăl tău a venit la mine să-mi spună ce se întîmplase. Da! așa e: a venit personal să-mi spună. Nu părea furios, ci doar foarte trist și am fost sigură că din cauza faptului că trebuia să anuleze contractul cu Bolingbrooke. Știu că se spune că e neîntrecut în afaceri, dar se mai spune și că, odată ce încheie o afacere, Perkin Maidenhall se ține de cuvînt. Ah, Axia, habar n-am de unde am luat puterea de a face ceea ce am făcut, dar m-am dat drept tine și, fără să mă tem de nimic, am ajuns la o înțelegere cu tatăl tău. Am căzut de acord că, din moment ce Bolingbrooke nu știa cum arăți, poate nu avea să fie supărat să mă vadă pe mine la altar lîngă el.

Axia se uită la Jamie cu ochii mari și, în secunda următoare, începu să citească din nou.

– Așa că m-am măritat cu Gregory Bolingbrooke și, acum, toată lumea mă cunoaște ca fiind moștenitoarea Maidenhall. M-am gîndit că n-o să te superi, deoarece știu cît de mult urăști acest titlu. Dar, pe cît îl urăști tu de mult, pe atît de mult îmi place mie. Toată atenția care mi se acordă! Port cele mai splendide rochii! Dar sînt convinsă că nu te interesează asta. Tatăl tău mi-a dat destui bani, așa încît acum sînt bogată dincolo de orice

închipuire și, dacă nu sînt chiar toți banii pe care îi are, nimeni nu știe asta în afară de el.

Axia, știu că o să crezi că sînt o proastă, așa cum ai crezut întotdeauna, dar e ceva ce trebuie să-ți spun. Voi trimite această scrisoare rudelor lui Jamie și nimănui altcuiva pentru că va trebui s-o arzi. Dacă ceea ce-ți voi spune va ajunge la urechile tuturor, m-ar putea distruge.

Sînt însărcinată cu copilul lui Tode.

Cînd citi ultimul rînd, Axia fu atît de uluită că scăpă scrisoarea din mîină, așa încît Jamie o luă și începu să citească mai departe.

– Nu va trebui să-i spui niciodată Berengariei, care e soția lui Tode acum, ci doar lui Jamie, căci cred că el va înțelege cum a fost în acele zile cînd eu și Tode am fost captivi. A fost atît de bun cu mine, Axia, atît de bun.

– Aș zice că așa a fost, spuse Jamie, iar Axia îi smulse scrisoarea din mîină, continuînd să citească.

– Axia, nu crezi că e o ironie faptul că acest copil al lui Tode va fi moștenitorul averii Maidenhall? Din nefericire, e o ironie pe care pot s-o împart cu foarte puțini oameni. Nu ți-am mulțumit niciodată pentru tot ce ai făcut pentru mine. Și n-o s-o fac nici acum. Tu și Jamie veți veni să locuiți cu Gregory și cu mine și o să-ți mulțumesc atunci. Apropo, îmi place soțul meu și, chiar dacă nu mă atinge niciodată, e extrem de încîntat de copil și nu m-a întrebat absolut nimic în legătură cu cine e tatăl. Nici tatăl lui n-a făcut-o.

Transmite-i toată dragostea mea lui Jamie și spune-i că sînt foarte fericită că nu s-a însurat cu mine. A ta cu dragoste, Frances.

După ce termină de citit, Axia se prăbuși pe perne.

– N-am mai auzit așa ceva în viața mea. Tode! Și Frances! Asta făceau ei în timp ce eu eram atît de îngrijorată pentru ei cînd ea era răpită. Ei...

– Dacă mai spui ceva, o să cred că ești geloasă. Acum citește-o pe asta, zise el dîndu-i scrisoarea de la tatăl ei.

– Nu, încep ea, dar Jamie nu-i dădu atenție și, rupînd sigiliul, încep să citească.

Dragei mele fiice,

Așa cum știi, se spune despre mine că aș fi cel mai priceput om de afaceri din Anglia. Știu să aleg marfa. Pot să fac deosebirea dintre o stofă bună și una proastă. Știu cum să-mi dau seama de calitatea blănurilor, mîncărurilor, pămînturilor și vapoarelor.

Și mă mai pricep și la oameni.

Ai crezut că nu te iubesc pentru că n-am venit niciodată să te văd. Dar ești singurul lucru pe care l-am iubit vreodată. Te-am ținut izolată ca să te protejez, să te țin în siguranță. Dacă ai fi trăit printre oameni ca fiind fiica mea, spiritul ți-ar fi fost mînjit, de puterea banilor. Ți-am dat ce nu puteai cumpăra: libertatea de a fi o persoană și nu sacii de aur pe care îți închipuiai adesea că îi vedeau oamenii în tine.

Și, da, ți-am ales un soț. Ca și cum aș fi căutat un armăsar pentru cea mai bună iapă din lume, am umblat mult pînă l-am găsit pe James Montgomery.

Recordul lui în cinste, curaj, grijă și dragostea față de oameni nu putea fi întrecut. Nici un bărbat, bogat sau sărac, nu putea fi mai bun ca el.

Dar, fiind un om de afaceri, nu m-am bazat pe părerile altora, așa că l-am supus unui test: dragostea contra banilor.

Chiar dacă îți închipui că nu te cunosc, timp de ani de zile mi s-a povestit despre escapadele tale. „Spionii” mei, așa cum îi numești tu. Da, am înlăturat orice bărbat sau femeie pe care nu îi consideram demni de tine. Cînd vedeam că cineva se apropia prea mult de tine pentru banii tăi, îndepărtam acea persoană imediat. Numai Tode și Frances au trecut testul. Tode te iubea, indiferent dacă aveai bani sau nu, și chiar dacă nu părea, Frances ți-a fost devotată, așa cum bănuiesc că ți-a și dovedit.

Ți-am dat un om bun, pe tînărul Jamie, și apoi am făcut tot ce-am putut să-l forțez să se dezvăluie în fața ta, a mea și poate chiar și în fața lui însuși. Dacă aș fi propus o căsătorie între el și moștenitoarea Maidenhall, sînt sigur că ar fi acceptat. Dar, atunci, scumpa mea fiică, ai fi trăit toată viața cu convingerea că nu te iubește. Și nimic din ce-ar fi făcut nu te-ar fi putut convinge că te iubea cu adevărat. Dar eu am știut că o face. Cum ar fi putut să nu te iubească? Mi s-a părut că toți bărbații care te-au cunoscut, au cerut să se însoare cu tine. N-ai știut asta, nu? Le-am spus nu tuturor.

Dacă se întorceau, le spuneam că, dacă te măritai împotriva voinței mele, te dezmoșteneam și, după aceea, nici unul nu se mai întorcea.

Dar Jamie al tău a făcut-o. A riscat totul, nu?

Acum știi că te iubește. Nu averea ta, ci pe tine.

Nu te-am dezmoștenit. Totul va fi al tău, căci lui Frances i-am dat doar o mică parte. O mare sumă de bani îți aparține de acum. Poți să ai cît vrei, din moment ce mie îmi face plăcere să cîștig, nu să posed. Bănuiesc că semăn cu fiica mea în privința asta.

Îți doresc multă fericire în viață și o vei avea, căci știu că ai un bărbat bun alături. Așa cum am mai spus, mă pricep să văd calitatea, atît la bărbați, cît și la fiice.

Vei avea toată dragostea mea, scumpa mea fiică. Toată averea și toată dragostea mea.

Tatăl tău iubitor,
Perkin Maidenhall

Cînd se uită la Axia, Jamie văzu că lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– Cred că asta te face fericită, spuse el încet, neștiind cum se simțea ca făcînd parte dintr-un tîrg încheiat de Maidenhall.

Dar apoi o trase la piept, simțindu-i burta voluminoasă lipită de trupul lui, fără să-i pese cum reușise să pună mîna pe ea, contînd numai faptul că era a lui și că acum erau liberi.

– Sînt cea mai fericită ființă de pe pămînt, spuse ea suspinînd în cămașa lui. Cea mai fericită.

– Cea mai fericită în afară de mine, șopti el sărutîndu-i părul. În afară de mine.

SFÂRȘIT